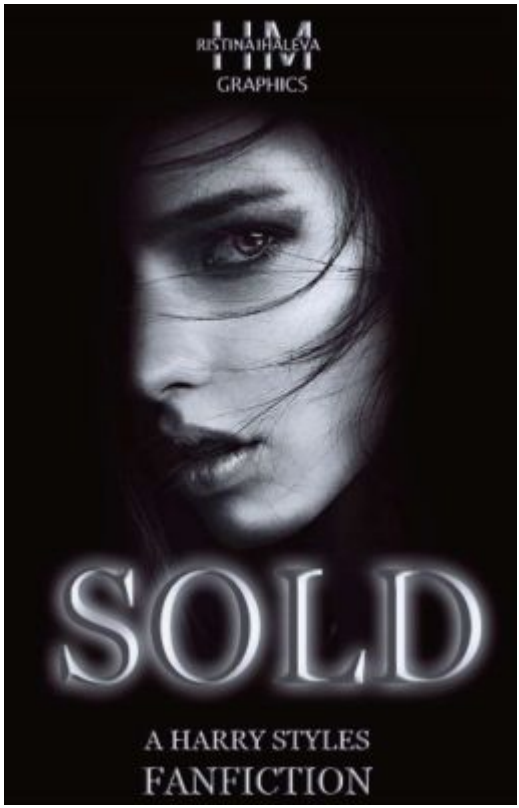
RISTINA IHALEVA
GRAPHICS
SOLD
A HARRY STYLES
FANFICTION

1. ✓

Както обикновено стоях в студената стая заедно с още девет момичета който също като мен са били отвлечени. Толкова много искам отново да съм свободна, а не да ме държат под ключ и да спя на остарял матрак сложен на земята. Да видя родителите си, да чуя гласовете им отново, да си припомня какво е да живееш нормално. Дребни неща, които преди не оценявах... а трябваше.

-Веднага ставайте, облечете някоя рокля, а аз ще дойда след десет минути. Днес някоя от вас ще бъде купена. - каза мъж, който виждам за първи път.

Той донесе десет рокли, след което излезе от стаята и всички момичета започнаха да се обличат, всичко без мен. Рокли са хубави, но определено не са мой тип, красиви, но страшно къси и разголени. Почти нищо не можа да ме накара да облека нещо такава. Знам какво ще ми направят, ако не изпълнявам заповедите им, но не могат да ме пречупят. Вече се опитаха.

След малко същият мъж, който донесе роклите влезе и каза на всички да излезем, защото купувачът е дошъл. Спомена също и, че е много важен, защото ще даде много пари за някоя от нас, така че да сме се постараели да го впечатлим.

Аз все още стоях на матрака и наблюдавах движенията на останалите момичета. Защо винаги, когато дойде нов купувач са толкова весели? Този, който и да е, ще купи някоя от тях и после какво? Всичко ще се оправи? Едва ли. А и със сигурност е някой гнусен старец, всички са такива.

-А ти какво чакаш? И защо не си облякла роклята? - попита ме мъжът след като другите момичета вече бяха излезли.

-Няма да облека нищо подобно! - за времето прекарано тук се

бях научила да бъде по-смела отколкото съм обикновено, това естествено не беше в мой плюс.

-Че кой те пита?! Ставай и се обличай веднага, не ме карай да повтарям. - изкрещя ми той.

-Не!

-Добре. Щом е така трябва да те накажем... нали?!

Мъжът започна да се доближава до мен, а когато стигна ме хвана за ръката и ме изправи. Цялото ми тяло се напрегна най-вече, защото знаех какво следва.

Той заби безмилостно юмрукът си в лицето ми. Аз не издържах и паднах на земята, той се възползва от това и започна да ме рита в стомаха, така преди да усетя вече плюех кръв.

Гледна точка на Хари

Писна ми да спя всеки път с някакви курви, който за една нощ минават през половината град. Обадих се на няколко познати и сега отивам да си избера момиче, което да купя. Тя ще е само моя. Само аз ще я докосвам. Ще крещи само моето име. *Ще ми принадлежи.*

Спрях колата пред голяма къща, там вече ме чакаха няколко мъже. Отидох при тях и заедно влязохме в къщата, качихме се на втория етаж и влязохме в стая, в която имаше девет момичета наредени в редица и облечени с красиви рокли. Всичко изглеждаше перфектно, но имаше един малък проблем. Казах, че искам да избирам между десет от най-красивите им момичета, а тук бяха само девет от тях. Може би изпробваха знанията ми по математика.

-Здравейте господин Стайлс, много се радвам да Ви видя тук. - каза ми сравнително нисък мъж идвайки до мен. Аз също го поздравих и започнах да оглеждам момичетата без да споменавам, че съм забелязал липсата на една от тях. Наистина са красиви и тези рокли им стоят убийствено, но... нещо сякаш липсва. Сякаш те са перфектни, но и не са. Никоя от тях не

привлече вниманието ми, най-важното... никоя от тях не ме възбуждаше по напълно никакъв начин.

-Тук са девет! Къде е десетото момиче? - попитах леко раздразнено.

-А-ами т-тя... - започна той заексайки. Очевидно се опитваше да измисли някаква лъжа. Явно не знаеше, че никой не ме лъжеше! *Никой.*

-Може ли да видя къде спят момичетата? - попитах. Предполагах, че тя е там.

-Съжалявам господине, но нямаме право да ви показваме къде спят.

-Нямате право? За какви се мислите тук, че ще ми отказвате? Искам да видя къде спят момичетата, защото иначе няма да купя нито една от тях. - мъжът въздъхна видимо раздразнен.

-Добре, последвайте ме. - каза той и скоро ходехме по коридорите на къщата, които бяха като истински лабиринт.

Не след дълго стигнахме до някаква врата. Мъжът я отвори влизайки в стаята зад нея рязко. Аз също влязох след него и пред мен се откри наистина шокираща гледка. Друг мъж риташе някакво момиче в стомаха, а тя плюеше кръв, на него обаче сякаш не му пукаше и продължаваше с действията си.

Мъжът ни забеляза и спря с действията си поглеждайки ме шокирано.

-Г-господин С-стайлс?! Вие какво правите тук? - попита с трепереш глас.

-Търсех десетото момиче и май го открих. - отговорих му ядосано.

-Ъм... тя ли? - посочи пребитото момиче. - Тя е само прислужница, а и не е нищо особено.

-Само прислужница, а?! - този за тъп ли ме смята? - Е, щом е

само прислужница защо прислужницата ви е по-красива от момичетата който продавате?

Мъжът все още ме гледаше шокирано, а момичето все така стоеше на земята и плюене кръв, вече сравнително по-малко. Сега докато я огледам, въпреки кръвта по лицето ѝ и това, че се е свила на кълбо все пак изглежда толкова по-красива от другите момичета.

-Ще взема нея. - казах докато я гледах.

-Нея?

-Да. Ще ви преведа парите на банковата сметка, както се разбрахме.

-Добре. Ами в такъв случай... може да я вземете.

Двамата мъже излязоха от стаята и така в нея останахме само аз и момичето. Отидох до нея и клекнах, дишаше доста тежко, освен това очевидно я болеше и това не ми харесваше. Докоснах я по рамото, а тя потрепери, опита се да стане, но не успя и скоро отново беше в предишната позиция. Реших, че вече е време да си я взема, затова я вдигнах на ръце внимателно и въпреки съпротивата ѝ успях да я задържа. Излязох от стаята, а след това и от къщата, когато вече бях пред колата си погледнах към красавицата в ръцете ми. Тя беше заспала. По-добре да си почива сега, защото веднъж събуди ли се смятам да ѝ доставя удоволствие, което да помни цял живот...

Авторска бележка:

Нова история... очевидно.

Надявам се да ви хареса! 💘

2. ✓

Докато я носих към колата си тя вече беше заспала. Тя беше заспала. По-добре да си почива сега, защото веднъж събуди ли се смятам да ѝ доставя удоволствие, което да помни цял живот...

****

Нейната гледна точка

Отворих бавно очите си, но ми трябваха няколко секунди, за да фокусирам мястото, на което се намирах. След като зрението ми се оправи разбрах, че съм в стая, в която преобладаваше любимият ми цвят, а именно - цвят мента.

Усмихнах се спомняйки си за родителите ми. Преди да ме отвлекат трафикантите имах стая наподобяваща тази.
Много ми липсват, наистина имам нужда от тях. Определено не бях готова да ги загубя и то по този, начин, без дори да знам дали са живи и здрави.

Огледах се, а във главата ми се въртеше само един въпрос - защо съм тук, а не където по принцип ни държат онези изроди?!

Задавайки си този въпрос се сетих, че някакъв мъж беше дошъл да купи една от нас. Но аз не отидох, което значи, че не би трябвало да е взел мен. И тогава си спомних, че някой ме докосна по рамото малко след като онзи човек спря да ме рита. След този момент всичко ми е черно.

Купили са ме, не може да е истина! Не, не, не, не! Боже, какво ще правя?! Очите ми се напълниха със сълзи, знаех само, че трябва да се махна от тук час по скоро! Изправих се в седнало положение на леглото, но остра болка прониза ребрата ми и изпсувах тихо. Ребрата ме боляха и докато дишах, но реших да пренебрегна болката и с доста усилия успях да се изправя.

Не знам кой и защо ме е купил, но и не ми пука. Убедена съм,че е някакъв стар богаташ, който си търси "забавление". Всъщност всички, който идват да си купят момиче търсят едно и също, няма шанс сега да е различно.

Бях все още до леглото опитвайки се да остана въпреки болката в ребрата, когато някой влезе в стаята. Погледнах по посока на новодошлият и видях някакво момче, всъщност по-скоро мъж. Очевидно по-голям от мен поне с няколко години, мускулест и определено много, много красив. До колкото виждах от тук, той беше със зелени очи и малко по-дълга кестенява коса с леки къдрици.

-Как си? - попита ме къдрокосият някак притеснено, загрижено може би.

-Кой си ти, къде съм и какво искаш от мен? - зададох въпросите си на един дъх.

-Аз съм Хари Стайлс, намираш се в къщата ми и вече си моя собственост. - отговори ми той с неземно спокойствие. Идиот.

-Не съм твоя собственост! - изкрещях, въпреки че май не трябваше, защото болката в ребрата ми се усили още повече. Трябва да седна на леглото, трябва, *но няма*. Няма да му покажа, че ме боли, и определено няма да ме види слаба.

-Знам, че те боли, затова не се прави, няма смисъл. Хайде, седни. - този да не чете мисли, по дяволите? Седнах внимателно на леглото, докато не отделях погледа си от него.

-Не се страхувай, няма да те нараня, все още.

-Все още? - попитах поглеждайки го леко уплашено.

-Да, сега не си добре, затова няма да ти направя нищо, но след няколко дни когато се чувстваш по-добре смятам да те използвам затова, за което си тук. - аз преглътнах тежко. Знаех за какво съм тук, просто отказвах да го повярвам.

-И за какво съм тук? - попитах.

-Ще разбереш любов, не бързай. - аз отклоних погледа си от него, не искам да го гледам. Определено е красив, но едновременно с това ме плаши.

-Как се казваш?

-Какво ти пука? - отговорих на въпроса му с въпрос.

-Когато те попитам нещо ще ми отговаряш. - каза малко раздразнено. Усещах как започвам да го дразня, но и нямах, намерения да спра.

-Няма да ти кажа името си, все пак не съм тук затова, нали? - Той се ядоса на думите ми и излезе от стаята без да казва нищо повече от затваряйки силно вратата след себе си.

Сега в стаята беше настанала пълна тишина, в която чувах единствено стомаха си, който ми крещеше, че се нуждае от храна. Нямаше как да изляза от тази стая, защото господин "когато те питам нещо ще ми отговаряш" беше заключил вратата.

Е, щом няма да се храня поне мога да измисля как да избягам от този ад, нали?!

3. ✓

Е, щом няма да се храня поне мога да измисля как да се махна от този ад, нали?

Може пък може той да ме пусне доброволно и да не се налага да бягам. Защо изобщо се заблуждавам?! Това е невъзможно. Може и да го видях само за няколко минути, но и те ми стигнаха, за да разбера, че никога няма да ме пусне от тук. Трябва да си помогна... сама.

Една седмица по-късно

Нейната гледна точка

Онзи мъж, така де, Хари не беше идвал от една седмица, което всъщност ме радваше. Всеки ден различна прислужница ми носеше храна, на няколко пъти се опитах да завържа разговор с някоя от тях, но когато ги питах обикновени неща като: "Как се казваш? " или "На колко си?" те само ме поглеждаха странно, оставяха храната и излизаха.
Може би Хари ги е предупредил да не говорят с мен, но ако е така значи е още по гаден от колкото смятах. Да ме остави тук и да не позволява на никой да говори с мен вече от седмица?

Вече не усещах болка в ребрата, когато се движа или пък дишам, което значи, че съм много добре. А това от своя страна значи, че трябва да измисля план за бягство и да го осъществя в най-скоро време, за да не разбирам на какво наистина е способен купувачът ми.

Мислите ми бяха прекъснати от нова прислужница, която влезе в стаята ми, а в ръцете си носеше рокля.

-Госпожице, моля да облечете тази рокля, господина ви чака за вечеря. - каза тя притеснено. Погледнах роклята.

Беше в черен цвят, дълга до средата на бедрата, с гол гръб и всъщност изглеждаше доста добре.

Това беше добра възможност да разгледам мястото, на което се намирам, за да ми е по-лесно да избягам.

Взех роклята и помолих прислужницата, която всъщност беше момиче долу горе на моите години да излезе. Облякох я и се погледнах в огледалото, не изглеждах зле и това определено не беше мой плюс, поне не и тук, в тази къща.

Сложих най-безизрастното лице, на което бях способна и излязох от стаята, а там ме чакаше момичето от преди малко. Тя ми каза да я последвам и тръгна към някакви стълби, който предполагам водят до първия етаж. Бях плътно зад нея като не пропусках да огледам всичко покрай, което минавахме. Стените бяха боядисани в бяло, на места бяха окачени красиви картини, беше красиво, красиво, но не и уютно.

Преди да се усетя вече бяхме стигнали до някаква врата, момичето ми каза да вляза и след няколко секунди вече я нямаше Може би сега беше златната ми възможност да избягам, но любопитството ми за това, което се намира зад тази врата надделя и аз я отворих.

Зад нея се криеше красива и не малка вътрешна градина, в която имаше маса за двама и вечеря върху нея. Погледът ми се измести от красивата обстановка към мъжът стоящ прав до масата. Хари Стайлс. Беше облечен с черен костюм в тон с роклята, която ми донесе онова момиче.

Всичко това изглеждаше някак си много романтично и ако до преди седмица не бях сигурна защо съм тук, то вече бях сигурна. Надявам се да греша и това, което си мисля да е просто работа на голямото ми въображение
Неуверено пристъпих към него, а когато бях на около два метра спрях гледайки го върпосително.

-Какво е всичко това? - попитах.

-Вечеря, както виждаш. - отговори със студен глас.

Извъртях очи и отидох на масата сядайки на един от слотовете, а срещу мен се настани той.

-Е, сега ще ми кажеш ли защо съм тук? - попитах.

-Както вече ти казах, ще разбереш.

-И кога?

-Може би още тази вечер. - красива, но перверзна усмивка се появи на лицето му.

Започнах да се храня без да казвам нищо повече. Естествено вечерята се състоеше от спагети, който в интерес на истината бяха наистина вкусни.

Докато се хранех се сетих за идеята ми от по-рано през деня.

-Може ли да ме пуснеш? - глупав въпрос, но все пак имах малка надежда.

-Какво?

-Да ме пуснеш да си тръгна от тук... - той ме прекъсна.

-Съжалявам красавице, но това е невъзможно.

-Защо?

-Защото си моя.

-Не съм твоя! - възпротивих се.

Той се засмя и каза:

-Моя си.

-Нахраних се. - казах и станах от масата. - Искам да се махна от тук! От градината, от къщата
и от теб. - изкрещях.

Той също стана и с две крачки дойде до мен.

-Можеш да се махнеш от градината или къщата, но не и от мен, красавице. - неочаквано за мен Хари ме вдигна на рамо, аз изкрещях главно заради шокът, но и от страх какво следва... дали щеше да ме нарани?

Излезе от градината и се качи по стълбите, по който аз слизах по-рано. През цялото време дерях и удрях гърба му с цел да ме пусне, но не, той очевидно нямаше такива намерения.

Влезе в някаква стая и най-накрая ме пусна да стъпя на земята, аз се огледах.

Стените на стаята бяха боядисани в черно, а леглото беше с бели завивки, нощното шкафче и гардероба както повечето неща тук също бяха в черен цвят. Някой май е доста депресиран?

-Какво искаш от мен?! - изкрещях в лицето му. Той не отговори, но започна бавно да се доближава към мен, както хищник към бъдещата си жертва. Инстинктивно започнах да отстъпвам назад, докато естествено гърбът ми не упря в стената.
Сега бях притисната между нея и Хари.

-Не разбра ли вече? *Искам теб.*

4. 🔞✓

-Не разбра ли вече? *Искам теб!*

-А ти не разбра ли вече, че няма да ме получиш?! - изкрещях му.

-И защо си толкова сигурна? - прошепна ми и ме хвана за таза, две секунди по-късно се намирах на леглото заклещена под него. Опитах се да го изблъскам, но той дори не помръдна, стоеше над мен като статуя.

-Казах ти, че си моя, а сега ще ти го докажа! - прошепна в ухото ми и след това буквално разкъса роклята ми, хвърли я в неизвестна посока и останах само по бельото, което ми бяха донесли вчера в стаята - затвор. Той хвана двете ми ръце с една своя и ги вдигна над главата ми, така че да нямам никакъв шанс да се измъкна от него.

Докосна стомаха ми и от него ръката му се вдигна към гърдите ми като започна да ги мачка през черния сутиен. Опитах да измъкна ръцете си, но отново не се получи и страхът започна бавна да се настанява в тялото ми. Не след дълго усетих ръката му на гърба си опитвайки се да разкопчае сутиена.

-Не ме докосвай! - изкрещях за пореден път.

-Ще те докосвам, и то навсякъде. - разкопча сутиена ми и го свали. В същият момент изпитах срам какъвто не бях изпитвала преди. Искаше ми се земята да се отвори и да потъна в нея, дори го предпочитах пред това, което се случваше. Очите ми започнаха да се насълзяват осъзнавайки, че този път няма изход от ситуацията. Ако при трафикантите се оправят някакси, то тук такава вероятност нямаше. Не и с него.

Започна да мачка гърдите ми, а след това и да хапе зърното на една от тях. Чувството беше приятно и неприятно едновременно,

скоро усетих, че сваля и долното ми бельо.

Вече стоях чисто гола под него и бях сигурна какво иска от мен, просто нямаше да му го дам, поне не доброволно.

Започнах да клатя отрицателно глава ще, докато давах всичко от себе си, за да се измъкна от хватката му, но той беше прекалено силен.

-Спри да се бориш! - нареди ми, но не го послушах и продължих с действията си.

-Остави ме! - изкрещях и в почти същият момент успях да го ритна между краката с цялата сила, на която бях способна в момент. Той изръмжа тихо и отпусна хватката си малко, но достатъчно, за да измъкна грациозно ръцете си и да го изблъскам от себе си.

Веднага след като това се случи станах от леглото и без да ми пука, че съм чисто гола побягнах към вратата. Успях да я отворя съвсем малко преди онзи да дойде и да я затвори под носа ми. Вдигна ме на рамо за втори път днес, а след секунда отново се намирахме в позата от преди малко. Бях на леглото под него, а той отново беше хванал ръцете ми с една негова и ги беше вдигнал над главата ми.

-Не дърпай дявола за опашката, красавице! - със свободната си ръка разкопча дънките си, а след това го усетих на входа си. Това не трябваше да става, не и така, не и с него. Не трябваше да го позволявам...

-М-моля те! - казах гледайки в страни от него. - Остави ме.

-Казах ти, че си моя, но след като не смяташ така явно трябва да те убедя в противното. - рязко влезе в мен, а аз изкрещях заради болката. Имах чувството, че е влязал целия в мен, но тогава той ме опроверга като влезе още по-навътре в мен. Болката беше ужасна, дори непоносима. Той започна да се тласка в мен, а аз наистина се опитвах да сдържа виковете си, но безуспешно. Сълзите се стичаха от очите ми, по бузите като водопад, но мъжът над мен продължаваше с действията си без да им обръща

особено внимание, изобщо него трогваха.

Винаги съм си представяла първият път като нещо романтично, което ще се случи с правилният човек. *Че ще правя любов*. Но този тук ме чукаше, изнасилваше ме по брутален начин бездна му пука какво чувствам!

След още пет ужасно болезнени минути той спря да се движи и излезе бавно, дори нежно от мен, пусна ръцете ми и легна до мен.

Без да го поглеждам се обърнах с гръб към него у затворих очи опитвайки се да заспя, но когато го направих усещах отново болката и срамът от преди малко. Чувствах се унизена. *Бях унизена.*

Мразех се задето го оставих да ми причини това. Но може би всичко е сън и утре ще се събудя осъзнавайки, че нищо от това не се е случило. Въпреки това реалиста в мен ми крещеше, че това беше новият ми живот...

5. ✓

Но може би всичко е сън и утре ще се събудя осъзнавайки, че нищо от това не се е случило. Въпреки това реалиста в мен ми крещеше, че това беше новият ми живот.

****

Събудих се и огледах стаята, в която се намирах, по този начин си припомних всичко, което се беше случило вчера и очите ми отново се напълниха със сълзи, този път обаче нямаше да плача! Трябваше дан съм силна! Опитах се да стана, но тежка ръка ме повали отново в легнало положение.

-Къде отиваш, красавице? - попита току-що събудилият се до мен мъж, аз не отговорих. Имам чувството, че опитам ли се да говоря ще започна да плача. Нещо, което определено не исках да се случва точно сега и точно пред него.

Той се надвеси над мен и отново бях притисната между него и леглото.

-Къде отиваш?! - попита отново, но този път в по-настоятелен тон.

-Н-не знам. Просто исках да се махна от стаята. - бях напълно откровена с него, едва ли го изненадва, че не исках да стоя повече тук.

-Защо красавице, не ти ли хареса вчера? - попита той като все още стоеше над мен. Аз поклатих отрицателно глава, а Хари се дръпна от мен без да ме разпитва допълнително. Изправих се и махнах чаршафа, с който бях завита.

Гледна точка на Хари

Тя стана от леглото ми и тръгна към вратата.
Може би вчера прекалих като я изнасилих, но стореното сторено, нямаше да го направя ако не ме беше ритнала, пък и така става, когато дърпаш дявола за опашката твърде много.

Забелязах, че ходеше бавно. Чак толкова ли бях груб или просто е чувствителна? По принцип, когато чукам след това не ми се оплаква, че я боли.
Погледнах към леглото където вчера я чуках, там където го направих имаше малко кръв.

Защо там има кръв, по дяволите? Да не би? Не, не може да е била девствена, нали...та аз я купих от мъже, който обичат такива като нея. Но пък това, че е била девствена обяснява защо вчера крещеше толкова много.
Реших, че трябва да поговоря с нея, ако наистина е била девствена трябваше просто да ми каже и може би щях да я изчакам поне седмица, най-вече, за да свикне с мисълта, че ще трябва да прави секс с мен.

Облякох си нова тениска и дънки, който извадих от гардероба, след това излязох от стаята и се запътих към нейната, която беше на няколко метра от моята. Влязох вътре без предупреждение и я видях легнала на леглото и с гръб към мен, мисля, че просто лежеше. Когато чу, че някой влиза се обърна, а виждайки ме веднага отклони поглед от мен. Личеше си, че е плакала.

-Девствена ли беше? - попитах я без да увъртам. Тя не каза нищо. Дори не ме погледна. Все едно не съществувам. - Отговори ми! - тя кимна, отново без да ме поглежда. Ръката ми мина през косата съзнавайки какво съм направил. Изнасилих девствено момиче и бях толкова груб колкото не съм и с най-големите курви, който чукам, а тя дори не беше като тях. Беше невинно момиче попаднало в ръцете на грешния човек.

-Ще ми кажеш ли как се казваш? - попитах я. Знаех как се казва, но исках да чуя красивото ѝ име от нея.

-Ана.

-Фамилия? - попитах.

-Уинтър.

-Е, Ана Уинтър. Защо не ми каза, че си девствена? - исках да знам защо не ми каза. Не знам дали щеше да бъде различно ако беше споменала, че не е правила секс, но със сигурност щях да бъда много по-нежен.

Тя ми не отговори.

-Защо не ми каза? - попитах с по-настоятелен тон.

-Не знаех, че се налага. Не предполагах, че ще ми направиш нещо п-подобно. - от тона, с който говореше се разбираше, че ѝ остава малко, за да избухне в сълзи.

-От мен трябва да очакваш всичко, красавице. - започнах да се доближавам бавно към нея. Тя все още гледаше в земята.

-В такъв случай очаквам от теб след като вече ме изчука - личеше си, че не ѝ е лесно да говори за това. - да ме пуснеш да се махна от тук?!

-Няма да те пусна! Направих го, за да ти докажа, че си моя. Тялото ти е мое... - тя стана внимателно от леглото като през това време ме прекъсна.

-Аз не съм твоя! Тялото ми си е мое и искам свобода, мамка му! - не издържах да я гледам така разстроена, дори някак съсипана. Опитваше се да бъде силна, но червените ѝ и подути от плач очи доказваха колко ужасно се чувства. И аз съм виновен за това.

Трябваше ми една крачка, за да стигна до разстроеното момиче пред мен. Прегърнах я нежно и защитнически. Тя сякаш се поколеба за секунда, но след това отвърна на прегръдката ми, явно просто имаше нужда от това.

Докато стояхме прегърнати се сетих за думите на човек изиграл голяма роля в живота ми. "Любовта е слабост Стайлс" "Само слабаците се влюбват. Ти такъв ли си? "

Такъв ли бях?

6. ✓

Такъв ли бях?

****

Гледна точка на Ана

Онзи мъж ме беше извикал в офиса си. Момичето от вчера, което ме заведе до красивата градина дойде в стаята ми и аз ѝ казах, че той ме извика, но не знам къде да отида. Тя каза, че ще ме заведе до офиса му и сега отиваме натам. Тя ходеше бавно, за което ѝ бях благодарна тъй като още усещах не малка болка между краката.

-Той ли ви каза да не говорите с мен? - трябваше да знам дали заради него не говоря с никой тук. Тя спря да ходи и ме погледна. От погледа ѝ ми стана ясно, че той им беше казал. След секунда момичето отново се обърна и продължи да ме води към офиса му без да казва напълно нищо. Стигнахме пред някаква врата, тя ме информира, че той е вътре и скоро изчезна от полезрението ми. Аз влязох вътре и го видях да седи зад голямо черно бюро. Така изглеждаше дори по-страшен от преди.

-Седни. - каза и аз седнах срещу него.

-Защо искаше да дойда? - попитах.

-Искам да знам повече за теб.

Знаех, че не трябва да му противореча. Ако искам да избягам от тук трябва да се правя на послушна.

-Какво искаш да знаеш?

-Като за начало как попадна в онази къща.

-Отвлякоха ме.

-Как? - защо той продължава да настоява. Не му ли стига, че му казах, че са ме отвлекли. Преглътнах тежко. Честно казано не искам да си спомням онази случка.

-Не ми се говори за това.

-Отговори ми. Как те отвлякоха? - въздъхнах.

-Б-бях на 16 години...

Ретроспекция

С родителите ми се прибираме от най-хубавата почивка в живота ми, беше страхотно и най-накрая бяхме като истинско семейство. Докато баща ми караше някаква черна кола ни пресече пътя и той спря, от колата излязоха мъже с маски, които дойдоха до колата и отвориха вратите. Изкараха мен и родителите ми, а след това единият ме дръпна към себе си. Опитах се да се измъкна, но безуспешно.

-Ще вземем момичето, а вие се махайте, за да не ви убием! - каза някой от тях на родителите ми. Какво, по дяволите се случваше?!

Край на ретроспекцията

-Родителите ми не бяха съгласни и затова онези мъже простреляха майка ми и пребиха баща ми. Не знам дали са оживели. - очите ми бяха пълни със сълзи, на който не позволявах да излязат.

-Сега на колко си?

-На двадесет.

-Значи си в онази къща от четири години?

-При тях съм от четири години,но ни местеха от къща на къща доста често.

-Как така за четири никой там не те е... докоснал? - той защо по

дяволите продължава с въпросите си? !

-Наистина не ми се говори за това. - казах.

-Отговори ми! - изкрещя ми Хари, при което потреперих леко.

-Опитаха се, но... аз не исках. Винаги когато се съпротивлявах ме пребиваха. Въпреки това аз винаги давах всичко от себе си, за да се измъкна от тях, да не ме изнасилят. Очевидно е нямало смисъл...

****

На следващия ден

Онзи мъж... Тоест Хари ме беше извикал в стаята си и сега бях там. Планът ми да се държа като послушно момиченце беше в действие и май дори работеше. Съвсем скоро щях да мога да избягам.

Влязох в стаята му.

-Какво има? - попитах.

-Исках да ти кажа, че вече ще спиш в моята стая. - каза ми спокойно.

-Моля?

-Чу ме, ще спиш тук!

-Не искам! - не трябваше да казвам, че не искам, но и не мога да се съглася да спя в неговата стая толкова лесно.

-Никой не те пита дали искаш. Купих те, за да те чукам, така че това и смятам да правя, така ще ми е по-лесно, ще си ми на разположение постоянно.

От думите му се почувствах ужасно, като някаква курва, която е тук само, за да я чукат. Но явно е така. "Купих те, за да те чукам... " Егоистично копеле. Мисли само за себе си и своето удоволствие.

-Мразя те! МРАЗЯ ТЕ! ТЪПО, ЕГОИСТИЧНО КОПЕЛЕ! - крещях насреща му, а той доста се ядоса. Притисна ме в стената и каза:

-Не смей да ми говориш така!

-Или какво?

Започна да оставя смучки по вратът ми и за секунда се отпуснах, но след това отново цялото ми тяло се напрегна опитвайки да го избута.

-Или ще те чукам докато не припаднеш! - прошепна в ухото ми и се отдръпна от мен.

Без да го поглеждам с малки стъпки се насочих към вратата и излязох.

7. ✓

Без да го поглеждам с малки стъпки се насочих към вратата и излязох.

Гледна точка на Хари

Няколко часа по-късно

С Лиам, Зейн, Найл и Луи бяхме във ВИП зоната на един от клубовете ми.

-Е Стайлс, какво става? - попита ме Зейн.

-Какво да става?

-Ти ще кажеш. Купи ли момиче? - Лиам се намеси в разговора.

-Да, купих.

-И? Разказвай, как е в леглото? - Найл винаги е бил най-любопитния от всички ни. С тях се познаваме от деца, заедно влязохме в света на мафията, винаги съм им казвал всичко и мисля сега да не е изключение.

-Изнасилих я. - казах.

-Е, не е като да е била девствена, все пак там не продават такива. Даже съм чувал, че ги обучават, за да са по-добри в леглото. - каза Луи.

-И аз мислех така, затова я чуках все едно чукам за последно.

-Мислел си си? Девствена ли беше? - Лиам попита леко изненадано.

-Да.

-Станалото станало, Хари. По важното е, че трябва да ѝ се извиниш.

-Няма да ѝ се извиня! Купих я , за да я чукам и няма да ѝ се извинявам, че я използвам по предназначение. - изкрещях срещу тях.

-Защо не ни запознаеш с нея. - попита ме Зейн. Това всъщност не беше лоша идея.

-Утре вечер тук. Може да звъннете и на Алан, за да види какво изпуска.

-Както кажеш.

Алан е един кучи син, който лично аз не понасям, а и си личи, че той също не ме понася, въпреки че това обаче се правим на приятели за пред другите. Искам утре да дойде, за да види колко е красива и секси е Ана и какво изкушение изпуска.

На следващият ден

Гледна точка на Ана

Вчера беше приятен ден като изключим срещата с Хари. Мисля, че след като излезе не се прибра, но така е по-добре, защото когато го видя веднага се сещам за това, което ми причини.

Лежах на леглото в стаята си и без да усетя няколко сълзи се търкулнаха по бузите ми. И после още няколко. Изтривах ги, но на тяхно място бързо се появяваха нови. Всичко, което ми се беше случило през последните четири години явно ми е дошло в повече. Само един път да избягам от тук и ще започна нов живот. Или пък някак си ще продължа стария по нов начин. Каквото и да направя със сигурност ще живея по-добре от колкото преди и отколкото сега.

През вратата на стаята рязко влезе Хари, той затвори след себе си и ме погледна.

-Тази вечер ще излезем и ще те запозная с приятелите си. - каза и отиде до гардероба, отвори го и започна да оглежда нещата в

него. След няколко минути в ровене из дрехи, който не са мой извади някаква черна рокля.

-Ще облечеш тази! - нареди ми. Аз не казах нищо, всъщност дори не го погледнах. Все още си лежах на леглото както преди той да се появи, държах се все едно го няма. Той остави роклята от едната страна на леглото и излезе от стаята.

Започвах да се страхувам все повече от него, особено след като ми каза,че ако не спя в стаята му щял да ме чука докато не припадна. Това беше ли възможно изобщо?!

Вечерта

Облякох роклята и погледнах отражението си в огледалото. Кожата ми беше станала доста по-бледа от обикновено, но не обърнах особено внимание на това, роклята беше прилепната по тялото ми стигайки до малко под средата на бедрата. В момента приличах точно на някоя курва, въздъхнах тихо и излязох от стаята, в която *не бях* заключена. Явно Хари беше забравил. Или пък започва да ми има доверие и всичко върви по план, дано да е второто.

Вече знаех къде се намира всекидневната, така че отидох там, влизайки в нея видях Хари, който беше седнал и ме чакаше. Когато ме видя стана и дойде до мен. Излязохме заедно от къщата и отидохме до паркираното пред къщата черно Ламборгини след което се случи нещо доста неочаквано, Хари ми отвори вратата на колата.
Влязох вътре без да благодаря, след като той е груб с мен и аз ще бъда с него.
След като затвори моята врата седна на шофьорското място и запали.

След около половин час прекаран в мълчание той спря пред някакъв бар, видях, че слиза от колата затова и аз го направих. Тръгна към входа на бара, а аз го последвах. Хари мина през охраната без проблем, даже ми се стори, че те се страхуват от него почти колко мен.

****

С Хари стояхме във ВИП зоната и чакахме приятелите му. Забелязах, че към нас се приближават четири момчета, може би това бяха те. Хари се изправи когато стигнаха до нас и се поздравиха, аз станах от мястото си, за да се запозная с тях.

Първият, с който се запознах беше Лиам, той имаше кафява коса и кафеви очи. След него следва Найл, който е с руса коса и сини очи, после Зейн, който единствен беше с черна коса и накрая Луи, който както почти всички от тях беше с кафява коса.

След като се запознах с тях, всички седнахме и те започнаха да си говорят с Хари. Не слушах разговора им, а просто се оглеждах. Много от хората гледаха към Хари, мен и приятелите му.

Докато се оглеждах видях, че някакво момче да се приближава и спря на няколко метра от мястото, на което сме седнали. Хари погледна към него и измрънка нещо под носа си, след което всички станаха и се поздравиха с него. Той ме погледна, и аз също се изправих, за да се запознаем, защото очевидно е от приятелите на Хари.

-Как се казваш, любов? - попита ме новодошлият. Той беше с мръсно руса коса и много тъмно кафеви очи. И защо по дяволите ме нарече "любов"?!

-Ана, приятно ми е. - подадох ръката си като се усмихнах леко.

-Алан и удоволствието е изцяло мое. - хвана ръката ми. Погледнах към Хари, който от своя страна гледаше Алан все едно ще го убие.

Имам чувството, че това ще бъде дълга вечер.

8. ✓

Имам чувството, че това ще бъде дълга вечер.

Два часа по-късно

От около два часа стоя седнала и чакам Хари да се наговори с приятелите си, не издържам. Защо изобщо трябваше да идвам? На всичкото отгоре тази рокля ми беше страшно неудобна.

-Хари? - казах и той прекъсна разговора им поглеждайки ме.

-Да?

-Отивам до тоалетната. - информирах го и станах от мястото си. Не знаех къде е тоалетната, но все някак щях да я открия, може би щях да се забавя, но и без това в момента той се държи все едно не съществувам, така че няма да забележи, че ме няма.

Минавах покрай пияните хора във ВИП зоната и се оглеждах , за да видя къде е тоалетната,а щом я видях влязох вътре. Погледнах се в огледалото, изглеждах точно като излязла от "Живите мъртви". Кожата ми беше бледа и изглеждах изтощена.

След като бях готова застанах пред мивката и се наведох, за да измия лицето си със студена вода, като се надявах от това да ми стане по-добре. Когато се изправих на огледалото видях, че зад мен беше застанал Алан. Подскочих леко, защото не очаквах да го видя и то в женската тоалетна.

Обърнах се към него и го погледнах.

-Хей, какво има? - попитах.

-Нищо, просто дойдох да те видя. - той се усмихна.

-Нали допреди малко бяхме заедно с останалите. - припомних

му.

-Исках да те видя насаме. - той започна да се доближава към мен. Беше леко отстрани на вратата и реших, че мога да изляза от тази неловка ситуация като се махна от тоалетната, така че тръгнах към изхода, но Алан застана пред мен.

-Какво точно искаш? - попитах вече по-грубо. Той не ми отговори, а започна да се доближава още повече към мен. Естествено аз започнах да ходя назад докато гърбът ми не опря в стената. Алан се притисна в мен, не беше силен колкото Хари, защото когато се опитах да го избутам помръдна доста, но въпреки това не успях да го махна от себе си. Хвана ръцете ми с една негова, а със свободната си ръка започна да опипва цялото ми тяло и да целува врата ми. Допират му беше много по-груб от този на Хари, но защо по дяволите го сравнявам с него?!

Усетих, че надигна и без това късата ми рокля и за секунда се стъписах. Защо всички искат едно и също?

-Остави ме, мамка му! - изкрещях му аз и буквално започнах да се мятам в ръцете му. Няма да позволя да ме изнасили. Повече никой няма да ме докосне без мое позволение.

Успях да измъкна едната си ръка, а в това време го ритнах два пъти с всичка сила между краката. Той се дръпна от мен държейки се там където го ритнах. В този момент трябва да избягам, нали?! Но първо... забих юмрука си в лицето му и той падна на земята. Ритнах го веднъж в ребрата и излязох бързо от тоалетната преди да се съвземе.

Веднага след като излязох от тоалетната се запътих към изхода на клуба докато изтривах сълзите си, за който дори не бях разбрала, че бяха потекли.

Може би избягам ли сега ще се отърва от Хари, ще започна нов живот и всичко ще е наред. Без трафиканти на хора, без някой да ме държи постоянно заключена, без Хари Стайлс и без страх. Новият ми живот ще е сбъдната мечта.

Излязох от клуба и тръгнах по една от улиците около него. Не

след дълго вече не бях близо до клуба. Вече бях свободна.

Гледна точка на Хари

Ана отиде до тоалетна преди доста време, какво толкова прави там? И Алан изчезна на някъде.

Докато с момчетата си говорехме видях Алан да се връща. Стигна до нас и видях сцепената му устна. Освен това ме гледаше все едно ще ме убие. Жалко, че не може, нали?!

-Кой те подреди така, Алан? - казах с насмешка.

-Кой ме подреди така?! - повтори той думите ми и се засмя горчиво. - Опитах се да изчукам кучката ти, но тя определено не се дава лесно. - Какво ми каза този току-що?! Опитал се е да изчука Ана? Тоест се е опитал да я изнасили?! Този за какъв се има? Тя е моя, мамка му?!

Станах от мястото си, бях бесен, отидох до Алан и го погледнах с омразата, която бях събирал през времето, в което се познаваме. Обаче това с Ана вече преля и без това пълната догоре чаша.

-Какво си направил?! - изръмжах в лицето му и го хванах за гърлото. Мръсникът очевидно се стресна. - Докоснал си нещо мое? Това ли ми казваш? - вече крещях. Много от хората, който бяха във ВИП зоната спряха да правят каквото правеха и ме погледнах. Тук всички знаеха кой съм. Хари Стайлс, безмилостният убиец, който не се страхува от нищо.
В очите на Алан се четете чист страх.
Пуснах го и се обърнах към момчетата.

-Заведете го в склада, ВЕДНАГА! - бях бесен. На онзи кучи син, задето се е опитал да изнасили Ана и на себе си задето не я предпазих и е трябвало сама да го измъкне от него.

Но къде е тя? Алан каза, че тя е го подредила така и ако това е вярно той нямаше да я остави да си тръгне без да ѝ го върне. Познавам го. Но след като не е там и не се върна това значи, че е избягала. Не мога да повярвам! Само да я намеря и ще направя така, че да ме запомни вечно.

Ще съжалява!

Авторска бележка:

Май и Алан е идиот, нали?

А дали Ана ще успее да избяга?

Надявам се главата да е била интересна и съжалявам ако има правописни грешки.

9. ✓

Ще съжалява!

****

Гледна точка на Хари

От поне половин час карам по улиците около клуба, в който бяхме до преди малко. не мога да повярвам, че Ана избяга, но от друга страна разбирам, че може би се е уплашила заради това, което Алан се опита да ѝ направи, а аз успях.

През последните дни се държеше добре и не е давала признаци, че има намерение да избяга, може би просто планът ѝ е бил да се държи добре, да ѝ повярвам и точно когато най-малко очаквам - да избяга. Ако е така, то значи го е измислила наистина добре, жалко, че никой не може да заблуди Хари Стайлс.

Колкото до Алан, той ще понесе последствията от това, че се опита да докосне нещо мое. Не знам как изобщо е събрал смелост да го направи, определено щеше да съжалява.

Ще съжалява, че се е опитал да я нарани, не мога да си представя тя да спи с него. Да крещи неговото име, той да ѝ доставя онова неземно удоволствие. Не, че чувствам нещо към нея, все пак аз не се влюбвам. Тя е само за секс. *Трябва да е само за секс.*

При мисълта за Ана веднага си представих как е под мен и влизам в нея с бързо темпо, а тя крещи името ми и най-важното - харесва ѝ.

Гледна точка на Ана

На следващият ден на обяд

Страх ме е Хари да не ме открие, защото случи ли се това предпочитам смъртта пред това което ще ми причини. Знам, че е жесток, способен е на всичко, за времето, в което бях в къщата разбрах какъв е.

В момента ходех по поредната улица, вече беше ден, което значеше, че ще ми е по-трудно да се скрия от него, ако изобщо ме търсеше.
Всичко тук ми е някак познато. Сякаш предоставя съм ходела по тези улици, по който ходя и сега.
Все още бях с роклята от вчера и мисля, че това не ми помагаше особено, все пак изглеждах като курва, а нямах пари, за да отида да си купя нормални дрехи.

Ако не се лъжа се намирам в Ню Йорк, роднят ми град, не мога да повярвам, че отново съм тук. В момента, в който се самоубедих, че съм в Ню Йорк пред главата ми веднага преминаха образите на родителите ми. Незнам дори дали са все още живи, но за първи път от години имам надежда, че животът ми наистина ще се оправи. Само трябва да си спомня къде точно беше къщата ни и всичко ще не наред, ше ги видя,е ги прегърна! "Ако са живи" напомних си.

Няколко часа по-късно

Стоях седнала на пейка в парка и се опитвах да си спомня къде живеех, мислех че не е възможно да забравя подобно нещо, но явно е. Не мога да повярвам, че не си спомнях къде се намира къщата, в която израснах.

-Ана? - каза момиче с тъмно кафеви очи, почти черни и коса в същият цвят спирайки пред пейката, на която бях седнала. Изглеждаше долу-горе на моята възраст.

-Изабел? - за момента се замислих, лицето ѝ ми беше страшно познато, но не можех да си спомня от къде. След няколко секунди, които прекарах в размисъл се до сетих...това момиче беше най-добрата ми приятелка

-Какво правиш тук, Ан? Ти... не те ли бяха отвлекли? Всички си мислехме, че вече си...- тя не довърши, но и без да го прави

разбирах на къде биеше. Въздъхнах тихо

-Ще ти разкажа всичко, но... - беше ме срам да попитам, но все пак трябваше да го направя. - може ли да живея за малко във вас? Просто в момента нямам къде да отида и... - тя ме прекъсна.

-Естествено, че може. Но когато се приберем ще ми разкажеш всичко. - от километри си личеше колко беше развълнувана, което ме накара да се усмихна леко.

В дома на Изабел

С Изабел бяхме седнали в дневната ѝ, когато аз попитах.

-Сама ли живееш?

-Да, реших, че трябва да съм самостоятелна, затова се преместих тук. - отговори ми.

-Ясно.

-А ти? Какво се случи с теб? Преди няколко години изчезна, родителите ти обясниха, че си отвлечена, но не казаха нищо повече.

-След като ме отвлякоха ме занесена в някаква къща...- спомних си първата къща, в която бях, спомних си шока, спомних си болката след като ме пребиха да първи път, спомних си всичко.

-Да. Какво се случи след това? Как се измъкна?

-Ще ти разкажа всичко. - тя кимна. - Малко след като ме бяха отвлекли разбрах, че това са трафиканти на хора, по-точно - на момичета. Първоначално бях при както ни наричаха "по-евтините" , но след това ме преместиха при други девет момичета. С тях бяхме десетте най-скъпи поне до колкото знам. Преди около седмица ме купиха, но успях да избягам от купувача си и ето ме тук. Това е кратката версия. - насилих се да се усмихна.

-Май си имала интересни четири години. - каза Изабел и леко се засмя.

-Определено. - и аз се засмях.

-Ана, можеш да останеш тук колкото ти е нужно и когато поискаш и се почувстваш готова отиди да видиш родителите си.

-Родителите ми?

-Да,те...

10. ✓

-Да, те много страдаха за теб. Мисля, че майка ти не беше много добре, защото хората който те бяха отвлекли я бяха простреляли. - каза Изабел и се усмихна тъжно.

-Да, простреляха я. - въздъхнах. - Чакай, значи родителите ми са добре? - попитах радостно, но в изненадано. Дано това да не е сън!

-Да и както ти казах много страдаха за теб, все още страдат.

-А-аз, трябва да ги видя! - станах от мястото си като попарена. Трябва да ги видя. Да ги прегърна.

-Ще ги видиш, спокойно. Но ти предлагам сега да си починеш и утре ще те закарам при тях. Става ли? - защо иска да не ходя днес. Нямам нужда от почивка! Е, може би имам, но ще си почина след като видя родителите си!

-Ще отида днес. Не е късно, така че няма да има проблем. Пък и те ще се радват да ме видят след толкова време.

-Ана послушайте ме. По-добре отиди утре.

-Защо толкова настояваш да не ходя днес? - вече ставаше странно. Из ми е приятелка, но ми казва да отида утре, а не днес при родителите си. Имам чувството, че иска да ме задържи тук, но защо?

-Аз... не настоявам просто ти казвам. - беше притеснена. Почти съм сигурна, че ме лъже. Но защо ѝ е да ме лъже. - Искаш ли да ти дам друго дрехи? - сега и темата сменя. Но по принцип нямам против най накрая да махна тая рокля.

-Да. Ако нямаш нищо против. - казах все едно не съм забелязала

как смени темата.

-Добре. Ела с мен. - каза ми тя и стана от мястото си излизайки от дневната. Аз я последвах. Качих ме се по стълбите стигайки до втория етаж на къщата и там тя влезе в една стая. Подкани ме и аз да вляза и аз влязох.

-Така. Избери си дрехи от гардероба ми и ги облечи, а аз отивам да приготвя стаята за гости. - каза ми тя, а аз кимнах и тя излезе оставяйки ме сама в стаята ѝ.

Отворих гардероба ѝ, който беше пълен само с някакви къси, разголени рокли или много къси блузи. Прерпвох го доста, за да а открия дрехи, който да не са разголени и най накрая ги открих. Черни дънки и черен потник.

Съблякох неудобната рокля от вчера и облякох дрехите на Из. Когато бях готова излязох от стаята и извиках Изабел. Тя излезе от стаята до нейната и ми се усмихна. След това огледа тялото ми и ме погледна.

-От целият ми гардероб ти избра тези дрехи? - попита.

-Да. Всички останали бяха ъм... много разголени. - тя се засмя.

-Ясно. Изобщо не си се променила. - и аз се засмях с нея. Преди четири години също не носеха много от дрехите ѝ по същата причина. Ако не беше тя нямаше да ходя по партита, но винаги ме убеждаваше. Въпреки това дори и на партитата не носеха кой знае колко разголени дрехи. Винаги съм се срамувала от тялото си.

-Хайде ела. Искам да те запозная с една приятелка. - каза ми тя и заедно отидохме в дневната.

-Къде е тази приятелка? - попитах.

-Би трябвало да е тук всеки... - беше прекъсната от звънеца. - Това трябва да е тя. Ще отида да ѝ отворя. - аз кимнах и Из отиде да отвори на момичето , с което иска да ме запознава.

След около две минути в дневната взязоха Из и другото момиче.

Аз станах от мястото си и отидох до тях.

-Ана, приятно ми е. - казах и подадох ръката си към непознатото момиче, което всъщност беше много красиво. С тъмни очи и кафява коса изглеждаше като перфектна, а когато се засмя стискайки ръката ми... усмивката ѝ ми беше позната, смехът ѝ ми беше познат, но въпреки това бях сигурна , че не сън я виждала преди. След като хвана ръката ми каза:

-*Джема*, приятно ми е.

Авторска бележка:

Какво мислите за Джема?

Надявам се главата да ви е харесала и съжалявам ако има правописни грешки. 🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤

11. ✓

-*Джема*, приятно ми е.

****

Джема се оказа много приятна и с нея и Из си говорим вече от доста време и на различни теми.

-Беше ми приятно да си говорим, но искам да отида да видя родителите си. Из ще ме закараш ли? - попитах обръщайки се към нея и ставайки от мястото си.

-Ана, седни, за да си поговорим още малко. - каза тя. Все още си мисля, че се опитва да ме задържи за по-дълго време тук, но едва ли е така.

-За какво да си говорим? - попитах. - Май вече не останаха теми на разговор.

-Как за какво? Не сме говорели само на любимата тема на всяка жена - мъжете. - аз въздъхнах, любима тема, но не и за мен.

-Не, благодаря. Ако искаш след като ме закараш си говори с Джема на тази тема. - усмихнах ѝ се.

-Стига де, Ана. Няма ли някой, който да е пленил сърцето ти? - попита Джема.

Замислих се,а пред очите ми бързо излезе образа на Хари, но бързо го прогоних от мислите си. Не мисля, че има някой, който да е "пленил" сърцето ми. Всички са кретени, така че...

-Не, няма, а сега може ли да тръгваме? - обърнах се към Из.

-Хайде де Ана, седни за малко, нищо няма да ти стане.

-Виж, наистина искам да видя родителите си, така че моля те, закарай ме.

-Защо толкова искаш да видиш родителите си? Не преувеличавай, можеш да ги видиш и утре. - Джема се намеси е разговора.

-Из, ще ме закараш ли или не? - попитах за пореден път, игнорирайки думите на Джема.

-Да, ще те закарам, хайде. - каза тя и стана от мястото си. Казах си чао с Джема и излязохме от къщата ѝ. Влязохме в червената ѝ спортна кола като тя седна на шофьора кото място, а аз до нея. Чудя се от къде е намерила пари за всичко това. Тоест... за къщата и колата. До колкото си спомням семейството ѝ нямаше много пари, но е очевидно, че сега тя има. Бих я питала, но ще е странно, така че няма. Тя започна да кара към къщата където прекарах по-голямата част от живота си. Вълнувам се, че ще видя родителите си след толкова време.

-Е, как ти се стори Джема? - попита ме Из докато караше.

-Ами не знам. Изглежда приятна, но ме гледаше странно. - отговорих ѝ като се засмях накрая. Тя също се засмя.

-Тя е такава. И мен ме гледаше странно, когато се запознахме, но след това спря.

-Вие къде всъщност се запознахте? - попитах. Тя очевидно се замисли и след малко отговори:

-В училище. Година след като ти изчезна тя дойде в нашият клас. Тогава аз нямах приятелки, а тя беше нова, така че също нямаше и се сприятелихме.

-Ясно.

-А ти имаше ли приятелки там където са те държали онези трафиканти?

-Не. Всички там бяха...странни. Винаги когато идваше купувач те се радваха все едно е нещо хубаво. Никога не съм ги разбирала. В началото се запознах с някой от тях, но с никоя не станахме приятелки. - след думите ми Из ме погледна със съжаление, а докато пътувахме не си казахме нищо повече.

-Пристигнахме. - каза тя. Беше спряла пред старият ми дом. Малка и скромна бяла къща на два етажа. - Искаш ли да дойда с теб? - попита ме загрижено Из.

-Не, благодаря. Мисля, че ще се справя, така че ако искаш тръгвай.

-Сигурна ли си?

-Да, не се притеснявай.

-Добре, късмет.

-Благодаря и до после. - казах и излязох от колата ѝ. Бях притеснена, докато ходех към къщата, ами ако са ме забравили? Може би не ме помнят и ще си помислят, че съм някоя луда непозната. Май мисля твърде много...

Преди да се усетя вече бях стигнала до червената входна врата, беше същата каквато я помнех.

Поех си дълбоко въздух. Това беше, щях най накрая да ги видя.

Гледна точка на Хари

С момчетата сега сме в склада, а пред нас стоеше Алан, но завързан за стол, така че да не може да мърда.

-Хайде де момчета, можем да се разберем и като нормалните хора, нали? - каза кучият син. Страхуваше се и това си личеше от тона, с който говореше,но така трябва да бъде. Трябва да се страхува!

-Да се разберем като нормалните хора? - започнах да се доближавам и спрях когато бях на два метра от него. - Ти докосна нещо *мое!* Няма как да се разберем като нормалните

хора след това, което направи! - почти шепнех, но знаех, че той ме чува идеално.

-Виж Стайлс, съжалявам, че се опитах да изчукам кучката ти, но нищо не се случи, бъди спокоен. - говореше ми спокойно Алан.

Аз се обърнах към момчетата и казах:

-Изчакайте ме отвън, с Алан искаме да си поговорим насаме. - Зейн дойде до мен и ми прошепна, така че само аз да чуя:

-Гледай да не го убиваш, защото ще си имаме проблеми. - аз кимнах. След като момчетата излязоха се обърнах отново към Алан.

-Та, докъде бяхме стигнали? А, да. И как я нарече?

-Кучка. Защо, не чу ли Стайлс? - този започваше да ми лази по нервите. Дадох му шанс да поправи грешката си, че обиди Ана, но той си знае неговото. За секунда стигнах до него и забих юмрука си в лицето му с всичка сила, а той се засмя.

-Май не обичаш да ти казват истината, а? - все още се смееше. Отново забих юмрука си в лицето му.

-Не смей да я наричаш така! - изтрещях му и отново го ударих.

-Или какво? Не можеш да ме убиеш. Знаеш го. Знаеш и, че рано или късно ще изчукам *кучката* ти толкова здраво, че няма да може да ходи няколко дни.

-ТЯ Е МОЯ МРЪСНИК ТАКЪВ! - отново крещях и този път го удрях без да спирам. За какъв се има? Как смее да нарича Ана кучка?! И как по дяволите си позволява да казва, че ще я чука?! Само аз мога да я чукам, аз и *никой* друг!

Спрях да го удрям когато прецених, че му стига. Бях му нанесъл повече от петнадесет силни удара, заради това и цялото му лице беше в кръв, но въпреки това имаше късмет, че нямаше да го убия!

12.

Спрях да го удрям когато усетих, че му стига. Бях му нанесъл поне двадесет силни удара. Цялото му лице беше в кръв, но въпреки това има късмет, че няма да го убия!

Гледна точка на Ана

Поех си дълбоко въздух. Това беше. Щях най накрая да ги видя. Натиснах звънеца на вратата и почакат докато ми отворят. Не след дълго вратата се отвори от... майка ми. Изглеждаше същата както преди. Всъщност аз приличам на нея на външен вид. Със синьо-зелени очи и мръсно руса коса,почти кестенява.

Първите няколко секунди ме гледаше невярващо.

-А-ана? - каза тя шокирано.

-Мамо! - Хвърлих се на врата ѝ прегръщайки я. Очите ми бяха пълни със сълзи от щастие. За първи път плача от щастие. Тя отвърна на прегръдката ми веднага щом се осъзна.

-Скъпа? Какво стана? - това беше баща ми. Видях го как влиза в коридора преди входната врата. Когато ме очите му се разшириха. С майка ми се разделихме от прегръдката само, за да прегърна и баща си. Той повтаряше името ми докато бяхме прегърнати.

Два часа по-късно

Бях се качила в старата ми стая. Беше напълно същата както преди. Родителите ми не бяха променили напълно нищо.

Казах им, че имам нужда от почивка и след малко ще сляза. Те искаха да им разкажа какво се беше случило през тези години, но не знаех как да го направя. Тоест... едно е да разкажа някой

неща на приятелка, но съвсем друго е да споделя с родителите си.

Малко след като се качих слязох във всекидневната. Там бяха седнали родителите ми, но когато ме видяха станаха от местата си.

-Как си? Къде беше толкова време? Какво е...- прекъснах майка ми преди да продължи да ми задава въпроси.

-Нека да седнем и ще ви обясня. - те кимнаха и седнаха на местата си. Аз седнах до тях.

-Е, кажи ни къде беше толкова време? - баща ми попита.

-Бях при хората, който ме отвлякоха преди четири години. - казах спокойно.

-Какви бяха тези? Какво искаха от ангелчето ми? - попита майка ми. Преглътнах тежко.

Преглътнах унижението. Преглътнах болката. Преглътнах срамът и сълзите. Преглътнах всичко, но родителите ми едва ли ще успеят. (Май много преувеличих ама нищо. 🧢)

-Така и не разбрах какво искаха от мен. - казах им отговаряйки на въпроса на майка ми.

-Направиха ли ти нещо? - втори въпрос от баща ми.

-Не. Нищо. Просто ме държаха заключена, но не ме нараниха по никакъв начин. - лъжа. Аз лъжа собствените си родители. До там ли стигнах?!

-А как успя да избягаш от тях и да дойдеш тук?

-Ъм... - сега какво? Не мога да им каза, че някакъв красив, секси... опа... някакъв жесток мъж, който мисли само за себе си ме е купил. - Дълга история. Пък и сега не ми се говори точно за това. Може би някой друг път.

-Добре, скъпа. Какво решиш. - каза майка ми и ме прегърна.

-Трябва да кажем на полицията! - каза баща ми.

-Не! - аз се възпротивих. - Не искам да намесваме полицията!

-Но защо скъпа? - попита майка ми.

-Просто не искам. Моля ви да ме разберете.

-Нека да е както искаш. Няма да намесваме полицията, за сега. Но не след дълго аз сам ще звънна да ги информирам за завръщането ти.

-Добре. - казах примирено.

По-късно седнахме да вечеряме. Нещо, което отдавна не бях правила с хора, който не ме държат насила про тях или нещо подобно.

След като се навечеряхме им казах, че се качвам в стаята си и утре отново ще говорим. Казахме си лека нощ и се качих горе.

Тъкмо щях да си обличам пижамата когато се сетих, че нямам такава. (😂)

Извиках майка ми и ѝ казах, че нямам пижама, а тя каза, че отива да вземе и излезе от стаята. След около две минути се върна с синя дантелена пижама състояща се от потник и къси гащи. Благодарих ѝ и си, казахме лека нощ за втори път.

Облякох пижамата и легнах в леглото си. Замислих се, че като цяло стаята изглежда поддържана въпреки, че никой не е спал в нея през това време. Явно майка ли се е грижела за всичко тук докато ме е нямало.

Затворих очи и се опитах да заспя, но в мислите ми беше само Хари. Очите и къдриците му... но какво ги мисля?! Той е безмилостен егоист и *аз го мразя!* За мен той не може да бъде нищо друго освен враг! Та той ме изнасили! *Отне* девствеността ми.

Припомняйки си това си спомних и болката от изнасилването. Очите ми станаха влажни. Няма да плача! Той не го заслужава!

Не заслужава сълзите ми!

На следващият ден сутринта

След като се събудих свърших сутрешните си процедури. Реших, че ще облека дрехите на Из, който ми даде вчера, защото в момента нямам други. Облякох ги и отидох в банята да се погледна. Отново изглеждат като зомби, а очите ми са зачервени предполагам, защото вчера вечерта не успях да сдържа сълзите си въпреки, че опитах.

След като бях готова излязох от стаята си и тръгнах към кухнята, за да закуска и после трябва да отида при Из. Ще си взема такси тъй като тя живее доста надалеч от тук и ако ходя пеша никога няма да стигна.

Влязох в кухнята, но бях шокирана от лицето, което първо привлече погледа ми.

-Х-хари?

Авторска бележка:

Май главата стана скучно, но нищо. Съжалявам ако има правописни грешки и благодаря на всеки, който чете историята ми. Ще се радвам ако напишете мнението си в коментарите. 🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤🖤

13.

-Х-хари? - казах твърде изненадано. - Т-ти какво правиш тук? - попитах.

-Дойдох да те взема, красавице. - каза ми той и дойде до мен прегръщайки ме през рамото.

-Скъпа, Хари ни обясни всичко. Как си избягала и защо не искаш да замесваме полицията. А и се радвам, че най накрая си намерила някой, който харесваш. - каза майка ми, която сега правеше закуска.

-М-моля? - защо все още заеквах?! И тя какво каза? Най накрая съм намерила някой, който да харесвам? Той какви ги ѝ е наговорил?

-Вече знам, че с него сте заедно и той ти е помогнал да избягаш. Няма нужда да криеш повече.

-А-аз... - не мога да повярвам, че Хари е казал така на майка ми! И как изобщо е научил къде живеят родителите ми?

-Госпожо Уинтър с Ана мислим да се приборамe. Казах ви къде точно живеем, така че може да идвате да я виждате когато пожелаете. - как така мислим да се прибираме? Явно Хари е много добър лъжец.

-Да. Тръгвайте. - нах шокирана от всичко, което се случи преди малко. Какво да правя сега? Ако не тръгна с Хари майка ми ще се усъмни. А като я знам ще гледа през прозореца на къщата докато не тръгнем, така че не мога да опитам да избягам след като излезем. Не искам тя да разбира, че съм я излъгала, което значи, че трябва да тръгна с Хари.

С майка ми си казахме чао и с Хари излязохме от къщата.

Качихме се я колата му и той тръгна да кара предполагам към "затвора".

-Майка ти е приятна жена. - каза той нарушавайки тишината помежду ни. - Приличаш на нея.

-Знам. - казах гледайки през прозореца.Направих малка пауза след което казах:

-Какво си ѝ казал? - даже и с периферното си зрение можех да видя как се усмихва.

-Казах ѝ, че съм ти помогнал да избягаш от хората, който те бяха отвлекли, което до една степен е вярно. Споменах, че сме заедно и майка ти много се зарадва. Ясно преди не си носила много момчета във вас, а? - вече се смееше.

-Имаше няколко. - казах неволно. Той спря да се смее и ме погледна.

-И какво стана с тях? - попита.

-Нищо особено. Просто всички искаха едно и също.

-Какво?

-Това, което и ти искаше. Само, че за разлика от тях ти го получи. - очите ми се напълниха с сълзи. Отново. Мразех да плача, а сега го правя толкова често.

След думите ми имаше около десет минути тишина, която този път аз наруших.

-По-добре да съм сама от колкото с човек като теб! - казах без да мисля за последствията, а определено щеше да има такива.

-Какъв човек съм за теб, Ана?

-Накратко,безмилостен егоист.

-Две думи, който ме описват идеално. - каза.

-Как разбра къде живеят родителите ми? - попитах го, а той сякаш леко се изненада от въпроса ми, но накрая каза:

-Имам си източници.

-И кой са тези източници?

-Наистина ли искаш да знаеш? Защото предупреждавам те, ще съжаляваш, че си научила.

-Сигурна съм. Кой ти каза?

-Любимата ти приятелка Изабел е звъннала на сестра когато е разбрала коя си.

-Как така когато е разбрала коя съм?

-Казах на сестра си за теб и ѝ показах твоя снимка, а тя е казала на своя приятелка, която по някаква случайност е твоя стара приятелка.

-Д-джема? - казах по скоро на себе си.

-Да. Джема е сестра ми.

Сега вече всичко ми се нареди. Искали са да ме задържат там, защото са извика ли Хари. Когато съм отишла в нашите и Из е казала на Джема, която пък е казала на Хари и така той ме е открил.

-Пристигнахме. - каза той и излязохме от колата. Влязохме в къщата и аз започнах да се казвам по стълбите, за да отида в стаята си. Вече бях запомнила къде е, така че смятам да не излизам от нея дълго време. Когато стигнах до вратата на стаята "затвор" и хванах дръжката, за да я отворя чух гласа на Хари зад себе си.

-Това вече не е твоята стая.

-Как така? - попитах изненадано.

-Ще спиш в моята стая, както ти казах.

-Аз ти казах, че не искам.

-Просто ела в стаята *ни* , за да не използвам сила.

Знаех, че и без това ще трябва да спя там, а не съм в настроение да ме носят на рамо, така че се съгласих с него. Влязохме в стаята му. Когато вратата се затвори след нас той се обърна към мен и каза:

-Съблечи се.

-М-моля?

-Казах да се съблечеш.

-З-защо да го правя?

-Защото аз ти казва така, а ако не го направиш ще има наказание. - преглътнат тежко. Сега и наказание щяло да има! От къде ги измисля тея?!

Подтиснах срамът и започнах да се съблича. Първо черният си потник оставайки по сутиен, а след това събух и дънките си. Бях по бельо пред него. Погледнах към лицето му, но вместо да видя отвратена от тялото ми физиономия видях как прехапва долната си устна.

Обърна се с гръб към мен и съблече тениската си. След това отново се обърна към мен и каза:

-Легни на леглото.

-Н-не.Не искам! - казах леко уплашено.

-Ще ти харесва. Повярвай ми. - погледнах го в очите и в тях видях, че е честен. Въпреки това не знам дали да му вярвам, но нещо в мен крещеше, че той не лъже.

Послушах вътрешният си глас и легнах на леглото. Той следеше всяко мое движение, а когато легнах той също дойде на леглото и застана на нивото на бедрата ми. Цялото ми тяло се напрегна. Той се протегна да свали сутиена ми, но аз поклатих глава

отрицателно.

-Спокойно. - защо е толкова мил? Какво му става? По принцип е груб, но сега...

Мислите ми бяха прекъснати от целувка. Хари ме целуваше. Не исках да отвръщам, но просто не успях да устоя на чувството. Отвърнах на целувката , която от плаха се превърна в страстна. Усетих, че махна сутиена ми. По дяволите. Знаех си, че не трябваше...

Отделихме се от целувката и видях, че гледа към голите ми гърди. Без да се замислям ги прикриха с ръце, но той хвана ръцете ми и каза:

-Прекрасна си. - и махна ръцете ми от гърдите ми.

След това пусна ръцете ми и усетих,че маха и бельото ми. Започнах да усещам някакво напрежение в долната част на стомаха си. Когато махна бельото ме погледна.

-Ще ти хареса. - каза за пореден път след, което...

Авторска бележка:

Не знам как стана новата глава, но се надявам да е добре, въпреки че я написах набързо.

На забравяйте да коментирате, защото важно мнение е ВАЖНО за мен!

14. ⑱

-Ще ти хареса. - каза за пореден път след, което ме хвана за бедрата и ги раздалечи въпреки несъгласието ми. Интимните ми части бяха на показ пред него и заради това умирах от срам.

Погледнах го притеснено.Тези негови зелени очи... Имам чувството, че мога да се изгубя в тях. Той също ме гледаше в очите докато главата му се смъкна бавно към мястото между краката ми.

Докато ме гледаше постави целувка по клитора ми и това ме накара да отметна глава назад и да изстена. Той изръмжа доволно и ме нападна с пълна сила. Ниско в стомаха ми се заформи някаква топка от напрежение. Започна да смуче клитора ми, а аз извих гръбнака си под формата на дъга.

Да правя това с него е едновременно толкова грешно и толкова приятно. Знам, че всичко това не трябва да се случва, но имам чувството, че само той може да премахне напрежението долу в стомаха ми.

Бях близо. Не знам до какво, но усещах, че бях близо до нещо. Не след дълго огромна вълна се разби в мен и изтръгна съзнанието от главата ми. От устата ми се откъсна продължителен вик, който не контролирах по никакъв начин.

Аз току-що да не свърших? Това ли е чувството?

Той спря с действията си и застана над мен, така че лицата ни да са едно над друго.

-Знам, че ти хареса, красавице. - преглътнах тежко. Така беше. Хареса ми и се отвращавам от себе си.

-Не беше зле. - казах гледайки в страни от него и дишайте тежко,

а ръцете ми прикриваха голите ми гърди.

Той се засмя след думите ми.

-Прекрасна си. - каза ми той, а аз се изчервих толкова много, че май заприличах на домат. - Може да бъде и по-приятно. - информира ме той. Погледнах го недоверчиво спомняйки си болката, която изпитвах докато ме изнасилваше. Трябваше да го мразя, а не да му позволявам... това! Поклатих отрицателно глава може би, за да убедя себе си, че го мразя, но дали наистина беше така?!

Знаех какво имаше в предвид, когато каза, че може да бъде и по-приятно.

Той забеляза, че в момента нямам какво да кажа. Усетих как едната му ръката се настани на чувствителното ми място. Погледнах го стреснато, но той не ми обърна внимание, а започна да право кръгови движения около клитора ми. Почти светкавично махнах ръцете си от гърдите ми и стиснах чаршафите на леглото в опит да спра стенанията си, но без успех. Те излизаха от устата ми без позволение, а тялото ми се гърчеше.

Точно когато усетих, че отново съм близо и онази вълна скоро ще се разбие в мен той спря с действията си. Измрънках нещо несвързано и определено недоволно, а той само се засмя.

-Искаш ли да продължа? - попита ме той. - кихнах с глава без да казвам нищо.

-Кажи го, Ана. Кажи, че го искаш.

-А-аз...не мога. - казах. Няма да му кажа каквото иска да чуе, защото ще си помисли, че е победил. А той не е! Нали?

-Не можеш? Не можеш или не искаш да го кажеш? - след като каза това той отново започна да прави кръгови движения около клитора ми. За няколко секунди вече бях близо и тогава той отново спря. Отново изпъшках недоволно, а малко след като беше спрял отново започна с действията си. И така поне още два

пъти спираше в най-неподходящият за мен момент.

-Искам го. - казах тихо, но така че да ме чуе.

-Какво каза? - знаех, че ме е чул, но иска да го повторя, за да ме дразни. А повторя ли го знам какво ще се случи. Бях ли готова отново за това? Дали пак ще боли?

Съзнанието ми беше твърде замъглено от това, което той ми причинява, че да си отговоря на въпросите.

-Искам го! - казах по-силно.

-Каквото пожелаеш. - каза той и откопча дънките си. Цялото ми тяло се напрегна. Той събу дънките и боксерките си и пред мен се откри мъжествеността му. Чудя се как е възможно това да е било в мен. Отново раздели бедрата ми макар и не толкова колкото преди това.

Усетих го на входа си и очите ми се разшириха, а тялото ми се скова. Ами ако отново боли? Ами ако отново е много груб? Ами ако...

Мислите ми бяха прекъснати когато той влезе бавно и внимателно в мен. Въпреки това, че беше нежен отново имаше болка, но не беше нищо особено.
Не беше като преди. Усещах само лек дискомфорт може би заради огромният му размер, но той изчезна когато Хари се задвижи в мен и дискомфорта беше заменен от удоволствие.

Обвих краката си около кръста му и го придърпах по-близо ако изобщо беше възможно. Но ето, че е възможно. Усетих го още по-дълбоко в себе си.

Хари влизаше и излизаше бавно от мен. Мъчително бавно. Исках по-бързо! Що за неразбран човек съм?! До преди малко исках да бъде нежен, а сега...сега искам да спре да ме измъчва с това бавно темпо и да забърза тласъците!

-Моля те. - казах.

-За какво ме молиш, красавице?

-По-бързо, по дяволите. - тези думи излязоха по скоро като стон от устата ми.

Той се надигна леко, а след това се заби в мен. Извиках , но не от болка, а от удоволствието, което ме връхлетя така внезапно. Болката беше малка, почти незначителна, така че не ѝ обръщах внимание.

Хари започна да се тласка бързо и грубо в мен. Усетих, че съм близо и заформящата се вълна, скоро щеше да ме помете. След още няколко бързи тласъка усетих неземно удоволствие. Оргазмът ме връхлетя и изтръгна напълно съзнанието ми. Отпуснах се. Усетих топла течност да се излива *в мен* и разбрах, че и Хари е свършил. Той излезе от мен със стон и легна на леглото.

Авторска бележка:

Как стана тази глава?

Надявам се да ви е харесала и съжалявам ако има правописни грешки. 💁❤️👅❤️💁🏻💘👅💕🏻💗💚💜💗

Кажете мнението си в коментарите, защото то е важно за мен! 💁🏻❤️💁💜❤️💁💕💝🏻🏻❤️👅💗💖👅❤️💛🏻❤️👅💞💟💝💝💕💝🏻❤️💗💛👅💕💘💟💝

15.

Бавно отворих очи и веднага след това спомените ми от вчера нахлуха в главата. Боже, не ми казвай, че с Хари правихме секс! Не, не, не, не, не!

Но по-лошата част беше, че ми хареса. Та аз го молех да...не мога да повярвам!

Срамувам се от себе си. Как можах да го допусна?! Аз съм пълна идиотка.

Инстинктивно погледнах към другата половина от леглото, за да видя дали Хари е там. Може пък да съм сънувала...

Мне... не съм. Той беше там завит до кръста и спящ, а къдриците му бяха разпилени във всички посоки. Боже, колко е секси в момента. Чакай... какво?! Това аз ли си го помислих? И то май не за първи път. Какво, по дяволите ми става? Аз да не би...нее няма шанс да започвам да харесвам Хари. Това е невъзможно!

Това, че му се вързах на играчките и правихме... някой неща и, че понякога неволно си мисля колко е красив и секси не значи *нищо!*

Пък и...

-Зяпаш! - каза Хари прекъсвайки мислите ми.

-К-какво? - попитах неразбиращо.

-Зяпаш ме докато спя. - поясни и се изправи на лакти на леглото.

-Не е вярно!

-Добре щом казваш, но ако все пак искаш малко от това - той се огледа демонстративно показвайки, че говори за себе си. -

просто трябва да кажеш, нали знаеш.

-Знам, но не искам нищо от...това. - огледах тялото му и се стараех да го обидя, но май не се получи. Той светкавично застана над мен и сега бях притисната между него и леглото.

Много съм благодарна на чаршафа, който прикриваше голото ми тяло.

-Вчера ми се молеше, помниш ли?

-Вчера си е за вчера! - той се усмихна. Боже, колко красива усмивка има.

-Значи ми казваш, че повече няма да ми се молиш?

-Да! А сега се махни от мен! - разкрещях му се.

-Да се махна от теб? Знам, че не го искаш, красавице.

-Името ми е Ана. А-н-а - поясних му като на бавно развиващ.

-Станала си много смела, а? - каза той на ухото ми. Започнах да дишам тежко. Тази близост с него е... Не Ана! Спри да си мислиш такива неща!

Докато се опитвах да изгоня някой мисли за Хари той дръпна чаршафа от гърдите ми, което ме накара да подскоча леко, но още преди да се осъзная той хвана едната ми гърда и захапа зърното ми. Отметнах глава назад едновременно от болка и удоволствие. През това време усетих как пъхаш ръка под тънкия чаршафа и прокара ръка през забраненото ми място от вкара два пръста в мен. Тялото ми се изви под формата на дъга заради удоволствието.

****

Няколко часа по-късно

След странната сутрин... всъщност това се случи на обяд, защото тогава сме се събудили, но да... та след това той се облече и до колкото разбрах излезе някъде. Каза ми, че мога да се разхождам

из къщата, но да не излизам извън нея.

Знаех, че няма как да успея да избягам отново, защото дори и да изляза от къщата без проблем няма да имам къде да отида след това. Той знае къде живеят родителите ми, а на Изабел не мога да ѝ имам доверие след всичко.

Излязох от стаята на Хари и се запътил към старата ми стая. Нямам намерение цял ден да стоят в неговата. Влязох в стаята и отворих гардероба, за да намеря какво да облека. Прегледах всички дрехи, но накрая се спрях на дълга до коляното червена рокля. По принцип не бих я облякла ако Хари беше тук, но тъй като го няма...

След като я облякох слязох в кухнята, за да си направя нещо за ядене.

Вечерта

През останалата част от деня не стана нищо интересно. Сега стоя в дневната и гледам телевизия.

Докато гледах чух, че вратата се отваря и не след дълго Хари и приятелите му влязоха в дневната заедно с още четири момичета.

С момчетата се поздравихме, а с момичетата се запознахме. Казваха се Ела, Сара, Кристин и Скарлет.

Ела е приятелката на Лиам и е с черна коса и тъмни очи. Сара е приятелката на Найл. Тя е със светло кестенява коса и сини очи. Кристин е приятелката на Зейн. Тя е с кафява коса и светло кафеви очи и остана Скарлет, която е приятелката на Луи. Тя е с тъмно сини очи и кафява коса.

След като се запознах с тях се качихме в моята стая. Там седнахме на леглото ми. И сега какво? Ще си говорим? Ще се сприятелим? Аз не съм добра в тези неща. Последното момиче, с което *бях* приятелка ме предаде (Изабел).

-Е, Ана... От кога си тук? - попита ме Скарлет.

-Мисля, че около две седмици. - знам какво ще стане сега... те ще ми задават един милион въпроси (поне) и аз трябва да им отговарям.

-Добре, а как се държи Хари? - попита Сара.

-В какъв смисъл как се държи? - попитах.

-Ами с теб. Крещи ли ти... наранява ли те? - поясни ми тя като това накрая го каза някак странно.

Не е като да не ме е наранявал, но няма да им споделям сякаш сме първи приятелки про положение, че се познаваме от почти час.

-Не. Държи се добре. - до една степен казах истината, но само до една.

-Ясно. А всъщност с него как се запознахте? - попита Кристин. Защо, по дяволите задават толкова въпроси?! Как да им отговоря на този въпрос? "Ами той дойде да купи момичето от хората, който ме отвлякоха и по случайност реши да купи мен."

-Дълга история. Ще ви я разкажа някой друг път.

-Добре, а сега ставай. - най накрая и Ела се намеси в разговора.

-Какво? - попитах неразбиращо.

-Отиваме на клуб. Хайде, ставай да те приготвим.

-Вие отидете без мен. Аз... не обичам такива места.

-Хайде де... и момчетата ще дойдат. Ще бъде забавно, а и нямаш избор. Идваш с нас!

-Единадесет часа е! - казах в опит да ги разубедя.

-Да,знаем. За това отиваме сега. Колкото по-късно толкова по-забавно ще бъде. - каза Скарлет и започна да рови в гардероба ми предполагам, за да намери какво да облека, защото те вече бяха облечени като за клуб.

Авторска бележка:

Знам... тази глава стана скучно, а и миналата не беше много добре ама каквото такова. 🐾🐾🐾🐾🐾🐾

Ако имате предположения какво ще се случи може да ги напишете в коментарите, защото ще ми е интересно да ги прочета.🐾❤️👉💜□💕💖💗💗💓💓💓💓□💞💟💞💕💖💖□💗□💗□💜❤□💟💘□💓💓□💖👉💟👉💖💓□💟💟❤💜□👉❤👉□💜💜❤□

16.

Четирите момичета задружно претърсиха гардероба ми докато аз стоях седнала на леглото и чаках да извадят някоя дреха от там. На кратко... чакам "присъдата".

Нямах никакво желание да ходя където и да било. Вярно, че днес нищо не правех, но се чувствам супер изморена. Може би докато съм спала миналата нощ ме е премазал тир.

След около десет минути те извадиха от гардероба някаква кърваво червена рокля.

-Тази ще е. - каза Скарлет. Аз въздъхнах.

-Роклята е хубава, но наистина не ми се идва. Изморена съм и... - Сара ме прекъсна.

-Идваш и това е! Ние не приемаме "не" за отговор.

Ел ми подаде роклята и излязоха, за да мога да се облека. Облякох роклята и се огледах е огледалото. Не ми стоеше никак зле. Беше дълга до коляното и с гол гръб.

Излязох от стаята и момичетата ме огледах внимателно.

-Мда... на Хари определено ще му хареса. - каза Кристин. Аз не исках да Хари да му харесва как съм облечена! Или исках...?

Влязохме при момчетата. Когато Хари ме видя забелязах, че ахна тихо, а очите му огледаха всяка част тялото ми.

Всички заедно излязохме от къщата, която едва ли някога ше приема за свой дом. Момчетата се насочиха към колите си заедно с приятелките си, а аз последвах Хари до неговата. Влязохме в колата и той започна да кара предполагам към клуба,

в който ще ходим.
Беше настанала тишина, която той наруши.

-Много си красива. - каза ми.

-Знам. - казах му. Не знам защо, но се сетих за изнасилването. Сетих се за шибаната болка. Вярно, че вчера Хари беше мил и нежен с мен, но това не значи, че толкова лесно ще забравя какво ми причини. Всъщност едва ли ще забравя. Това беше най-болезненото нещо, което съм изпитвала, а той дори не ми се извини. Но защо въпреки, че е толкова груб с мен не го мразя? Защо не го мразя? Това не е нормално! Но как да мразя някой толкова... не Ана. Дори не си го помисляй.

Страхувам се, че май започвам да харесвам Хари като... знаете. Нещо повече от приятел.

-За какво мислиш? - попита. Извъртях очи. Много оригинален въпрос Стайлс.

-За нищо. - сопнах му се.

-И какво е това "нищо" ?

-Ако ти кажа какво ще получа? - попита надявайки се да каже нещо от рода на "Ще се пусна да се махнеш от мен, защото знам, че и без това ме мразиш... " , но той каза:

-Една нощ в твоята стая. - това може би беше добра сделка, но въпреки това не знам дали мога да ми споделя за какво си мислех при положение, че той беше в основата на мислите ми не само сега, а и от доста време на сам.

-Мислех за... за една приятелка, която остана при онези трафиканти. - казах на един дъх. Той нямаше как да разбере, че лъжа, защото няма от къде да знае, че нямах приятелки там.

-Ако не ми кажеш истината сделката отпада. - каза ми той. Чакай... какво?! Той как...? Няма значение. Трябва да поддържам версията си.

-Това е истината.

-Не, не е. - каза ми спокойно.

-Значи си мислиш, че нямах приятелки там?

-Нямаше да си го мисля ако не те бях проучил добре.

-Ооо значи си ме проучвал... И какво научи за мен освен, че не съм добра в запознанствата? - изкрещях му аз. Защо му крещя? Тоест... това, че ме е проучил не ме изненадва, но все пак да го чуя от него място ядосва.

-Научих достатъчно, за да знам и за добрите и за лошите неща в живота ти преди и след като са те отвлекли.

-Много поетично Стайлс, но съм почти сигурна, че не знаеш нищо за живота ми нито преди да ме отвлекат нито след това.

-Сещаш ли се за Ерик? - попита той самодоволно. Трябваха ми около десет секунди , за да се сетя за кого говори.

-Откъде знаеш за него? - попитах неразбиращо.

-Казах ти, че знам някой неща.

-Ти си... - той ме прекъсна.

-Знам, че нямаш търпение да ми кажеш, че съм тъпо копеле, но пристигнахме, така че скоро ще можеш да ме обиждаш. За последствията обаче не отговарям аз, красавице...

Извъртях очи, а след като Хари спря колата пред клуба аз слязох от нея.

Всички заедно влязохме в клуба, а Хари и момчетата Седмата отделно от нас с момичетата. Искали да си поговорят по мъжки.

Ние с момичетата бяхме близо до тях, което ме дразнеше, защото се чувствам неспокойна около Хари, а той е почти постоянно около мен.

-Е, Ана с Хари правихте ли секс вече? - попита Скарлет. Как говори точкова спокойно на тази тема? Та тя зададе въпроса си

без никакво притеснение. За разлика от нея аз бях доста срамежлива особено ако ставаше дума за това.

-Ъм... - започнах, но тя ме прекъсна.

-Знам, че въпроса е неудобен, но каквото си говорим остава между нас, а и нали сме приятелки. - каза тя. Приятелки? Вече нямам такива. Смятах Изабел за приятелка, но тя ми заби нож в гърба. От къде да знам, че и те няма да направят същото като нея ако примерно отново успея да избягам от Хари.

-Да.

-Значи сте спали заедно?! - каза Сара.

-И как беше? - Ела се намеси в разговора.

-Ами... Добре предполагам. - отговорих ѝ.

-Колко пъти го направихте? - попита Кристин.

-Д-два пъти. - казах.

-И как беше първият ви път заедно?

-Ъм... добре. - казах вдигайки рамене. Сигурна съм, че бях червена като домат, но не съм виновна аз, а въпросите им.

Гледна точка на Хари

-Е Хари,извини ли се на Ана? - попита Лиам.

-Нещо такова.

-Да разбираме, че не си ѝ казал, че съжаляваш?

-Не го казах, но... се опитах да го докажа ако това е възможно. Но нека си говорим честно. Защо да ѝ се извинявам, че правих най-най-прекрасния секс в живота си?

-Е за нея едва ли е бил на прекрасният.

-Не искам да се повтарям, но както вече казах няколко пъти.

Купих я, за да я чукам.

-В такъв случай не се чуди защо беше избягала. - каза Найл, а аз извъртях очи. Погледнах към Ана. С момичетата бяха седнали близо до нас. Изглежда толкова красива. Видях , че пие. Дано да държи на алкохол, защото с количеството , което изпит докато я гледам няма да издържи дълго.

С момичетата станаха от местата си и отидоха да танцуват, а аз и момчетата продължихме да си говорим за различни неща. Около половин час по-късно погледнах отново към Ана и не можех да повярвам на очите си. Тя танцуваше, а зад нея някакъв мъж я стискаше за задника,а тя се отъркваше в него.

Аз станах рязко и отидох при тях удряйки мъжа в лицето. Той падна на земята, а аз започнах да го ритам в ребрата. За какъв се мисли тоя. *Това момиче е мое!*

-Какво си мислиш, че правиш? - разкрещя ми се тя. - Спри! Ще го убиеш, по дяволите! - отново ми крещеше и май беше права. Спрях да го ритам и се обърнат към нея. Вече повечето хора в клуба ме гледаха уплашено, но не им обръщах внимание.

-Какво си мислиш, че правиш? - сега аз ѝ крещях.

-Ще правя каквото си искам, а ти нищо не можеш да направиш, защото си никой. *Никой!*

Щом чух това полудях...

Авторска бележка:

Хеййй...👊💓👊💓👊💓

Мисля да потурмозя Ана и Хари, но въпросът ми е много или малко да ги тормозя?

Може да пишете в коментарите как предпочитате. ☝🐾☝🐾☝🐾

17.

Щом чух това полудях. Хванах я за ханша и я придърпах към себе си. След това притиснах устните си в нейните. В началото тя се дърпаше, опитваше се да ме избута от себе си, но аз не помръдвах. Накрая се отказа. Не издържа и отвърна на целувката. Не след дълго аз се отдалечих бавно от нея долепяйки тялото си към нейното.

-Вече и двамата знаеш, че съм ти *някой.*

****

Сега карах към къщата, а Ана беше седнала до мен и гледаше през прозореца.

-Сега ще ми кажеш ли за какво си мислеше докато идваме или ти харесва да спиш в едно легло с мен?

Гледна точка на Ана

Главата ми ще се пръсне, а той продължава да настоява да му кажа за какво мислех.

-Мислех за теб. - казах му спокойно. Този алкохол не ми влияе добре... да точно така. Напих се в клуба (не, че не знаехте).

-И какво си мислеше за мен?

-Защо не те мразя.

-И след толкова размисли стигна ли до отговор?

-Мисля, че да, но това не те засяга, така че...

Най накрая стигнахме в къщата на Хари. Влязохме от колата, но на мен ми се зави свят и се подпрян на нея. Хари дойде до мен.

-Повече няма да пиеш.

-И защо? Ол да чакай... защото то така казваш.

-Защото не ти се отразява добре.

-Какво ти пука как ми се отразява? Тук съм, за да ме чукаш, не за да ти пука как ми се отразява нещо.

-По дяволите, Ана. - каза ми той и ме вдигна като булка. Едва се държах на краката си, така че мислено му благодарях.

Стигна до своята стая и влезе в нея. Остави ме да стъпя на земята. Усетих, че ще повърна и изтичах в банята. Докато повръщах усетих как някой държи косата ми. Когато свърших се обърнах към Хари, който писна косата ми и ми се усмихна мило. Защо е мил с мен? Е ако не броим сцената в клуба. Но като цяло е по-мил. Не знам защо е така, но се надявам да не е временно.

Един месец по-късно

Наистина вече започвам да харесвам Хари, но съм почти сигурна, че той не ме харесва. Не, че ми пука де.

През последният месец почти всичко беше наред. Хари понякога се ядосва от нищото. Много бързо му се променя настроението.

Момичетата се опитват да се сближат с мен и малко им се получава, но ще трябва да се постараят още.

Тази нощ Хари ми позволи да си, спя в моята стая. Това, че го харесвам *малко* не означава, че искам да спя в едно легло с него. Все пак имам себеуважение.

Сега с момичетата бяхме в мола, защото Сара иска да си купи рокля, а момчетата бяха някъде тук...предполагам.Не знам точно къде.

-Ана какво мислиш за тази рокля? - Сара беше облякла чисто чесна дълга до средата на бедрата рокля с голямо деколте и гол гръб.

-Истината или това, което искаш да чуеш? - попитах я.

-Истината естествено.

-Много е разголена.Онази черната ми хареса повече. - казах ѝ.

-Значи е перфектна. Вземам я. - тя отиде в пробните и я съблече. Облече дрехите, с който дойде и отиде на касата да плати. Ела звънна на момчетата, че ги чакаме пред мола и излязохме да ги чакаме.

Докато ги чакахме пред нас спря черен микробус, а от него излязоха няколко мъже с маски.

-Мамка му! Да се махаме! - изкрещях, а мъжете се насочиха към мен и момичетата. Опитах се да избягам,но един от тях ме хвана. Ритнах го и за части от секундата отново бях свободна, но друг ме хвана и сложи нещо на носа и устата ми.Последното нещо, което видях преди мракът да ме погълне беше Хари, който тича към мен.

****

-Ана!Ана събуди се, Ана! - чух някой да повтаря името ми и да ми казва да се събудя. Отворих бавно очи и се огледах. По дяволите.

Бях завързана за стол както и момичетата. Опитах да се измъкна, но даже не успя да помръдна. Стаята, в която се намирахме не изглеждаше много добре. Нямаше мебели, а по стените имаше мухъл.

-Какво става? - попитах поглеждайки към момичетата. Те бяха завързани за столове намиращи се отляво на мен, а аз бях последна по ред.

-И-и ние не зн-наем. - каза Сара треперейки.

-Някой идв... - бях прекъсната от звука на отключване на врата, а след това някакъв мъж влезе в стаята.

-Виж ти... всички сте се събудили. - каза той и започна да се

приближава и спря когато беше на около три четири метра от нас.

-И така. Ще карам по същество. Коя от вас сладкиши е кучката на Хари Стайлс? - попита мъжът оглеждайки всички ни внимателно. След като поне минута всички мълчахме той отиде до Сара, която беше точно е средата. Хвана я за брадичката и повдигна леко главата ѝ. Ще я нарани! Трябва да кажа, че аз съм... ъм... "кучката" на Хари. (Тука не знаех как да го напиша. 😅😂)

-Ти не ми приличаш на някоя, която Стайлс ще иска да чука, така че не си ти тази, която искам. Но ти ще ми кажеш коя от четирите ти приятелки е тази която търся или повече няма да искаш да се погледнеш в огледалото. - той извади от джоба си нож го по опря в бузата на Сара. От очите ѝ се стичаха сълзи. Точно щях да кажа, че съм аз когато тя изкрещя:

-Тя е! Тя е със Хари! М-моля те не ме наранявай! - мъжът ѝ се усмихна злобно и махна ножа от бузата ѝ.

-Коя по-точно?

--Тя! - отговори Сара злобно поглеждайки ме. Не мога да повярвам, че го направи! Наистина не очаквах да каже, че аз съм с Хари. Тоест... аз щях да кажа и без нейна помощ, но поне разбрах, че тя не ми е истинска приятелка и няма да бъде!

-Да... ти определено изглеждаш като някоя, която Стайлс би чукал. - каза и дойде до мен. - Хайде да си поиграем. - той започна да ме развързва. Не искам да си представя какво ще ми направи този, но съм сигурна, че няма да е приятно.

Авторка бележка:

Надявам се главата да ви е била интересна! 😘

Няма да мога да качвам няколко дни, защото утре имам два важни изпита и да се надяваме да ги мина, че иначе не знам какво ще правяя... но стига съм се оплаквала. 😘😘😘

😘❣💛□💛💘❤💛💕💕💛💛💓💕💜💝💜💖❣💖❤💛💖□□💛💛
💛□💛□💕💛❤❤💛💛□💛💛💜💛❤💛

18.

След като ме отвърза ме хвана за лакета и започна да ме дърпа към изхода на стаята. Излязохме от нея, като през цялото време се опитвах да се измъкна, но без успех. След около пет минути стигнахме пред някаква стая. Той отвори вратата и ме вкара вътре. Там имаше очевидно стар матрак, а от стената висяха две вериги.

-К-какво искаш от мен, по дяволите? - казах гледайки стреснато във веригите висящи от стената. - той без да ми отговаря и все още стискайки ме за ръката ме завлече до веригите. Вдигна ръката ми на нивото на веригите и завърза за тях едната ми ръка. Направи същото и съм другата.

-По принцип не бих наранил красавица като теб, но обстоятелствата ме принуждават. - каза той стоящ пред мен и оглеждащ тялото ми.

-И кой обстоятелства?

-Много си любопитна. Първо ще си поиграем, а после може и да ти обясня ситуацията.

Опитвах се да си спечели време, защото съм сигурна, че Хари ще дойде, за да ми помогне. Но не знам кога.

Неговата гледна точка

Приближих се до нея. Само ако знаеше кой съм...

Би ми било по-приятно ако не беше със завързани ръце, но има слухове, че момичето на *брат ми* е много по-борбено отколко изглежда, а не ми се занимава да я укротявам, така че първо трябва да я пречупя физически, а защо не и психически.

-Знаеш, че Стайлс само си играе с теб нали? - попитах я. Тя ме погледна, а в очите ѝ се четеше нещо... не мога да определя точно какво. Болка може би. Страх. Но и някаква странна увереност.

Тя не ми отговори, но за момент на лицето ѝ се появи тъжна усмивка.

-Той само те използва, но пък като се замислиш кой не би? - обиколих я един път.

Съжалявам, че ще трябва да ѝ причиня това, но ще почна от по-безболезнените неща. Тя изглежда свястна и някак невинна, но ще си върна на брат ми дори и да трябва тя да страда. Чудя се как изобщо такава като нея е вързала на брат ми.

Застанах зад нея и скъсах гърба на блузата, с която беше. Тя се стресна, но не каза нищо.

Брат ми е уцелил джакпота с нея.

Излязох от стаята, за да взема свещите. Докато се връщах видях *Ерик.*

-За къде са тия свещи, човече? - попита ме той.

-За момичето на брат ми. - отговорих му.

-Да няма да ѝ правиш романтична вечеря?

-Ще изгоря гърба ѝ с восък. - казах спокойно. Ерик ме погледна стреснато. И да... наистина щях да го направя... тя е симпатична, но ако искам да си го върна на брат ми, то трябва да съм безкомпромисен. Дори и това да значи, че трябва да я нараня.

Пък както казах... Почвам от по безболезненото. А след като направя това със свещите може... ами не знам. Нямам идея. Може би ще я пребия. Оставил съм най-приятното за накрая. Ще направя точно това, което и Хари направи преди няколко години!

-По-добре не го прави! - каза Ерик.

-И защо?

-Защото знаеш какъв е Хари. Все пак ти е брат и го познаваш добре.

-Полубрат. - по правих го аз. - И да. Знам какъв е и знам, че няма да може да понесе гледката когато види момичето след като приключа с нея.

-Знаеш, че да направиш подобно нещо с някоя на Хари е равносилно на самоубийство.

-Не, не е. Стайлс няма да разбере, че съм бил аз.

-И от къде си толкова сигурен?

-Когато приключа с нея ще я оставя някъде, където той ще я открие. Той естествено ще я попита "Кой ти причини това? ", но тя не знае кой съм, така че...

-Разбирам на къде биеш, но моля те само не ме замесвай. - каза Ерик и продължи на там където се беше запътил.

Върнах се в стаята при момичето и извадих запалка. Запалих свещта и я вдигнах,така че да е на нивото на гърба ми и започнах да чакам восъкът да се разтопи.

-Какво правиш? - попита ме тя.

-Ще разбереш. - усмихнах се въпреки, че знаех, че тя не може да ме види.

След няколко минути малко разтопен восък падна върху голият ѝ гръб. Тя изкрещя, но восъкът продължи да пада. Изместих свещта, така че той да съвпада на различни места.

Половин час по-късно

След като прецених, че ѝ стиха толкова махнах свещта, която държах над гърба ѝ. Може би прекалих малко , но ако нараня нея ще нараня и Стайлс. Знам го, защото ги следях няколко дни преди да отвлека нея и приятелките на другите от марионетките

на Хари. Когато е с нея той е различен. Поне така изглежда отстрани. С нея е щастлив, а това не ми харесва. Ще разваля перфектния му живот.

Махнах вече засъхналия восък от гърба ѝ. Тя изпъшка тихо от болка. Махнах веригите от ръцете ѝ и я хванах преди да падне на земята. Беше изтощена, но е нормално след като не спря да се опитва да се измъкне от другите и през цялото време крещеше да я пусна.

Сложих я на старият матрак и излязох от стаята.

Авторска бележка:

Тая глава май нещо не стана, ама я написах на бързо, така че... 🐱💚💚💚□🌸✌❣🖤

Познайте кой си мина изпитите?! Мда...точно така... аз! 🐾🐾🐾

Съжалявам ако главата не ви харесва, но както казах я написах набързо. □🌸💚💛🌸💚💕🖤💚□💚❣💚✌💛🌸✌💛🖤💚💛💛💚💚💚□💛🌸🖤💕🖤❣✌

19.

Сложих я на старият матрак и излязох от стаята.

Гледна точка на Ана

Страх и болка. Само това чувствах в момента. Защо това се случва на мен? Какво иска тази от мен? Вече ми стана ясно, че е нещо свързано с Хари. С Хари, а не с мен! Тогава какъв им е проблема?

Целият гръб ме боли и нямам сили дори да мръдна.

Дали Хари ще дойде да ме спаси? Или просто съм му била играчка замалко. Мисля, че е второто.

Не искам повече да мисля! Нито за страха, нито за болката, а да не говорим за Хари или онзи, който ми причини това.

Оставих се на мрака да ме погълне и дано всичко това е било лош сън...

Гледна точка на Сара

Не ми е яко, че отвлякоха мен и момичетата, но съм доволна, че най накрая се отървах от тая Ана. Направо от както се запознах с нея ми лази по нервите. Не мога да я търпя!

А след като си призна, че е спала с Хари съвсем я намразих. Все пак съм влюбена в него и е нормално да не ми харесва когато някоя идиотка като Ана спи с него. Тя не го заслужава, но аз го! И той ще го осъзнае някой ден, а дотогава ще се правя, че обичам Найл. Ъх... Този рус идиот. Хари е един милион пъти по-хубав, а да не говорим колко е секси. Докато Найл не е нищо особено в леглото. Сигурна съм, че Хари обаче е. И скоро ще разбера. Измислих перфектният план как да го накарам да ме хареса и

съответно да спи с мен.

-Хайде,ставайте! - каза онзи мъж , който занесе някъде Ана. Той влезе в стаята. Ние бяхме легнали на стари матраци. Другите момичета не реагираха добре след като казах, че Ана е момичето на Хари. Сега се държат студено с мен, но не ми пука. Важното е Хари, да не разбере какво съм направила.

-К-какво става? - попита Скарлет уплашено.

-Пускаме ви! - отговори ѝ той грубо.

-А-ами Ана? Нея няма ли да я пус... - тя беше прекъсната от мъжа.

-Забравете за нея. Дори и да я видите отново няма да е същата като преди.

-Какво сте ѝ направили? - исках да се разкрещя на Скарлет, че не спира да задава въпроси, но ще изглежда странно.

****

Гледна точка на Хари

Няма ги никъде! Нея я няма никъде! Искам да я видя. Да се уверя, че е добре. Кой по дяволите я отвлече.

Знам, че имам много врагове, но не знам колко от тях са способни да направят това. Който и да е *ще го убия.*

Телефонът ми звънна. Погледнах го и видях, че е Найл и вдигнах.

-Да?

-Открили са момичетата Хари. Открили са ги!

-Къде? Веднага идвам!

Той ми обясни къде да дойда и разговорът приключи.

Веднага тръгнах към мястото като през това време не спирах да

мисля за Ана. За усмивката ѝ, красивото ѝ лице или прекрасното ѝ тяло. Всичко в нея е перфект... Стегни се Стайлс.

Аз. Не. Съм. Влюбен. В. Ана.

Аз. Не. Се. Влюбвам.

Повтарях си това на ум, но почти бях сигурен, че се самозалъгвам.

Стигнах до мястото. Още предстои да спря колата видях само четири момичета. Приятелките на момчетата. Никъде обаче не виждах Ана.

Веднага след като спрях колата слязох и отидох при тях.

-Къде, по дяволите е Ана? - почти изкрещях.

-Оказа се, че са пуснали само тях. - Зейн погледна към четирите момичета от който само Клара...не чакай...Сара. Само Сара не изглеждаше уплашена. - Ана е все още при похитители. - довърши Зейн.

-Как така е още там? - изкрещях. - Защо? - след като около минута никой не ми отговори се обърнах към Кристин, приятелската на Зейн.

-Какво точно се случи? - попитах я.

-А-ами...

-Ела, Скарлет, Сара... Влезте в колите. Искам да поговоря с Кристин. - забелязах, че тя се притеснява от тях, а искам да ми каже *точно* какво се е случило. Тя влязоха в колите.

-Кажи ми какво точно се е случило там. - тя преглътна.

-Когато се събудих всички бяхме там. И Ана също. Тогава дойде един мъж. Той попита Сара коя от нас е с теб. С-сара... тя каза, че това е Ана. След това онзи мъж я занесе някъде. Малко след това започнаха да се чуват...к-крясъци...

-Как изглеждаше мъжът? - попитах вбесен от информацията, която ми даде Кристин.

-Ако си спомням правилно беше висок, с кафява коса и тъмни очи.

-Майк! - казах на себе си. Не мога да повярвам, че този мръсник е отвлякъл Ана. - Кристин отиде при другите. - тя кимна и отиде при другите момичета.

-Кой е Майк? - попита Лиам.

-Брат ми. - изръмжах.

-Имаш брат? Знаех само за сестра ти. - каза Зейн учудено.

-Той ми е полубрат. Не се разбираме добре от както... няма значение. Трябва да намеря Ана!

-Знаеш ли къде може да я държи?

-Имам няколко предположение, но се надявам да не сме закъснели...

Авторска бележка:

Съжалявам ако има правописни грешки и също така ако имате предположения какво може да се случи напишете ги в коментарите. Ще ми е интересно да прочета.

20. ⑱

-Знаеш ли къде може да я държи?

-Имам няколко предположение, но се надявам да не сме закъсняли.

На следващият ден

Гледна точка на Ана

Бавно отворих очи. Всичко ме болеше. И като казвам всичко, значи наистина всичко. Огледах се. Все още бях в онази стая и лежах на старият матрак. В стаята нямаше прозорци, което значи, че ако искам да се измъкна ще трябва да го направя през вратата.

Чух щракване от ключ. Някой отключи вратата. Малко след това през нея влезе онзи мъж. Забелязах, че има очи точно като на Хари.

-Най накрая се събуди. - каза той и затвори вратата след себе си. Имах един наистина глупав план, но пък кой знае... може пък да проработи.

-М-може ли вода? И малко храна, защото съм гладна. - казах и го погледнах тъжно. Дано да ме съжали...

-Ъм... Да ще ти донеса. - каза и излезе бързо от стаята. Изчаках малко, за да чуя дали няма да заключи, но не го направи. Усмихнах си се сама на себе си и станах от матрака. Отидох до вратата и внимателно я отворих.

Огледах внимателно коридора, в който се озовах, но нямаше никой. Тръгнах в произволна посока. Ходил около минута две преди да видя някаква отворена врата. Влязох в стаята която

изглеждаше... нормална. Сякаш тук живее някой, но нямам време да мисля за това как изглежда стаята. Затворих вратата и започнах да търся телефон.

Когато най накрая открих такъв веднага набран номера на първия човек за когото се сетих и това беше Сара. Когато се запознахме само тя се сети да ми даде номера си, така че знам само него.

Звъннах и малко след това тя вдигна.

-Да?

-Сара. Аз съм Ана трябва ми помощ! Моля те намери Хари и ми го дай веднага.

-Съжалявам Ана, но Хари в момента спи.

-С-спи? А ти откъде знаеш?

-Ами все пак спи в моето легло нормално е да знам.

-Какво означава това?

-Добре, добре ще ти го кажа по-ясно. С Хари правихме секс и сега той спи в моето лег...

Някой издърпа телефона от ръката ми преди Сара да ми каже още подробности. Беше онзи мъж от преди малко. Усетих силен удар по бузата си, а след това той ми се разкрещя:

-МАЛКА КУЧКА! ПОМИСЛИ СИ, ЧЕ МОЖЕШ ДА ИЗБЯГАШ ЛИ? ОТ МЕН! СЕГА ЩЕ ТИ ПОКАЖА КАКВО СЕ СЛУЧВА С НЕПОСЛУШНИТЕ МОМИЧЕТА! - хвана ръцете ми и запозна да ме влачи докато не стигна до леглото в същата стая. Той ме бутна грубо върху меката повърхност и излезе от стаята.

Започнах да търся нещо, с което да мога да го нараня, но тук нямаше нищо. След по-малко от минута той отново влезе в стаята , а в ръцете си държете белезници и въже. Какво по дяволите...?!

Хвърли въжето на някъде и сега държеше само белезниците. Започна да се доближава към мен. Когато стигна започна да съблича дрехите ми докато не останах само по бельо,а дрехите хвърли настрани.Закочна ръцете ми за таблата на леглото като бях легната по корем.

Не след дълго го усетих зад мен. Той се настани между краката ми и разбрах, че е гол.

Гледна точка на Майк

Стиснах задника ѝ, а тя започна да се опитва да се измъкне от белезниците. Смъкмах бельото ѝ.

Сега щях да чукам момичето на Хари Стайлс. Застанах на входа на страхотния ѝ задник. Тя видимо се напрегна. Не ми се вярва братчето ми да не я е чука по отзад, така че ще действам грубо.

Влязох в нея колкото се може по-рязко, а тя изкрещя, но това не ме спря и продължих да се тласкам в тесният ѝ задник безмилостно.

Докато я чуках започнах и да я удрям по задника. Повтарях си, че когато наранявам нея наранявам и Стайлс.

-Н-не... моля те...сп-при.- каза тя плачейки.

-Шшшт... знам, че ти харесва. Още малко и ще ме молиш да не спирам. - казах без да спирам да се тласкам в нея. - Мамка му, колко си тясна. - казах, а след това ръката ми плъзна по корема ѝ напипвайки клитора ѝ. Започнах да правя бързи кръгообразни движения, а виковете ѝ бяха толкова силни, че може би се чуваха и от останалите в сградата.

Гледна точка на Ана

Чувството, което изпитвам в момента е по-ужасно и от първият ми път с Хари. Всъщност от първият ми път като цяло. Крещях, но от не удоволствие, а от по-скоро от безпомощност. Исках това да свърши.

След около пет минути най-накрая спря с действията си. Махна

белезниците от ръцете ми и ме обърна по гръб. Нямах сили да мръдна. Той отново закопчаха ръцете ми. Слезе от леглото и взе въжето от земята. Дойде до мен и хвана единия ми крак.

-Не, не, не! Моля те! - започнах да крещя и да му се моля дръпвайки кракът си от ръката му.

-Сега те оставям, но след няколко часа ще се върна, за да довърша това, което започнах.

Авторска бележка:

Какво мислите за Майк?

Ако имате предположения какво ще се случи в следващата глава може да ги напишете в коментарите или да ми пишете на лично. Ще ми е интересно да ги прочета! ❤️

21.

-Сега те оставям, но след няколко часа ще се върна, за да довърша това, което започнах. - каза той и излезе от стаята.

Свих се на кълбо колкото мога тъй като ръцете ми бяха все още с белезници и приковани към таблата на леглото.

Сълзите започнаха на капят от очите ми, а аз не правех опити да ги спра. Имах нужда от тях...

Гледна точка на Майк

Аз съм ужасен. Прекалих твърде много. За първи път в живота си, си признавам, ще съм прекалил с нещо... или някой. Нараних я твърде много.

Знам, че това беше целта ми, о не очаквах да се чувствам... така ужасно след като ѝ причиня това.

Дали да не ѝ се извиня? Но тя вече със сигурност ме мрази. Няма смисъл да се опитвам да променя мнението ѝ за мен. А и всъщност защо ми е да го правя? Не е като да искам да ме харесва. Нали? Но все пак може би ще е добре да ѝ се извиня.

-Как си Майк? - попита Ерик извеждайки ме от мислите ми за Ана. Проучих я и научих името ѝ и някой интересни неща като цяло.

-Бива. - казах отегчено. Сега с Ерик сме седнали във всекидневната на тайната ни къща. За нея знаят само най приближените ми и тези, който работят за мен.

-А какво стана с момичето? Преди около час чух някакви крясъци и се чудех... - прекъснах го.

-Да. Бяха нейни.

-Какво ѝ направи човече?

-Нищо особено.

-Нищо? Каквото и да е със сигурност не е било нищо, защото ако беше така както казваш нямаше писъците ѝ да се чуват из цялата къща.

-Както и да е. Ще отидеш ли да ѝ дадеш храна, защото не е яла от вчера? - попитах го отклонявайки темата.

-Да, добре. Отивам. - каза той , но преди да излезе от всекидневната го спрях. - И Ерик. Ето ключа за белезниците. - попадат му ключовете. Той ме погледна странно, но не каза нищо и излезе от стаята.

Гледна точка на Ерик

Отидох в кухнята. Направих два сандвича с каквото намерих. Знаех къде Майк държи момичето, така че се запътих натам. Когато стигнах отворих вратата на стаята, а гледната, която се откри пред мен ме ужаси.

Момичето се беше свило на кълбо, а ръцете ѝ бяха завързани с белезници за таблата на леглото. Беше само по сутиен, а по гърба ѝ имаше странни червени петна. Сигурно са от восъкът , с който Майк каза, че ще я изгори.

От гардероба извадих чаршаф, с който я завих. След това отидох и махнах белезниците от ръцете ѝ.

-Гладна ли си? - попитах я като се стараех да звуча мило. Тя по клати отрицателно глава.

-Трябва да ядеш. Хайде. - казах ѝ по настоятелно. Тя се изправи на лакти, а след това се облегна на таблата на леглото като държеше чаршафа плътно до тялото си. Когато видях лицето ѝ онемях. Не, защото беше с подути и зачервени от плач очи, а защото това беше тя.

-Ана? - казах гледайки я изненадано. Тя ме погледна и за момент на лицето ѝ беше изписан лек шок.

-Ерик.

-Добре ли си? Какво ти направи той? - попитах я. Трябваше да знам дали е добре. Сигурно се чудите от къде се познаваме. С нея бяхме в едно клас преди тя просто да изчезне. Не разбрах какво точно се е случило, но всички мислехме, че е мъртва. С нея бяхме... гаджета. Тя беше наистина всичко за мен.

След един купон отидохме в нас. Родителите ми бяха отишли накъде, така че бяхме сами в къщи. Казах ѝ, че ще гледаме филм, но пияният ми мозък имаше много по-различни планове... (Сещате се какви)

Но как така тя се е забъркала с Хари? Дори и му е приятелка!

Това няма значение. Важното е, че тя вече е на Хари Стайлс. И ако не искам той да ме убие, а и за да помогна на Ана трябва още сега да му кажа къде се намираме.

Подадох ѝ сандвичите и излязох от стаята без да казвам нищо повече. Извадих телефона си от джоба и набрах номера на Хари. С него се познаваме от няколко години, но когато с Майк се скараха се получи , така че останах да работя при Майк.

-Кой е? - Стайлс най накрая отговори на обаждането ми.

-Ерик Робърдс. - отговорих му.

-Ако не е нещо важно... - прекъснах го.

-Става въпрос за Ана.

-Ана? Знаеш ли къде е?

-Да. Майк я отвлече, но ти сигурно вече знаеш това. Важното е, че трябва да дойдеш преди той отново да я нарани.

-Отново? Какво е направил този мръсник?! - Стайлс крещеше по телефона.

-По-добре сам да разбереш.

-Къде е? Къде сте?!

Обясних му къде се намира къщата, в която сме сега, а той каза, че идва веднага и да стоя при Ана, за да не я нарани Майк. След това затвори.

Дори без да го виждам в момента знаех, че е бесен. И, че ако не убие Майк, то със сигурност ще го осакати щом разбере какво точно е направил на Ана.

Авторска бележка:

Тази глава стана скучна,но се надявам следващата да е по-интересна.

Съжалявам ако има правописни грешки и ще се радвам ако напишете мнението си за историята като цяло в коментарите. 💗❣❤💛💚💜❤💙💛💘💞💖💕💓❤💚💙💜💘💝
□❤💚💜💙💞💖💙💕💖💝💙💗💚💜💙💞💖💖💜□💞💙❤💖
💝❣

22.

Дори без да го виждам в момента знаех, че е бесен. И, че ако не убие Майк, то със сигурност ще го осакати щом разбере какво точно е направил на Ана. А той със сигурност ще разбере. Затова едновременно го мразя и му се възхищавам...Никой не може да скрие нищо от него. Той *винаги* ще научи истината... Рано или късно

Върнах се в стаята при нея. Тя не беше изяла почти нищо от сандвичите, който сега бяха оставени на нощното шкафче и отново се беше свила в кълбо на леглото.

-Наистина трябва да ядеш! - казах ѝ. Тя не ми отговори. Дори не ме отрази.

Явно просто има нужда от време , за да се съвземе, така че ще няма оставя да си почине,а и да се надяваме когато Стайлс дойде да не ме убие. Или ако ще го прави да е бързо, защото съм чувал как убива тези който са се *опитвали* да наранят някой, на който той държи.

Гледна точка на Хари

Карам с бясна скорост към една от шибаните къщи на любимото ми братче, а Зейн е на мястото до шофьорското. От както Ерик ми звънна не мога да си избия от главата тъпата физиономия на Майк. Знам, че иска да ми го върне заради Мелиса, но не мисля, че е това начина.

Четиридесет минути след разговора с Ерик спрях колата си пред къщата, където той твърди, че Майк държи Ана. Със Зейн светкавично излязохме от колата и извадихме пистолетите си. Най вероятно щеше да ни се наложи да ги използваме...

Влязохме в къщата като гледахме да сме тихи, за да останем

незабелязани колкото се може по-дълго.

Малко след като влязохме в къщата се натъкнахме на трима мъже. Бяхме все още на първият етаж, но явно щяхме да се издадем, че след тук, защото със Зейн застреляхме и тримата още преди да разберат какво се случва.

Не след дълго дойдоха още няколко, но и тях убихме без проблем.

Целта ми беше да намеря Ана и нищо и никой нямаше да ме спре. Аз я забърках в това и аз ще я измъкна!

Качихме се на горният етаж, който почти не беше обзаведен. Тя със сигурност е някъде тук.

Докато търсихме от стая на стая някъде на около петнадесет метра от нас забелязах Ерик, който беше клекнал до една от многобройните врати тук и беше прокарал ръце през косата си.

По най-бързия начин отидох при него.

-Какво става? Къде е тя? - попитах го крещейки.

-Т-тя... той... Той дойде преди малко и ми каза да изляза, з-защото искал да остане насаме с нея и аз...

-По дяволите! - изпсувах прекъсвайки го и без да се замислям и миг повече отворих вратата, пред която до преди малко стоеше Ерик.
Гледката,която заварих меко казано ме вбеси.

Майк беше застанал над Ана и се бореха докато изведнъж тя не изкрещя, а той не започна да се движи бясно в нея. Веднага отидох до тях и с всичка сила го избълсках от нея. Той падна на земята, а аз започнах да го ритам навсякъде. В лицето, ребрата и естествено между краката. Той се сви от болка, а аз спящия с действията си и се обърнат към Ана, която от своя страна се беше свила на кълбо и плачеше, а едната ѝ ръка стискаше чаршафите. Отидох при нея и седнах на леглото като я докоснах предпазливо по рамото. Тя потрепери.

-Ана. - казах името ѝ стараейки се да не звуча все едно исках да убия някой, а повярвайте ми...исках да убия някой. - Аз съм. Хари.

-Х-хари? - каза тя с пресипнал глас.

-Да, красавице. Аз съм. - тя ме погледна, а след това се надигна внимателно и... ме прегърна. Аз отвърнах на прегръдката ѝ въпреки шока. Тя започна да се тресе от плач в прегръдката, а аз не знаех какво да направя. Да я успокоя ли? Естествено, че ще я успокоиш, Стайлс. Отговорих си на въпроса сам.

-Шшшшт... Всичко е наред. Успокой се.

Тя само поклати отрицателно глава и продължи да плаче. Какво, по дяволите ѝ е направил този мръсник преди да дойда? А искам ли да науча?

Авторска бележка:

Знам, че главата стана къса и скучна , но така става като пишеш в два през нощта. 👌🌚😎

Както и да е... надявам се да ви е било интересно и смятам до един или два дни да чака некста! ❤️❤️🤍🤍💙💙💜💜💜💜 □□💕💕🎶🎶💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖💖 □□

23.

Тя само поклати отрицателно глава и продължи да плаче. Какво, по дяволите ѝ е направил този мръсник преди да дойда? А искам ли да науча наистина?

****

Зейн караше към общата къща, където са всички в момента, защото преценихме, че така ще е по безопасно.

Облякох тениската си на Ана, защото нямаше какво друго да облече. В колата седнах на задните седалки при нея, за да не я оставям сама , а тя се облегна на рамото ми и не след дълго заспа.

На предната седалка до шофьора беше седнал Ерик. Попитах го дали иска да дойде с нас тъй като все пак ако не беше той нямаше да разберем къде е Ана. Колкото до Майк... изпратих няколко от хората си. Ще го занесат в склада, а аз ще се погрижа за него по-късно.

-Какво ѝ направи той, Ерик? - трябваше да знам какво точно е направил Майк на Ана. Защо беше толкова разстроена?

-По-добре сама да ти каже. Не мисля, че ще ѝ е приятно ако ти разкажа всичко, което знам. - каза Ерик, а аз погледнах към зачервеното ѝ от плач лице.

-Трябва да знам. - казах настоятелно.

-Първо изгори гърба ѝ с восък. Крясъците ѝ бяха доста силни, така че със сигурност това ѝ е причинило не малка болка. - той направи малка пауза, след което продължи. - Ако съм разбрал правилно след това тя се опитала да избяга и дори успяла да звънне на някой и говорила с него, но той ѝ взел телефона от

ръцете. След това я е изнасилил.

Вече имах план какво точно да направя на Майк, така че да не го убивам, но да ме запомни за цял живот.

-Кога се е случило това? - попитах. - И с кого е говорила по телефона?

-Днес. Преди около два три часа. А с кого е говорила не знам, но мога да проуча.

Не казах нищо повече. Заради мен Ана е преживяла всичко това. Майк наистина ще си плати. Изнасилил я е! Как, по дяволите се е осмелил?

Стигнахме до къщата. Аз слязох от колата и вдигнах Ана като булка. Тя все още спеше непробудно. Качих я горе в моята стая в тази къща и я съблякох. Завих я с чаршаф и излязох от стаята. Когато се събуди трябва да поговорим... Ще я питам какво ѝ е направил Майк без да ѝ казвам, че знам. Ще я питам и с кого е говорила по телефона. Който и да е бил не ѝ е помогнал, а съм сигурен, че тя точно затова е звъняла.

Слязох във всекидневната. Там бяха седнали общо взето всички.

-Как е Ана? - попита Скарлет.

-Не знам. В момента спи. - отговорих ѝ.

-Ще може ли след малко да се кача спи нея?

-Да, естествено.

-Къде е Майк, Хари? - попита ма Лиам.

-Няколко от хората ми го занесена в склада. След като се уверя, че Ана е добре ще се погрижа за него.

Мина около един час, в който всички си говореха и гледаха телевизия. Аз мисля за Ана. Как ли се чувства след всичко това?

-Аз отивам при Ана. - информирах всички и се качих в стаята.

Отворих внимателно вратата, за да не я събудя, но тя вече беше будна.

-Ана? Как си? - попитах я. Тя не ме погледна. Беше се облегнала за таблата на леглото и не ме отразяваше.

Отидох до нея и седнах на леглото.

-Какво ти направи онзи? Кажи ми.

-Нищо. - каза тя с пресипнал глас.

-Сигурна ли си, че е нищо?

-Да. Не ми направи н-нищо. Но ти очевидно си се забавлявал. - каза тя и ме погледна за части от секундата, а след това отново заби поглед в ръцете си.

-Какво искаш да кажеш? - не разбирах какво има в предвид с това, ще очевидно съм се забавлявал. Та аз не спирах да я търся!

-Какво искам да кажа?! Няма значение! Просто отивай при Сара! - разкрещя ми се тя.

-Сара? Защо, по дяволите да ходя при Сара?Какво да правя при нея? - ако, не се лъжа става въпрос за приятелката на Найл, но защо да ходя при нея?

-Каквото сте правили и докато бях отвлечена! - явно видя леко неразбиращият ми поглед и каза:

-Да се чукате, Хари да се чукате. - очите ѝ бяха пълни със сълзи, а аз не разбирах какво, по дяволите става!

-Не съм в чукал, Ана! Никога не бих... - тя ме прекъсна.

-Тогава тя защо каза друго?!

-Как така е казала друго?

-Когато онзи ме държеше се опитах да избягам и стигнах до някаква стая, в която имаше телефон. Знаех само номера на

Сара, затова ѝ звънях и когато тя вдигна я помолих да ми даде до говоря с теб. А тя ми каза, че сега не можеш да говориш, защото си спял в *нейното* легло след като сте правили секс!

-През цялото време те търсих. Не съм спял нито минута докато беше отвлечена, защото исках да те нам... - бях прекъснах от Скарлет, която влезе в стаята ѝ се извини, че ни прекъсва, но иска да говори с Ана. Излязох бесен от там. Бесен, че кучката Сара е излъгала така! Бесен, че Ана ѝ е повярвала!

Гледна точка на Ана

Не стига, че знам истината, но и той твърди, че не било вярно. Все едно Сара би ме излъгала! Познаваме се от скоро, но не мисля, ще би го направила.

Скарлет седна на леглото до мен,точно където до преди секунди беше седнал Хари.

-Ана, добре ли си? - попита ме те.

-Д-да. Всичко е наред.

-Онзи мъж, който ни отвлече... какво ти направи? - поклатих отрицателно глава и казах:

-Сега не ми се говори за това. Може би по-късно.

-Добре, както решиш. А за какво, се казахте с Хари ако не е тайна?

-Хари е спал със Сара! - казах тъжно. Не го очаквах от него! Тя се засмя. Какво ми е смешното? Аз какво ѝ казвам, а тя...?!

-Какво му е смешното?

-Х-хари... да е сп-пал със Сара? - каза тя през сълзи от смях. - Кой бавно развиващ ти каза това?

-Ъм... Сара.

-И ти и повярва? Хари никога не би спал с нея. Личи си, че те

харесва. Докато беше отвлечена той не спираше да те търси. А и Сара е влюбена в него. Сигурно е искала да ви раздели, за да остане той само за нея и затова те е *излъгала* така.

-Значи... не е вярно? - попитах. Тя въздъхна...

Авторска бележка:

Надявам се главата да е стана добре, а ако някой има предложения относно историята може да ги напише в коментарите или да ми ги прати на лично.❤❤🤍🤍💚💚🩶
🩶💜💜□□💕💕🐾🐾💖💖💗💗💗💗💘💘💝💝💞💞💓💓💟💟💟💟💟💟💝💝
💗💗💗💗💖💖🐾🐾💕💕□□💜💜🩶🩶💚💚💚💚🤍🤍❤❤

24.

-Значи... не е вярно? - попитах. Тя въздъхна и каза:

-Да. Не е вярно.

-Ъм... това е... аз съм идиотка! - казах и се ударих по челото.

-Защо? - попита Скарлет.

-Защото му се разкрещях да си отива при нея, а когато той каза, че не е спал с нея аз не му повярвах.

-Мисля, че Хари ще те разбере. Много ти се на събра все пак. А и това отвличане...

-Не ми говори за отвличането! - казах бързо.

-Ана... какво ти е направил онзи, че не искаш да говориш за това?

-Н-нищо просто... - тя ме прекъсна.

-Не е нищо.Кажи ми. Можеш да ми имаш доверие. - тя направи малка пауза,след което продължи. - Ако се притесняваш, че ще кажа на Хари, няма спокойно.

-Т-той... изгори гърбът ми. Мисля, че беше с восък. След това... опитах се да избягам, но не успях. Тогава той се ядоса и-и ме изнасили. - казах възможно най-бързо.Припомняйки си всичко това просто не успях да сдържа емоциите си. Скарлет явно заваляха това и ме прегърна. Имах нужда от прегръдка.

След няколко минути се разделихме от прегръдката.

-А всъщност защо не искаш Хари да разбира? - попита тя.

-Ами... срам ме е, а и ако Хари разбере ще... ще се отдалечи от мен, а аз... мисля, че го харесва и... - тя ме прекъсна.

-Мислиш, че го харесваш? О Боже... Ти си хлътнала много здраво по него!

-Какво?! Не е вярно. Просто го харесвам малко. Не е нищо особено.

-Твърдиш, че не си хлътнала, но погледа то говори съвсем друго. Когато говорим за него и очите ти започват да светят.

-Стига групости! Казах, че *мисля,* че го харесвам... малко.

-Добре, добре. Както и да е. Ще те оставя да си починеш. - каза тя и излезе от стаята.

Не съм хлътнала здраво по Хари! Не е възможно. Може би усещам *леко* привличане, но не е нищо особено.

Все пак всяко момиче иска лошо момче, което да е добро само с нея. А Хари определено е лошо момче. И се държи сравнително добре с мен. Как да не изпитвам привличане?! Невъзможно е, нали?

Станах от леглото и отидох до прозореца. Гледката беше хубава. Виждаше се двора на къщата, в която бяхме.
Някой почука на вратата, а след това тя леко се отвори.

-Може ли да вляза? - беше Хари. Чакай малко...! Хари ме попита дали може да влезе? Какво се случва? Да не е болен?

-Ъм... да, влез. - отговорих му.

Той влезе и затвори вратата след себе си.

Стоеше на няколко метра от мен гледайки ме и без да казва нищо. Така беше поне две минути докато аз не наруших неловката тишина.

-Хари... съжалявам, че не ти повярвах. Скарлет ми каза, че няма как да си бил със... - той ме прекъсна.

-Няма проблем, красавице. Важното е, че разбра истината. - той направи малка пауза, след което продължи. - Чух какво каза на Скарлет. - при тези негови думи буквално онемях. Чул е какво съм казала на Скарлет. Че го харесвам *малко*. И също така е чул какво ми е направил онзи... по дяволите. Не трябваше да става така.

Гледна точка на Хари

-Първо искам да ти кажа, че съжалявам. - не се извинявам, често, така че трябва да се чувства поласкана. - Съжалявам, че не те спасих по-рано от него. Съжалявам, че ти е причинил тези неща. Съжалявам, че е трябвало да изтърпиш всичко това. И второ... и аз мисля, че те харесвам *малко,* красавице.

Тя най-накрая вдигна очи от земята и погледите ни се срещнаха. Както не се извинявам, често така и не разкривам чувствата си лесно, защото така показвам слабост, а аз съм Хари Стайлс. Никога не показвам слабост. И въпреки това имам чувството, че Ана е както моята слабост така и моя сила.

Не знам защо се чувствам така относно нея. Наистина не ми се е случвало преди. По принцип момичетата са *само и единствено* за удоволствие, но Ана... искам да я пазя и защитавам.

Когато я спасих от Майк и видях сълзи в очите ѝ усетих слабостта ѝ, усетих страха и отчаянието ѝ. Осъзнах как не мога да направя нищо друго в този момент освен да съм до нея. Но за мен това никога няма да е достатъчно... Не искам никога повече да виждам сълзи от тъга в очите ѝ. Никога!

Отидох до нея и я целунах. Тя се изненада от действията ми, но все пак ми отвърна. Устните ѝ са толкова меки.Целувката беше страстна, а езиците ни танцуваха , борейки се за надмощие. Придърпах малкото ѝ тяло към мен. Исках я възможно май близо.

Отделихме се от целувката като и двамата дишахме тежко. И сега нещо ми просветна...

-Ще те питам нещо и искам да ми отговориш честно. - казах ѝ, а

тя ме погледна с невинните си синьо-зелени очи и ми кимна в съгласие, че ще отговори честно.

-Докато си мислеше, че съм чукал Сара ревнуваше ли, Ана? Искаше ли да си на нейно място?

Авторска бележка:

Такам... това е новата глава. Не знам как стана, но се надявам да е добре. 💓💓💖💖💅💅💗💗💞💞💕💕🎉🎉💕💕
□□💟💟💟💟💙💙💚💚💖💖

Ако някой има предложения относно развитието на историята ще се радвам да ги прочета в коментарите или на лично. 💖💖💚💚💙💙💟💟💟💟□□💕💕🎉🎉💕💕💞💞💖💖💞💞
💅💅💖💖💞💞

25.

-Докато си мислеше, че съм чукал Сара ревнуваше ли, Ана? Искаше ли да си на нейно място? - тя захапа леко долната си устна, но не ми отговори. - Отговори ми Ана. Ревнуваше ли? Искаше ли *ти* да си под мен, а не тя?

-Какви са тези въпроси, Хари? - тя ме попита учудено, а лицето ѝ стана червено като домат. Харесва ми когато се изчервява. Така някак си ми напомня колко е невинна. - Не, не съм ревнувала! Все пак не сме никакви, че да те ревнувам!

-А искаш ли да сме някакви? - Попитах я, а тя се шокира от въпроса ми и очевидно се замисли.

-Ъм... ти целият ни разговор със Скарлет ли чу? - попита ме тя игнорирайки въпроса ми.

-Това няма нищо общо с въпроса ми. Не отклонявайки темата, красавице.

-Н-не отклонявам темата, а просто ти задавам въпрос. Или само ти можеш да ме разпитваш? - очевидно е, че иска да отклони темата, но честно казано не ме интересува чак толкова много, защото знам, че ще получа отговор на въпроса си. А дали сега или по-късно няма значение.

-Да, Ана. Чух целият ви разговор. - тя ме погледна притеснено. Не беше доволна. - Проблем ли е?

-Подслушвал си ни. - каза тя възмутено.

-Да. - потвърдих спокойно.

Тя не каза нищо. Просто отиде и седна на леглото. Погледът ѝ не се вдигаше от земята и беше притеснена. Чаках я да каже нещо

поне няколко минути.

-Значи си чул и когато казвах какво точно ми е направил онзи? - говореше тихо, с някак пречупен глас.

-Знаех какво точно е станало и преди да чуя разговора ви.

-К-как така? - погледна ме изненадано, неразбиращо, но и леко ядосано.

-Попитах Ерик и той ми каза това, което знаеше. Знам, че е изгорил гърбът ти с восък и, че те е - въздъхнах. - изнасилил.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Май не трябваше да ѝ го припомням, но вече е късно.

-Защо не ми каза, че знаеш? - попита.

-Защото исках да проверя дали ще ми кажеш сама.

-Как очакваш да ти кажа такова нещо? Какво всъщност трябваше да ти кажа?! "Хари заради теб някакъв ме отвлече, изгори ми гърба с восък и ме изнасили докато ме удряше." Това ли?! - тя вече беше станала от леглото и ми крещеше. Отидох и я прегърнах. Тя започна да се тресе от плач в прегръдката точно както и когато я спасих от Майк.

-Никога няма да те оставя. Искаш или не винаги ще съм до теб. И в добрите и в лошите моменти. И това, че той е направил това няма да промени държанието ми към теб. - говорех ѝ докато галех гърба ѝ, като все още бяхме прегърнати, а тя плачеше.

-Наистина ли? - попита след като се отделихме от прегръдката.

-Да. Всичко е и ще е наред. А и ще те накарам да забравиш всичко, което той ти е причинил.

-А Сара защо каза... това след като не е вярно? - Знаех, че ще попита.

-Сара е влюбена в мен. - казах бодро. Приятно е да имаш обожателки. Но все пак аз не я харесвам и не надявам Ана да го

знае.

-И след като знаеш, че е влюбена в теб и лъже твой приятел защо ѝ го позволяваш?

-Найл е влюбен в нея. Не искам да го разочаровам, и затова не му казвам, че тя всъщност не го обича.

-Не искаш да го нараниш?

-Да. Той ми е прия...

-О Боже... на теб ти пука за някой освен за теб?! Болен ли си? - каза тя вече смеейки се.

-Колкото и да не ти се вярва не ми пука за Найл. Пука ми и за останалите момчета. *Пука ми, за теб.* Дали си добре, как се чувстваш, щастлива ли си. - казах гледайки я право в очите.

-Значи все пак си имал сърце. Трябва ми малко време, за да повярвам. А това преди малко Хари Стайлс ли го каза?

-Същият. Но като се замисля... май не те харесвам...

Авторска бележка:

Съжалявам, че се забавиха с тази глава и знам, че е кратка, но сега съм на спортен лагер и тренираме по два пъти на ден, затова не ми остава много време да измисля и напиша нещо...

Не забравяйте да напишете мнението си за главата в коментарите! ❤❤💛💛💚💚💙💙💜💜□□💕💕💞💞💓💓💗💗💖💖💘💘💝💝💟💟💝💝💘💘💖💖💗💗💓💓💞💞💕💕□□💜💜💙💙💚💚💛💛❤❤

26. ⑱

-Същият. Но като се замисля... май не те харесвам. - тя ме погледна шокирано. Но аз казвах истината. Не я харесвах!

Гледна точка на Ана

Знаех си, че не ме харесва, а просто иска да ме използва. Тъкмо си помислих, че се е променил, но вече се убедих, че Хари Стайлс не може да се промени.

-Обичам те... - каза той след кратка пауза, а аз не можех да повярвам на ушите си. Тоест... това истина ли е? Той наистина ли го каза?!

-Н-наистина ли? - попитах готова да го чуя да казва, че просто се е шегувал.

-Да. Наистина. И бих направил всичко за теб, за да си добре и да си щастлива.

-Тогава направи, така че да забравя за това, което ми направи онзи мъж. Искам да забравя, Хари. - казах.

-Сигурна ли си, че го искаш? - попита той.

-Така мисля.

-В такъв случай... - той ме целуна. Поиска вход, но аз като недостъпна не му дадох. Той захапа леко устната ми, а аз изстенах при , което той влезе неканен в устата ми и езиците ни започнаха да се борят за надмощие. Естествено той получи контрола,а целувката беше страстна и не мога да повярвам, че си мисля това, но го искам.

Отделихме се от целувката заради липсата на кислород. Аз

захапах долната си устна,а след това мое действие той ме бутна на леглото, разкопча и свали дънките ми и отмести бельото ми , като започна да прави кръгообразни движения около клитора ми.

-Искам да свършиш върху пръстите ми , красавице.

-Хари. - стон се изплъзна от устните мими. Той вкара внимателно два пръста в мен и започна да ги движи първо бавно, но забърза темпото и започна да масажира клитора ми с палец. Приближавах се към ръба.

С другата си ръка, която не беше заета да ми доставя удоволствие той хвана брадичката ми и отново разби устните си мойте. Отново започнахме ожесточена война за надмощие и както преди малко всеки искаше да поеме контрола,да се наложи.

Неочаквано оргазмът ме връхлетя с пълна сила и аз се разпаднах. Крещях името на Хари и не можех да повярвам , че това съм аз. Че аз крещя името му и издавам... други странни звуци нетипични за мен.

Когато и последният спазъм от оргазма приключи Хари бързо свали всички дрехи от мен и от себе си и започна да ближе и хапе зърната ми. Отдели специално внимание на всяко от тях, след което той започна да слиза на все по-надолу и по-надолу докато не стигна до чувствителното ми място и не прокара език по отвора на тялото ми при, което аз изстенах шумно.

Започна да ме хапе и ближе. Нечовешки викове се изтръгваха от гърлото ми и скоро отново бях на върха на управлението.

След това Хари влезе в мен бавно.

-Мамка му, Ана. Как е възможно да си толкова тясна?!

-Движи се Хари! - казах и впих ноктите си в гърба му.

Явно това мое действие и освободи звяра в него и той започна да се блъска в мен. Ръката му отново намери клитора ми и започна да го масажира в ритъма на тласъците. Бързо.

Не успявах да съдържа виковете си на удоволствие и те се нижеха от устата ми, а ноктите ми оставяха белези по кожата му. Свърших за трети път, а след това и за четвърти. Беше толкова приятно. Божествено.

Хари беше спрял да се движи ,но е беше заровен до основа в мен и дишаше тежко.

-Искаш ли още, красавице? - попита с дрезгав глас.

-Можеш ли още? - знаех, че тези думи ще го предизвикат, а аз точно това исках.

-Винаги мога и още. - веднага след като каза това той се заби в мен с всичка сила. Изкрещях от изненада и удоволствие.

-Давай тогава. - казах стенейки.

Секунда по-късно той отново се блъскаше в мен в нови сили. Беше по-бърз дори и от преди малко, а честно казано не знаех, че е възможно още по-бързо, но ето, че е.

Отново свърших с вик, но този път усетих, че и Хари е свършил с мен. Той издаде дълъг и продължителен стон, а след това излезе бавно от мен.
Легна на леглото, а аз го прегърнах и сложих глава на гърдите му.

-Ако след това не си го забравила винаги можем да повторим. - каза той весело.

-Ще повторим... но определено не сега. - чувствах се като парцал, а момента може би и на такъв приличах.

След около пет минути в размисли, за това, което стана преди малко казах на предполагам заспалия Хари:

-И аз те обичам, Хари.

Авторска бележка:

Главата стана малко кратка, но я написах на бързо, така

че... да.

Надявам се да е станала добре и ще се радвам да прочета мнението Ви в коментарите. Благодаря много на всеки, който отдели време да напише коментар под някоя от главите на историята.

Обичам Ви!

27. ⑱

-И аз те обичам, Хари.

****

Събудих се легнала върху Хари. Опитах се да стана от него, но той сложи ръката си на кръста ми.

-Никъде няма да ходиш. - каза ми Хари с дрезгав и сънлив глас. Тъкмо щях да отговоря когато чух, че вратата се отваря. Хари беше буден, но стоеше със затворени очи. Явно още му се спеше.

Все още легнала върху него обърнах леко главата си, за да видя кой е влязал в стаята. Беше Сара.

-Ах, ти шибана кучка! Не стига, че той не те обича и вече не си му нужна, но и още спиш с него. Тъпа курва... - разкрещя ми се тя и бързо дойде до мен и Хари. Дръпна ме за косата при, което аз изкрещях, защото не го очаквах. Паднах на земята, а тя продължаваше да ме дърпа за косата, но сега вече и ме удряше.

-ТРЯБВАШЕ ОНЗИ ДА ТЕ УБИЕ! - продължаваше да ми крещи.

-Ана, какво ста... - явно Хари най накрая забеляза, че нещо се случва. Стана от леглото и отиде до Сара, която беше с гръб към него. Хвана я рязко за косата и я дръпна назад, така че да падне.

Аз взех чаршафа от леглото, за да се прикрия,защото бях гола.

-Какво си мислиш, че правиш, а? - крещеше Хари на Сара, а тя плачеше. Не след дълго в стаята влязоха всички. И момчетата и останалите момичета.

-Какво правиш Хари? - попита го Найл. Хари спря и погледна Найл твърде ядосано.

-КАКВО ПРАВЯ? ПИТАШ МЕН КАКВО ПРАВЯ?! ТВОЯТА "ПРИЯТЕЛКА" Е ИЗЛЪГАЛА АНА, ЧЕ СЪМ Я ЧУКАЛ, НО ПИТАШ МЕН КАКВО ПРАВЯ? - Найл изглеждаше меко казано шокиран. Хари продължи. - А НА ВСИЧКОТО ОТГОРЕ ИДВА В МОЯТА СТАЯ И НАПАДА *МОЕТО* МОМИЧЕ.

-Сара... това вярно ли е? - попита Найл поглеждайки към нея.

-Естествено, че не. Как може и да си ги помислиш дори. Той лъже и... - Хари я прекъсна:

-ЛЪЖА? ЗНАЧИ НЕ СИ ИЗЛЪГАЛА АНА, ЧЕ СЪМ ТЕ ЧУКАЛ? НЕ СИ ВЛЮБЕНА В МЕН И НЕ СИ С НАЙЛ САМО, ЗА ДА СИ БЛИЗО ДО.... - Сара ги прекъсна.

-Не! Не съм. Мечо не можеш да му повярваш... - тя погледна към Найл, а аз стоях отстрани и гледах шокирано. Как е възможно Сара да твърди, че това не е вярно. Как може да лъже така Найл. Не го познавам добре, но мисля, че той не го наслаждава. А тя не заслужава него.

-Няма нужда да му вярвам. - всички го погледнаха шокирано. Найл направи малка пауза, след което продължи. - Аз знаех, че си влюбена в Хари.

-З-знаел си? - тя очевидно не можеше да повярва.

-Естествено. Не съм идиот. Знам, че си с мен заради него. Виждам как го гледаш... но и виждам как той гледа Ана, така че не мисля, че има за какво, да се притеснявам... А и не ми се спеше с още по-големи курви и от теб. Въпреки, че не знам дали има такива, но схващаш на къде бия.

-Найл... Мечо съжалявам. А-аз... аз те обичам. Нека да забравим това и... - Найл я прекъсна.

-По-добре си тръгвай, защото ако аз не те убия, то Хари със сигурност ще го направи.

Хари я пусна сякаш изхвърля боклука. Тя ме погледна с омраза и плачейки излезе от стаята.

Около две минути в стаята ни с Хари беше гробна тишина. С останалите се разбрахме да слезем на закуска след половин час и те излязоха от стаята. Останахме само аз и Хари.

-Добре ли си? - той дойде до мен и ме попита.

-Да. Всичко е наред. Ъм... Сега какво ще стане със Сара?

-Не знам. Найл ще се оправи с нея, а аз... с теб. - той ме придърпа към себе си и ме целуна.

Махна чаршафа, който настойчиво бях притиснала към тялото си и ме бутна на леглото.

Гледна точка на Хари

Поставях целувки по прекрасната ѝ и мека кожа, а тя стенеше под мен. Всяка нейна извивка си пасваше идеално с моята. Сякаш е създадена за мен. А може би е, кой знае?! Важното е, че се обичаме. Да...чух я вчера когато си мислеше, че спя и ми каза, че ме обича.

Щом стигнах до желаното от мен място я погледнах. Погледът ѝ беше прикован в мен и ме наблюдаваше внимателно.

Усмихнах ѝ се пакостливо и поставих целувка върху клитора ѝ. Тя отметна глава назад и изстена. Прокарах език по отвора на тялото ѝ и се наслаждавах на вкуса ѝ, а и на стоновете, който издаваше.

Започнах да я ближа, смуча и хапя. Ана вплете пръсти с косата ми и ме притисна към себе си. Не мисля, че осъзнаваше, че трие малката си вкусна вагина в устата ми. Ана свърши със силен вик, а аз продължих да я ближа докато оргазма ѝ не отмина напълно.

Гледна точка на Ана

Хари направи, така че аз да съм отгоре.Контакта с члена му породи тръпки в мен. Той навлезе бавно в мен , а аз отметнах глава назад и изстенах шумно.

-Движи се, Ана. Искам да ме яздиш. - каза ми, той с дрезгав глас.

Преглътнах и се надигнах, после бавно се спуснах по цялата му дължина. Усещането как ме изпълваше беше божествено. Колкото и богат да е речникът ми не мога да го опиша с думи, не мога да намеря подходящите думи, описващи случващото се.

Надигах се и се спусках по него, а от устните ми се отронваха силни стонове. От неговите също.

И тогава се сетих. Трябва да слизаме на закуска. Сега нямаме време за това...

-Хари, трябва да слизаме на закуска. - казах и се надигнах, за да излезе от мен, той хвана бедрата ми и ме дръпна рязко надолу. От устните ми се откъсна писък заради силното проникване. Не след дълго усетих топла течност да се излива *в ме*н. В същото време и аз свърших... отново.

Мамка му... Хари е шибан секс Бог...

Авторска бележка:

Такам... новата глава е тук и Ана най накрая осъзна, че Хари е секс Бог. Време беше, нали? 😁

Ще се радвам да напишете мнението си за главата в коментарите и благодаря на всеки, който чете историята. ❤ ❤💛💛💚💚💙💙💜💜🖤🖤💕💕💞💞💓💓💗💗💖💖💘💘💝💝💟💟

Обичам Вии! ❤❤💛💛💚💚💙💙💜💜🖤🖤💕💕💞💞💓💓💗💗💖💖💘💘💝💟💟💝💝💘💘💖💖💗💗💓💓💞💞💕💕🖤🖤💜💜💙💙💚💚💛💛❤❤💝💘💖💗💓💞💕🖤💜💙💚💛❤💛💚💙💜🖤💕💞💓💗💖💘💝💟

28.

Мамка му... Хари е шибан секс Бог...

След като с Хари правихме... някой неща беше време да си свърша сутрешните процедури. Влязох в банята и измих зъбите и лицето си. След това се изкъпах за около петнадесет минути. Загърнах тялото си с кърпа и излязох от банята. Хари беше седнал на леглото вече облечен.

-Имам ли дрехи тук? - попитах го докато той най нахално ме оглеждаше сякаш виждаше през кърпата.

-Да. - той потвърди след, което отиде до гардероба и го отвори. Извади от там черен сутиен и бельо и ми ги подаде.

-Облечи ги.Сега ще ги избера и дрехи. - информира ме и продължи да рови в гардероба.

-Ти ще ми избереш дрехи? - попитах очудено.

-Да. Или предпочиташ да излезеш по кърпа? - попита смеейки се.

-Ха, ха. - засмях се колкото мога по-изкуствено. - Много смешно.

-Да, смешно е. А сега... да видим какво ще си облечеш.

Възползвах се докато той беше с гръб към мен и ровеше в гардероба и си сложих сутиена и бельото, което ми беше дал. След около две минути той извади от гардероба черна рокля. Не беше разголена и изглеждаше красива.

-Тази ще е. Заповядай. - той ми я подаде. Аз му благодарих и я облякох. Стоеше ми добре по тялото и беше дълга до малко, над коляното.

-Значи днес ще съм в черно. - казах по-скоро сама на себе си.

-Хайде да слизаме. - с Хари влязохме на закуска...

****

След закуска Хари и момчетата излязоха. Казаха, че имат някаква *много важна* работа и ще се върнат по-късно.

Иначе на закуска Найл изглеждаше напълно нормално. Даже изяде повечето неща на масата. Ако човек го погледне отстрани никога няма да може да познае, че преди малко е загубил момичето, в което е бил влюбен. А може би просто не е бил влюбен в Сара. Това само той си го знае, а и не е моя работа.

С мен и момичетата в къщата остана Ерик. Даа...бишият ми приятел. С него не приключихме много добре, но това беше единствено по негова вина, но и беше отдавна. Сега изглежда променен.

Все пак докато онзи ме държеше той ми донесе храна,интересуваше се как съм... беше мил, а не както преди. Груб и мислещ само за секс. А това, че аз не се чувствах готова да му дам това, което иска не му пречеше да отиде при някоя друга и да я изчука докато аз го чакам в нас, за да гледаме филм на рожденият ми ден... Но всички това е минало и няма значение в момента.

Стоях сама във всекидневната и гледах телевизия. Момичетата бяха в стаите си и до колкото знам си почиват, а Ерик... все някъде тук е.

По телевизията нямаше нищо интересно, така че реших да си пусна филм. Избрах да гледам "Легенди за страстта". Ако трябва да опиша този филм, то той е разтърсващ разказ за страст , предателство, прошка и вечната сила на любовта, а и Брат Пит участва.

Пуснах си гои когато вече беше стигнал до половината Ерик влезе в стаята.

-Хей, Ана. Как си? - попита ме сядайки до мен.

-Добре.

-Радвам се, че си добре.

-Ъм... Радвам се, че се радваш... - казах и двамата се засмяхме.

-Исках да говорим за нещо. - каза ми той.

-Добре. За какво? - попитах.

-Ами... за нас.

-За нас? - погледнах го. - Няма нас Ерик.

-Преди имаше и си мислех, че може отново да има... Дай ми втори шанс. Ще бъда по-добър и... - прекъснах го

-Втори шанс? Понякога следващ път няма. Няма втори шанс. Изглеждаш променен, но не си и не ме мисли за глупачка! Аз винаги бях до теб, поставях те на първо място, притеснявах се след поредното ти сбиване, а ти... - сега той ме прекъсна.

-Мразиш ме. - каза той май по-скоро на себе си. - Но само да мразиш ли успя да те научи любовта? - аз се засмях.

-Любов? Та ние бяхме на петнадесет. Бяхме деца. Нашето не беше любов. Беше просто връзка , с която убивахме време докато ти не реши да я развалиш, но така определено стана по-добре.

-Аз те обичах. И още те обичам! Моля те дай ми втори шанс. Обещавам ти, че няма да е както преди.

-Не ме обичаше... Просто не искаше да си сам. Или може би съм ти действала добре на егото, карала съм те да се чувстваш добре в живота ти , но не си ме обичал... защото не постъпваш така с човека, който обичаш.

Гледна точка на Хари

Не исках да оставям Ана. Особено след като правихме най-приятният секс в живота ми,но трябва да се погрижа за Майк вече.

С момчетата отидохме в склада където хората ми са го завели.

Когато влязохме го видяхме вързан за стол и с наведена глава, която обаче вдигна щом ни видя.

-Я виж ти... кой се сети за мен. Мислех, че си ме забравил, Стайлс. - каза той и се усмихна.

-Никога не бих.

-Очевидно. И защо съм тук всъщност? - той наистина ли не разбираше?!

-Защото докосна нещо мое и сега ще си платиш... с лихвите.

Авторска бележка:

Имам план за Майк, но май е малко прекалено. Няма да го издавам, за да е изненада, но напишете в коментарите... много ли да го боли или малко. □

Надявам се главата да д станала добре и интересна и ще се радвам да прочета мнението Ви в коментарите. ❤♡♡♡♡□ 💕💞❤♡❤♡💕❤♡❤♡💕□♡♡♡♡❤

Обичам Ви!❤❤♡♡♡♡♡♡♡♡□□💕💕💞♡❤❤♡ ♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡♡ ❤❤💞💞💕💕□□♡♡♡♡♡♡❤❤

29.

-Защото докосна нещо мое и сега ще си платиш... с лихвите.

-Стига, *братко*. Нека не разваляме страхотните си отношения заради някаква курва, която сигурно половината град я е минал. - стиснах юмруци. Дишай Стайлс. И без това той ще си плати. Още малко...

-Майк... мислех да съм добър с теб, но ти не ми помагаш особено. Не помагаш на себе си.

-Ще наредиш на хората си да ме пребият, знам. Но не ми пука. Знаеш ли защо?! Защото докато те ме удрят аз ще си мисля за крясъците на кучката ти, за тесният ѝ задник... - давах всичко от себе си , за да не го убият, но мамка му не беше лесно!

-Май не знаеше, че я чуках отзад, а? - попита той с насмешка. - Е, пробвах да изчукам и малката ѝ путка, но ти реши точно тогава да се появиш. - той направи малка пауза след което продължи. - Но кучката много упорито се бореше. Ако не я бях завързал трудно щях да я изчукам така.

-Съветвам те да си държиш езика зад зъбите, защото предупреждавам те след малко ще останеш без него. - казах стиснала зъби. Едвам се сдържах...

-Не можеш да ми направиш нищо.

-И защо си мислиш така? - приближих се до него.

-На мама няма да ѝ хареса, а за теб нейното мнение е важно нали Хари? - каза усмихвайте се. - А ти винаги си бил мамино синче...

-Нека ме забравяме, че тя не те обича Майк. Ще се радва да те

види мъртъв! - казах.

-Да... може би си прав, но знам, че няма да ме убиеш.

-Смятам тук да ти се случат неща, след който да ми се молиш да умреш!

-Малко вероятно е да ти се моля.

Усмихнах се и погледнах на страни където имаше трима от моите хора.

-Искам да го оставите без поколение. Направете , така че никога повече да не може да си завира онази работа... никъде! - те знаеха, че говоря сериозно. Кимнаха ми и отидоха при него. От вързаха го от стола и започнаха да го влачат към другата част на склада.

-Ше ти платиш, Стайлс! И малката ти кучка също! - изкрещя ми той, но аз не му обърнах внимание. Той е този който ще си плати. И то още сега.
С момчетата се насочихте съм изхода и малко преди да излезе започнаха да се чуват крясъците на Майк. Музика за ушите ми.

По пътя към къщата реших, че всички имаме нужда да разнообразим малко.

С момчетата пристигнахме пред къщата и влязохме от колите си. Преди да влезем ги спрях.

-Искате ли да вземем момичетата и, да отидем на почивка? - попитах.

-Звучи добре. - каза Лиам.

-Няма да откажа. - каза Зейн.

-Но къде? - попита Найл.

-Може в Монте Карло. Чувал съм, че там е хубаво и на момичетата ще им харесва. - каза Луи.

И останалите се съгласиха , че ще ходим в Монте Карло и се разбрахме да кажем на момичетата, че заминаване след седмица и няколко дни. Все пак трябва време, за да се огранизир вааме. Боже това аз ли си го помислих?!

Влязохме в къщата. Часът беше 20:30.Момичетата казаха, че са вечеряли, така че се събрахме във всекидневната да гледаме филм, който Скарлет избра. Естествено някаква романтична глупост.

Ана седна до мен, но духом не беше тук. Беше умислена. За какво толкова мисли?

Не мога да повярвам, че Майк я е чукал отзад. Имам в предвид... сигурно се е чувствала ужасно. Важното е, че той няма да може никога повече на направи това не само с нея, но и с което и да е друго момиче. Няма да има с какво.

Щях да ѝ кажа, че ще ходим на почивка като се качим в стаята, но когато погледнах към нея Тя беше заспала обтегната на рамото ми.

-Ние ще се качваме. - информирах останалите. Станах и взех Ана на ръце след което се качих в стаята ни.

Сложих я на леглото и внимавайки ми да не я събудя я съблякох оставяйки я по бельо. Как, по дяволите е възможно да е толкова секси. Има тяло на богиня.

Съблякох се по боксерки и легнах до нея на леглото като ни завих. Затворих очи и се опитат да заспя въпреки, че малкият ми приятел искаше съвсем друго в момента.

****

Събудих се прегърнал Ана през кръста. Тя все още спеше. Чудя се дали ще ѝ хареса ако я събудя по по-необикновен начин?

Авторска бележка:

Тази глава стана малко кратка и скучна, но мисля, че следващата ще ви е по-интересна. 🙊🙈

Според вас как Хари иска да събуди Ана? □

Ще се радвам да напишете предположенията и мнението си в коментарите... ❤

Обичам Вии! **❤❤💛□💛💚💚💙💙□□💕💕💞💞💓💓💗💚💗💖💛💖💝💚💝💟💛💙💙□💚💟💝💝💛□💖💙💖💗💗💓💛💓💞💚💙💞💕💕□💙💙💚💚💛💛❤❤**

30. 🔞

Събудих се прегърнал Ана през кръста. Тя все още спеше. Чудя се дали ще ѝ хареса ако я събудя по по-необикновен начин? Ще разбера.

Внимателно махнах ръцете си от нея като станах от леглото. Извадих белезници от един от шкафовете в стаята...

И преди да попитате... имам си за всеки случай. И не само за случай като този на леглото.

Отидох отново до нея и внимателно премахнах бельото ѝ. Не трябваше да се събужда.. . Все още.

Закопчах ръцете ѝ за таблата на леглото, а краката, така че да са разкрачени , за долната табла. Усмихнах се на това колко секси изглежда така.

Поставих нежна целувка на устните ѝ. Тя се размърда, но не се събуди. Започнах да слизам надолу и все по надолу , като оставят целувки по цялото ѝ тяло. Отново не се събуди. Ти ме принуди, красавице.

Поставих устни на клитора ѝ. Облизах го няколко пъти, след която го засмуках рязко и силно. Тя подскочи и погледна към мен.

Спящата красавица се събуди.

Дръпна ръцете и краката си , но белезниците ограничиха движенията ѝ. Тя ги погледна шокирано, а после върна шокираният си поглед на мен. Усмихнах ѝ се и се заех със заниманието си. Засмуках силно клитора ѝ и тя захапа долната си устна, предполагам, за да не изпищи. Вкарах езика си във влагалището ѝ. Тя има толкова уникален и влудяващ вкус!

Можех да я лижа двадесет и четири седем.

Погледнах към нея докато я ближех, смучех и хапех. От устните ѝ се откъсваха тихи стонове.Тя дърпаше белезниците и се опитваме да не издава шум.

Нямам търпение да чуя как крещи името ми докато я чукам.

Отделих се от сладката ѝ малка вагина и махнах белезниците от краката ѝ. Събух боксерките си и застанаха на входа ѝ.

Сега да ѝ го вкарам рязко, за да помни по-дълго или да ѝ го вкарам бавно и да я гледам как се мъчи? Решението поне в този момент беше лесно.

Влязох рязко в нея. Тя изпищя и обвини краката си около кръста ми и ме притисна към себе си. Изръмжах. Усетих как ме стиска с вътрешните си мускули и изгубих напълно контрол.

Забивах се яростно в нея, а тя крещеше името ми. Дори и да имах клоустрофобия пак искам да усещам тесните ѝ пространства.

Мамка му! Толкова е тясна. Ана сля устните ни докато посрещаше всеки мой силен тласък.

Отделих се от целувката.

-Искам да ме гледаш Ана. Погледни ме. - заповядах ѝ. Тя ме погледна, но си личеше, че ѝ е трудно да държи очите си отворени и да не от метне глава назад, но исках да виждам красивите ѝ очи. И нея.

-Х-хари... - тя успя да каже само това, но я разбрах. Искаше да каже, че ще свърши.

-Чакай ме! - казах и усилих темпото и започнах да масажирам клитора ѝ. Тя се стегна още повече около мен. Чувах как белезниците дрънчат. Забих се още няколко пъти в нея и изкрещях.

-Сега!

Оргазмът ни погълна. Продължих да влизам в нея, но в по-бавно темпо докато оргазмът и на двамата не отмина напълно.

След това излязох от нея, взех ключа за белезниците и ги махнах и от ръцете ѝ. И в този момент осъзнах, че искам да правя това само за нея. Имам чувството, че и след години ще я искам колкото в момента.

Тя затвори очи от пускайки се напълно на леглото. Явно ѝ се спеше, но вече трябва да става. Това преди малко беше за добро утро, а не за лека нощ.

-Ставай, красавице.

-Нее... - по скоро изстена тя. - Спи ми се. - аз се усмихнах. Как е възможно до преди малко да крещеше името ми от удоволствие, а сега да изглежда толкова невинна?!

Станах и я вдигнах като булка от леглото. Тя се стресна, но после се отпусна в ръцете ми. Влязох в банята и пуснах водата, за да се напълни ваната.

Време е да се изкъпем... заедно.

Ваната бързо се напълни и аз я поставих вътре. Очите ми шареха по цялото и секси тяло докато тя не се присви явно забелязала, ще я оглеждам.

Влязох във ваната и в ни нагласих,така че гърбът ѝ да опира в гърдите ми. Топлата вода я отпускаше. Ръката ми започна да гали хълбока ѝ.

Ръката ми отиде на корема ѝ и започнах да правя кръгчета около пъпа ѝ. Спуснах я надолу докато не намерих сладкото ѝ местенце. С палец масажирах клитора ѝ.Цяялото ѝ тяло се стегна, а тя отметна глава назад и изстена. Вкарах два пръста в нея и започнах да ги движа, а тя се движеше срещу тях. Не след дълго свърши със силен вик , а аз извадих пръстите си от вагината ѝ и ги поднесох към устата ѝ.

-Смучи. - тя изпълни заповедта ми. Случеше соковете си от пръстите ми.

-Мамка му, Ана. Ако не искаш да те изчукам отново, но този път, така ще да не можеш да ходиш по-добре да излезем. - казах.

Знам, че до преди малко бях заровен до основа в нея,но имам нужда да я усетя отново.

-Може пък да искам...

Авторска бележка:

Такам... моля ви напишете мнението си за главата в коментарите.Тридесет е любимото ми число, така че се постарах доста за тази глава. Надявам се да е станала добре и съжалявам ако има правописни грешки.

Обичам Вии! ❤💛💚💙🧡💕💞💓💗💜💖💘💝💟💙💝💘💖💙💗💓💞💕🧡💙💚💛❤❤💜❤💟💘💟💙💚💜💞💗💝💝💖💚💗💙💛💜💛🧡

31.

-Може пък да искам, но ти сам го каза... трябва да ставаме.

-Мога да те чукам и докато си права.

-Знам, че можеш, а сега...да ставаме без да правим повече... това. - беше ѝ неловко и си личеше твърде много.

Излязохме от банята и аз извадих две кърпи. За мен и за нея. Подадох ѝ едната, а с другата се подсуших. Обух си нови боксерки и облякох черна тениска и черни дънки.

Подадох ѝ ново бельо и извадих някакви произволни дрехи, който да облече.

Тя се облече и седна на леглото.

-Хареса ли ти събуждането? - попитах я. Тя ме погледна с красивите си синьо-зелени очи и каза:

-Ъм... беше уникално, но не го очаквах.

-Това беше идеята. А щом ти е харесало значи определено ще го повторим.

-Нямам против. - каза тя, а лицето ѝ стана червено като домат.

-Трябва да ти кажа нещо. - казах. - Ще ходим на почивка. - тя скочи весело от леглото.

-Боже, наистина? Къде? Кога? Майчице... отдавна не съм ходила на почивка. - усмихнах се на ентусиазма ѝ.

-В Монте Карло. Ще тръгнем след седмица и няколко дни. - казах. Тя скочи на вратът ми прегръщайки ме. И аз също я прегърнах.Честно казано не очаквах такава реакция от нейна

страна, но нямам нищо против.

Седмица и няколко дни по-късно (нощта преди да заминат)

Гледна точка на Ана

Готова съм с багажа за почивката. Отне ми доста време, за да го наглася. Вчера Хари ми даде куфар, в който да си прибера нещата, защото аз нямам. Нямам и бански, но той каза, че ми е взел и ще ми ги покаже там.

Честно казано много се вълнувам. Отдавна не съм ходила някъде, за да си почина.

С много мъка закопчах куфара, оставих го някъде в страни и се хвърлих на леглото уморена и готова да заспя.

Точно в този момент Хари реши се слезе в стаята с гръм и трясък.

-Полетът ни утре е от 6:30 сутринта. Нали знаеш? - попита сядайки на леглото до мен.

-Да. - казах изтощено. - Защо?

-Защото сега е един сутринта. Няма да можеш да се наспиш. - усмихнах се. Сладко е, че той се притеснява, че няма да мога да се наспя.

-Ммм... - успях да кажа защо това преди тъмнината да ме погълне напълно. Не знам защо съм толкова изморена. Вярно, че е един часа, но все пак...

На сутринта

Събудих се прегърнала Хари. За кратко се заиграх с къдриците му, но после се сетих, че трябва да ставаме.

Станах от леглото и влязох в банята, за да извърша сутрешните си процедури. Измих си зъбите и лицето и се изкъпах възможно най-бързо. Когато бях готова загърнах тялото си с кърпа и излязох от банята.

Хари вече беше станал и седеше на леглото готов да тръгва. Как се оправя толкова бързо?!

-Добро утро, красавице.

-Добро утро и на теб. - казах и отидох до гардероба. Трябваше бързо да си избера дрехи, защото не искам заради мен всички да закъснеем.

Не след дълго извадих от гардероба бельо и някакви черни скъсани дънки.

Облякох се, а Хари не сваляне погледа си от мен през цялото време.

-Хари, спри да ме западнал. - скарах му се. Той се засмя и каза:

-Това няма как да стане , а и не мислиш ли, че трябваше да избереш да облечеш нещо, на което не пише това. - аз погледнах към горнището, което бях облякла. Пишеше "without boys" (без момчета). Усмихнах се.

-На мен пък ми харесва какво пише... - казах. - А сега по-добре да слизане, защото ще закъснеем. Останалите сигурно ни чакат.

След полета, който за малко да изпуснат

-Никога не съм пътувала толкова бързо. - оплаках се на Хари.

-Е, ше ти се наложи да свикнеш, красавице, защото ще пътуваш често. - каза той. Тъкмо цял да му отговоря когато от някъде се чу:

-Колата Ви господин Стайлс. - каза мъж на средна възраст. Хари му благодари, а мъжът ни пожела приятно изкарване.
Останалите вече бяха тръгнали към хотела, но имаше *проблем* с багажа на Хари и се наложи ние с него да изчакаме.

С него се качих ме в колата и той започна на кара към хотела, в който ще бъдем. Пътувахме около половин час , в който с Хари не спряхме да си говорим и да се смеем. Толкова е странно. В един момент ме кара да се сме, а в следващият да крещя от

удоволствие.

Стигнахме пред хотела, който беше доста голям. Излязохме от колата и Хари взе куфарите и на двама ни и отидохме на рецепцията, за да ни настанят.

Апартамента ни беше на последният дванадесети етаж и беше страхотен. В стаята му преобладаваше бялото и имаше прекрасна гледна.

(Нещо такова)

Гледна точка на Хари

Имах страхотен план… ще изненадам Ана и всичко ще е перфектно. Трябва да е…и ще я попитам…

Авторска бележка:

Още една скучна глава… знам. 😩

Според вас Хари какво иска да попита Ана? □

Съжалявам ако има правописни грешки. ❤💛💚💙□💕💞💓💗💖💘💝💟💝💖💗💓💞💕□💙💚💛❤

Обичам Вии! ❤❤💛💛💚💚💙💙□□💕💕💞💞💓💓💗💗💖💖💝💝💟💟💝💝💖💖💗💗💓💓💞💞💕💕□□💙💙💚💚💛💛❤❤

32.

Имах страхотен план... ще изненадам Ана и всичко ще е перфектно. Трябва да е...и ще я попитам...

Оставих Ана в стаята, за да си оправи нещата. Щяхме да останем две седмици и пет дни. Общо взето почти три седмици. Може би малко избързвам с това, но просто съм пристрастен към нея. Не само към божественият секс, но и към разговорите ни. Към усмивката ѝ. Погледът и очите ѝ. *Всичко в нея. Обичам я* и може би това е слабост, но вече е твърде късно. Вече съм влюбен. Не знам как, по дяволите се случи, но се случи.

Сега чаках пред хотела човека, с който трябва да се разбера за тази вечер. Да му обясня какво точно искам да направят за тази вечер, така че да е идеално. И да... правилно разбрахте... чакам го. Аз, Хари Стайлс чакам някой. За първи път ми се случва, но важното е на Ана да ѝ хареса вечерта.

Не след дълго той дойде.

-Здравейте господин Стайлс. - поздрави ме той и подаде ръката си.

-Здравейте. Вие сте господин Бейл нали? - попитах.

-Да. - той потвърди, а аз стиснах ръката му.

-До колкото разбрах искате вечеря на свещи на покрива на хотела ни?

-Да, точно така.

-Добре. Да започнем с най-важното. Каква храна желаете да има на вечерята? - това не го бях мислил, но знам, че Ана е по по-обикновените неща.

-Нека да е пица...

-Добре. Записвам пица...

-Но да е във формата на сърце,но да е без губи. - знам, че Ана не обича губи,а пицата във форма на сърце ще е идеална.

-Каква напитка бихте искал?

-Червено вино.

-Някакви цветя?

-Рози. И нека на масата да има свещи.

-Добре. Всичко ще е готово в 21:00 часа. Някакви други изисквания.

-Има ли камери на покрива? - попитах. Той ме погледна учудено.

-Спокойно. *Не съм* някакъв убиец или нещо подобно. Просто искам с приятелката ми да се усамотим.

-Ол... Ами в такъв случай... няма камери, не се тревожете.

****

Казах на Ана, че ще вечеряме в 21:00ч.Все пак изненадата не беше в това, че ще вечеряме, а във въпроса който се канех да ѝ задам още тази вечер.

Гледна точка на Ана

Имах още половин час, за да се приготвя, въпреки, че от толкова се опитвам да си избера хубава рокля, но очевидно не съм си сложила много такива.

Най накрая избрах една кърваво червена рокля дълга малко над коленете. Изглеждаше божествено, но не си спомням да съм си слагала подобна.

-Намерила си роклята. - каза Хари слизайки в стаята ни.

-Ъм... да. Ти ли я сложи? Защото не съм била аз.

-Да, красавице. Аз бях. Е, нея ли ще облечеш?

-Определено.

-Давай тогава. - каза той.

-Какво?

-Обличай се.

-Няма всеки път да се преобличам пред теб, Хари. - казах.

-И защо не? - той започна да се приближава бавно към мен.

-Ами... защото... просто така. - след много увъртане му отговорих. Той се засмя.

-Какво? - попитах гледайки го.

-Не мога да повярвам. - отговори ми той.

-На кое?

-Правили сме секс поне три или четири пъти, а съм те виждал чисто гола още повече, но въпреки това все още те е срам от мен.

-Не ме е срам от теб! - казах и първо се съблякох, а след това облякох роклята пред него. Може би ме беше срам, но нямаше да му го показвам.

-Червена си като домат, но въпреки това твърдиш, че не те е срам? - попита смеейки се.

-Да. - казах гордо.

-Добре, както и да е. Хайде да тръгваме.

Аз кимнах и заедно излязохме от апартамента хванати за ръце и влязохме в асансьора. Той натисна копчето за покрива.

-Защо отиваме на покрива? - попитах.

-Да те бутна от него.

-Хари... - казах опитвайки се да звуча сериозно.

-Добре де. Там ще вечеряме.

-И няма да ме буташ от покрива?

-За сега нямам такова намерения. - и двамата се засмяхме.

-Колко успокояващо.

Вратите на асансьора се отвориха и ние с Хари излязохме на покрива от където гледката беше удивителна.

А не след дълго видях и масата с вечерята. Най накрая... умирам от глад.

Аз седнах на стола си, но Хари остана прав. На нея масата имаше пица и дори беше без гъби.

Хари мина зад мен.

-Събери си косата. - каза ми и аз го послушах. Не след дълго усетих, че ми слага колие. Погледнах учудено надолу към него и го видях. Изглеждаше удивително. Преобладаваше синият цвят, който ми е любим и беше във формата на сърце.

-Харесва ли ти? - попита той.

-Страхотно е. - станах от мястото си и се обърнах към него прегръщайки го и прошепнах:

-Благодаря ти! - когато се отделихме от прегръдката Хари ми подари роза в тон с роклята.

Час и половина по-късно

Преди малко с Хари приключихме с вечерята, въпреки че през повечето време ги говорехме и се смеехме.

Сега аз гледах надолу от покрива на дванадесет етажен хотел, а Хари беше зад мен и честно казано не знам какво прави.

-Ана? - каза Хари и аз се обърнат към него. Той беше паднал на колене пред мен, а в ръцете си държеше кутиика с пръстен...

Авторска бележка:

Хари ще предлага брак на Ана, но тя дали ще приеме? □❤

Следващата глава ще е или утре или в други ден и се надявам тази да ви е харесала. ❤❤❤

Обичам Вии! ❤❤🤍🤍🤍🤍🤍🤍□□💕💕💕💕💕💕💕💕💕💕

33.

-Ана? - каза Хари и аз се обърнах към него. Той беше паднал на колене пред мен, а в ръцете си държеше кутийка с пръстен. Погледнах я, а след това и него. Бях учудена, но най-вече изненадана.

-Ще се омъжиш за мен. - каза той, а аз сложих ръце на устата си шокирана.

-А-аз... да. Да ще се омъжва за теб Хари. - казах въпреки, че все още бях в шок. Той се изправи и извади пръстена от кутийката. Аз подадох лявата си ръка към него и той сложи пръстена на безименният ми пръст. Скочих на вратът му и го прегърнах радостно.

Това реално ли е? Защото не мога да повярвам! Ще се омъжвам! Ще се омъжвам за Хари Стайлс! Но я чакай малко...

-Хари? - казах аз отделяйки се от прегръдката.

-Да.

-Ти не ме попита дали ще се омъжа за теб, а каза "Ще се омъжиш за мен ".

-Да. Не те попитах, защото и без това не приемем "не" за отговор.

-Ами ако кажа не? - попитах.

-Вече каза да. - аз извъртях очи.

-Имаш късмет, че пръстенът е хубав. - казах и се засмяхме.

-И сега какво? - попитах.

-Сега ще плуваме. - отговори ми Хари , а аз го погледнах все едно

току-що ми каза "сега ще скачаме с парашути". Въпреки, че бих скочила с парашут.

-Ъм... не благодаря. Не обичам да плувам.

-Не обичаш? Кой не обича да плува?

-Ами... аз. - казах все едно е очевидно.

-Разбирам. - каза той.

-Какво разбираш?

-Не обичаш да плуваш просто,защото не си пробвала. Не можеш да плуваш, нали красавице?

-Може би. - сложих ръце пред гърдите, правейки се на сърдита.

-Хайде... ще те науча да плуваш.

Вдигна ме като булка и тръгна към басейна.

-Хариии... - изкрещях аз и се притиснах към него.

-Какво има, красавице? - попита. Сега трябва да измисля някаква причина да не влезем в басейна... лесна работа.

-С дрехи сме. Не можем да влезем в басейна с дрехи. - казах малко по-радостно от колкото трябваше. Той ме пусна да стъпя на земята. Издишах целият въздух, който бях задържала в себе си без дори да разбера.Измъкнах се.

-Съблечи се. - каза Хари гледайки ме.

-Какво? Няма! - възпротивих се аз.

-Хайде Ана. Повярвай ми... ще те науча да плуваш.

-Не искам да се уча да плувам.

-Не ме карай да те хвърлям в басейна, красавице. - аз изпъшках. - Хайде... съблечай се, за да не намокрим роклята ти. - аз стоях като статуя на едно място, а погледът ми беше забит в земята и

обикаляше наляво, надясно.

-Още те е срам от мен. - каза Хари. - Ще се обърна, а ти се съблечай. - той се обърна с гръб към мен. Така май е по-добре. Свалих роклята и останах по черното си бельо.

-Ъм... готово. - казах. Хари се обърна към мен и с поглед обходи цялото ми тяло.

Той съблече и своите дрехи като не отделяше очи от мойте. Не успях да се сдържа и когато съблече тениската си очите ми се забиха в перфектно оформените му коремни мускули.

-Зяпаш. - казах той докато сънуваш дънките си.

-Все едно ти не зяпаше. - отговорих му, а той се засмя.

Хари скочи в басейна,а аз седнах на ръба и си потопих краката. Той дойде до мен и въпреки голямото ми нежелание ми помогна да вляза в басейна.

-Ето виж. - каза и ме хвана за кръста обръщайки ме по корема. Вече усещах, че ще се удавя.

Започна да ме придвижва леко , а аз да отблъсквам водата с ръце.

-Сега ще те пусна и пробвай сама. Ако не успееш ще те хвана отново, ясно? - попита, а аз кимнах леко. Не след дълго ръцете на Хари се отстраниха от тялото ми, а аз започнах да правя същите движения като преди малко. - Ето видя ли,че не е толкова трудно.

Усмихнах се и се приближих към него. Той си помисли,че ще го целуна и се приготви, но аз имах други планове. Когато се приближих достатъчно до него насочих ръце към водата и започнах да го пръскам.

Той се потопи във водата и отиде под мен , хвана ме за краката и ме качи на конче, но не след дълго усетих как ме хвърля във водата.

Стояхме в басейна още около половината час, през който с Хари не спряхме да се пръскаме. Дори се състезаваме, за да видим кой плува по-бързо. Естествено той победи.

-А сега си искам наградата...

-Награда? Не се бяхме разбирали така Стайлс. - казах смеейки се. Наистина ми беше много забавно през цялата вечер.

-Да се върнем в апартамента и ще ти покажа каква награда искам.

Излязохме от басейна. Чак сега осъзнавам колко всъщност е било студено навън.

С Хари си облякохме дрехите и той отново ме вдигна като булка.След две минути вече бяхме в апартамента.

-Хари, аз ще вляза да се изкъпя.

-Идвам с теб. Тъкмо да получа и наградата си...

Авторска бележка:

Каква лие е наградата на Хари? □

И дали изобщо ще я получи? □

Искам да благодаря на Anito_Directioner , защото без нея щях да забавя доста главата. ❤❤❤

Ще се радвам ако напишете мнението си за главата в коментарите и съжалявам ако има правописни грешки. ❤🤍🖤🤎🖤🖤□💕💥💖💗💝💞💓

Обичам Вии! ❤❤🤍🤍🖤🖤🤎🤎□□💕💕💥💥💖💖💗💗💝💝💞💞❤❤💝💝💝💝💗💗💖💖💥💥💕💕□□🤎🤎🖤🖤🤍🤍❤❤

34. ⑱

-Идвам с теб. Тъкмо да получа и наградата си.

-Каква награда искаш, Хари? - попитах.

-Ами сещаш се... - той започна да се приближава към мен. - Нищо специално. Просто да се изкъпем заедно като за начало.

-Ако само ще се къпем... добре. - съгласих се, въпреки че съм наясно, че няма как само да се къпем. Хари се усмихна показвайки тръпчинките си.

-Хайде тогава. - подкани ме той и съблече дрехите, който тъкмо беше облякъл след като излязохме от басейна, събу и боксерките си. И аз също се съблякох и побързах да вляза в банята,а след това и под душа.

Хари ме последва. Пуснах топла вода, а в същият момента той ме притисна във все още студените плочки и вдигна кракът ми, така че да е на лявото му рамо.

-Хари... нали само щяхме да се къпем? - попитах усмихнато. В момента бях на седмото небе... не буквално, но схващате.

-Ти го каза, не аз. Пък и зависи какво разбираш под къпане.

Гледна точка на Хари

Без да ѝ дам възможност да ми отговори наместих "малкия" си приятел на входа на влагалището ѝ и влязох мъчително бавно в нея. Тя изстена тихо. Изчаках няколко секунди давайки и време да свикне и започнах да влизам в нея много бавно и не до край.

-Х-хари. - каза тя заеквайки.

-Кажи, красавице.

-По дяволите, моля те...движи се. - беше ѝ трудно да говори в момента. Това, че се движех бавно в нея явно не пречеше по никакъв начин на удоволствието ѝ.

-Искаш да се движа... по-бързо ли искаш? - попита като усилих темпото на части от секундата,а след това продължих да поддържам бавното темпо, което очевидно я мъчеше.

-Мамка му, да! - каза тя малко по-силно от обикновено. На мен ми трябваше само това... положителен отговор от нейна страна.

Излязох от нея, отърках члена си няколко пъти в прекрасната ѝ, сладка вагина и влязох без предупреждение и до край в нея. Тя изкрещя от изненада и удоволствие. Този път не спрях нито за секунда, а веднага започнах да се тласкам като животно в нея. За да увелича удоволствието ѝ с палеца на едната си ръка започнах да масажирам клитора ѝ.

От гърлото ѝ се откъсваха нечовешки звучи, който ме възбуждаха още повече, ако това изобщо беше възможно.

За краткото време, в което познавам Ана се убедих в едно... тя по принцип е добро момиче, но в леглото е опасна.

След още няколко тласъка оргазма ни връхлетя едновременно, а тя започна да трепери от удоволствие и едвам се държеше на кракът си, който не беше на рамото ми.

Излязох от нея и ѝ помогнах да свали кракът си от рамото ми. Тя дишаше тежко и замалко да се стовари на плочките, но аз я хванах преди това да се случи.

Спрях водата и вдигнах Ана като булка. Излязох от банята и без да ми пука, че сме все още мокри я поставих върху леглото и с едната си ръка раздалечих бедрата ѝ и скарах един пръст в нея. Тя изпъшка доволно и се разкрачи още повече. Започнах да движа бавно пръста си вкарвайки още един в нея.

Наведох се, така че пред лицето ми да е сладкото ѝ местенце и усилих темпото,с което движех пръстите си в нея и започнах да ближа, хапя и смуча клитора ѝ.

Не след дълго тя свърши със силен вик.

Застанах на на нивото на красивото ѝ лице и я целунах. Тя веднага ми отвърна. Докато се целувахме се наместих на входа ѝ и влязох този път по-бързо в нея и хванах таза ѝ започвайки да го повдигам и спускам бързо. Начинът,по който вътрешните ѝ мускули се стягаха при всеки мой тласък.

Не след дълго с Ана отново свършихме заедно. Излязох от тясната ѝ вагина и легнах до нея завивайки ни.

Гледна точка на Ана

Това преди малко беше най-страхотното нещо на света, но мисля, че не ми е добре. Стомаха ме боли и май скоро ще повърна.

И то май не скоро, а още сега. Изтичах до банята, за да не повърна върху Хари.

Започнах да повръщам, а стомаха ме болеше страшно много.

Усетих, че някой държи косата ми и дори без да поглеждам знаех, че е Хари. Когато приключих той ми подаде кърпа, за да се избърша, а след това каза:

-Болна си. Трябва да отидем на лекар веднага.

-Не мисля, че има нужда от лекар. Сигурно скоро ще се оправя. Просто повърнах Хари, не се е случило нищо кой знае какво. Пък и трябва да планираме сватбата.

Авторска бележка:

Тази глава стана кратка, но ще се опитам да направя следващата по-дълга и съжалявам, че се забавих,но сега тренирам повече заради предстоящото ми състезание и нямам достатъчно време да измисля и напиша хубава глава. ❤❤❤

Обичам Вии! ❤❤💛💛💚💚💙💙💜💜□□💅💕💞💖💗💝□💦💘💓💅□💦💘💓💅💘💙💚💛💜💛💚💜💖💅💖💘💙💛💜💖💜💖💜💙💜💖□💛💖💖💖💅

35.

Една седмица по-късно

Сутринта

Гледна точка на Ана

Бавно отворих очи и започнах да се въртя в леглото. Стомаха отново ме сви, а освен това се чувствам като премазана от камион и то за пореден път. От няколко дни винаги сутринта ми е гадно на стомаха, а после ми минава. Чувствах се много добре цяла седмица, а сега от нищото пак се започна. Е, повърнах няколко пъти през изминалите дни, но като цяло бях по-добре.

Когато се събудих Хари не беше в леглото. Сигурно е станал по-рано и е излязъл на чист въздух. Понякога така прави, в което няма нищо лошо.

От както повърнах преди седмица той почти постоянно ме питаше дали съм добре. Естествено му казвам, че се чувствам добре, а не винаги е така.

За съжаление преди два дни момчетата ни казаха, че ще трябва да се приберем по-рано от планираното, защото имали някакви проблеми за разрешаване, така че ще се приберем в Ню Йорк след три дни.

Реших да стана и с не малко усилия се добрах до банята. Влязох вътре и си взех бърз горещ душ. След това взех хавлията и я увих около мокрото си тяло. Измих си зъбите и сресах мръсно русата си непокорна коса.

Излязох от банята и облякох черен потник и къси гащи в същия цвят, след което взех един от ластиците си за коса и си вързах конска опашка. Тъкмо обувах обувките си, когато Хари влезе

през вратата.

-Хей, красавице.Как си? - попита и ме хвана през кръста.

-Вече съм добре. Извинявай, че те притесних. - казах, а той ме целуна.

- Никога недей да си го помисляш. Винаги ще се грижа за теб...а сега хайде да слизаме на закуска,че умирам от глад. - каза след като се отделихме от целувката и преплете пръстите ни. Слязохме в ресторанта, който между другото беше с много красив интериор. Преобладаваше белият цвят, но имаше и златист на някой места. На повечето маси бяха насядали хора очевидно от различни народности, а самият ресторант беше с гледка съм океана.

С Хари видяхме другите и отидохме да седнем при тях, като ги поздравихме и се настанихме, аз до Скарлет, а Хари до Зейн.

Момчетата си говореха за тяхните си неща, а Скарлет ме побутна леко по ръката.

-Как си? - попита и хвана ръката ми. Свих рамене и казах:

-По-добре съм, но понякога стомаха ме заболява и се чувствам като премазана.

-Кога за последно ти стана лошо или повърна? - попита ме тя тихо, за да не може никой освен мен да я чуе.

-Преди няколко дни. От тогава не съм повръщала. - отговорих ѝ, а тя очевидно се замисли.

- Мисля че знам какво е, но естествено не съм сигурна. - каза след няколко минути и се усмихна леко сякаш ми намекваше нещо. Но какво?

-Какво? - повдигнах вежда. Ако питате мен съм болна или съм яла нещо развалено. А и стомаха ми по принцип е чувствителен, така че...

- След закуска ще отидем с Кристин до аптеката.- каза, а аз

кимнах разсеяно и продължих с храненето.

Хари и момчетата бяха излезли по мъжки и това беше плюс, а ние с момичетата както се бяхме разбрали отидохме до аптеката. Скарлет влезе и каза да изчакаме отвън. След по-малко от пет минути дойде,а в ръцете си държеше тест за бременност.

-Ъм...това защо си го взела?- попитах малко несигурно гледайки теста.

-Искам да проверим за всеки случай. - каза и ми се усмихна окуражително. Аз кимнах плахо и се запътихме към хотелската стая,а по пътя никоя от нас не каза нищо.

Стигнахме в хотела и всички се качихме в апартамента ни с Хари. Добре, че него го няма.

Аз се запътих към тоалетната, където направих нужното и излязох, за да изчакаме няколко минути и да видим "присъдата" .

-Много ми е притеснено....- казах докато чакаме. Започнах да обикалям като идиотка из стаята.

-Защо? - попитаха ме заедно.

-А-ами ако съм бременна...?!Аз не съм готова за деца. На двадесет години съм, а и съм сигурна, че Хари не иска дете. Очевидно е, че той не е от типа мъже, който искат деца. - казах опитвайки се да потисна напиращите сълзи.

От една страна ако съм бременна ще е хубаво, но от друга не. Та аз съм на двадесет. Но като се замисля е почти невъзможно да съм бременна. Теста ще покаже истината. Все пак той не *лъже.*

- Хей, успокой се. Всичко ще е наред. Мисля, че ако си бременна Хари ще го приеме добре, а и ако се притесняваш, че няма да се справяш не се тревожи. Ще ти помагаме. - каза Скарлет и ме прегърна. Знам, че ще ми помагат ако по някаква голяма случайност съм бременна, но не се чувствам готова да имам дете.

А и колкото и да се самоубеждавам няма никакъв шанс Хари да го иска.

Минутите минаваха сякаш бяха часове,но все пак влязох в банята скована от притеснение, за да проверя дали теста е готов. Отидох до мястото, на което оставих теста. Взех го в ръце и погледнах. Имаше...

Авторска бележка:

Дали Ана е бременна? □

Надявам се главата да ви е харесала. За нея отново получих малко помощ от Anito_Directioner за което ѝ благодаря.

Обичам Вии! ❤❤🤍🤍💙💙💜💜🖤🖤💕💕💞💞💗💗💖💖💘💘💝💝💓💓💞💞💕💕🖤🖤💜💜💙💙🤍🤍❤❤

36.

Имаше една чертичка. Издишах всичкият въздух, който бях задържала в себе си без дори да разбера.

Вълна от радост и тъга ме заляха едновременно. Не съм бременна.

Защо се чувствам гадно? Това, че не съм бременна би трябвало да ме зарадва поне на тази възраст. Пък и Хари сто процента нямаше да се зарадва ако все пак бях. Щеше да приеме детето като някаква тежест в живота му, а аз не искам това.

Но въпреки това все още се чувствам гадно. Разочарована ли съм...?

Мислите ми бяха прекъснати от момичетата, който влязоха в банята.

-Какво стана? - попита Кристин.

-Бременна ли си? - и Скарлет се намеси.

Погледнах и двете и точно когато щях да им отговоря огромна буца заседна в гърлото ми, а очите ми започнаха да парят. Примигнах опитвайки се да изгоня идващите сълзи, а с тях и тъгата, но не се получи и те започнаха да излизат от очите ми без покана.

Те явно ме разбраха без думи, защото и двете дойдоха до мен и ме превърнаха. Аз също ги прегърнах.

-Спокойно. - успокояваше ме Кристин в прегръдката.

-Всичко ще е наред. - каза Скарлет.

След няколко минути се отделихме от прегръдката, която уж

трябваше да ме успокой. Видях, че погледите и да двете бяха забити в теста за бременност, който все още държах в ръката си.

-Теста може да *лъже*, нали знаеш? - попита Скарлет.

-Едва ли лъже. - казах тъжно. - Но може би така е по-добре.

Гледна точка на Скарлет

Видях, че на Ана ѝ стана много гадно, че не е бременна.

Личеше си, че го иска въпреки, че твърдеше, че не е готова. Сигурна съм, че щеше да бъде прекрасна майка, а Хари прекрасен баща. Той има някакъв вроден инстинкт да защитава хората, който обича. Когато Ана беше отвлечена той я търсеше без почивка и правеше всичко възможно, за да я намери. Личи си, че я обича. Радвам се, че Ана има някой до себе си. Тя е страхотен човек... въпреки, че понякога може да бъде много инатлива, но по това си приличат с Хари. Надявам се това да не им изиграе лоша шега.

Видях, че очите на Ана се напълниха със сълзи. С Кристин се опитахме да я успокоим, но може би просто трябва да остане сама със себе си и да осмисли всичко.

А и съм почти сигурна, че този тест не е верен. Може би е от онези фалшивите, който ги продават почти навсякъде. Но ако предложа на Ана да отиде на лекар, за да се разбере със сигурност дали е бременна или не тя ще откаже. Знам го, затова и няма да ѝ предлагам. Все пак рано или късно ще се разбере.

Гледна точка на Ана

Явно прочела мислите ми Скарлет каза:

-С Кристин ще те остави. Имаш нужда да останеш сама, виждам го. - аз се усмихнах леко. Усмивката ми беше малка, но все пак фалшива. Не ми е до усмивки сега, но го направих, за да са спокойни те.

С момичетата си казахме чао и останах сама в стаята. Реших, че е време да си почина нищо, че все още не беше дори обяд.

Легнах по гръб на голямото и меко легло от затворих очи пренасяйки се в страната на сънищата.

Седмица и три дни по-късно

Гледна точка на Ана

Събудих се от слънчевите лъчи влизащи през прозореца и попадащи точно върху лицето ми. Погледнах към Хари, който все още спеше до мен, а кафявите му къдрици се бяха разпилели по цялата му възглавница.

Върнахме се в Ню Йорк преди една седмица, но състоянието ми не се подобрява. Отново ме болеше стомаха и повръщах, въпреки че се случва рядко. На Хари отново казвам, че съм добре. Също и на момичетата. Не искам да не притесняват за мен особено сега след като с Хари ще се оженим след няколко дни. Да... остават само няколко дни.

Веднага след като се прибрахме започнахме да планираме сватбата. Разбрахме се, че той отговаря за поканите, а аз ще намеря място. И двамата свършихме задачите си и сега остава най-важното... роклята.

Със Скарлет, Кристин и Ела се бяхме разбрали днес да отидем да потърсим рокля.

-Добро утро, красавице. - каза Хари със сънлив глас.

-Добро утро. - отговорих му. Той застана над мен, гледайки ме право в очите.

Неутрална гледна точка

Хари махна чаршафа, който не позволяваше на тялото му да се докосне до това на Ана и ловко спусна ръцете си към дупето ѝ стискайки го.

Устните му се залепиха за нейните , целувайки я нежно, но все пак властно. Желаеше я толкова силно, че понякога не можеше да си обясни това. Искаше толкова много да разкъса дрехите ѝ и да правят секс до вечерта. Тялото му копнееше за нейното ,

търсеше го толкова отчаяно , колкото човек се нуждае от кислород. Ръцете му се спуснаха първо към късите гащи, който Ана използваше за пижама и веднага ги премахна от тялото ѝ. След това съблече и блузата ѝ, под която тя не носеше нищо.

Той започна да ближе и хапе зърната ѝ докато не станаха твърди, а от устата на момичето под него вече се откъсваха тихи стонове. Целуна врата ѝ, а от него започна да слиза надолу докато не стигна до желаното от него място и не свали бельото ѝ. Докосна внимателно входа на влагалището ѝ и се усмихна когато усети колко е мокра и готова за него...

Авторска бележка:

Съжалявам ако има правописни грешки и се надявам да ми простите за едната чертичка, въпреки, че тя не доказва почти нищо. 😉

Ще се радвам ако напишете мнението си за главата в коментарите. ❤

Обичам Вии! ❤❤💛💛💚💚💙💙□□💚💕💕□💞💙💚💞💓💓💖💚💙💖□💝💝💘💙□💘💗💗□💘💘💙💝💝💚💖💖💙💓💓💚💞□💞💕💙💕□□💙💙💚💚💛💛❤❤

37. ⑱

Докосна внимателно входа на влагалището ѝ и се усмихна когато усети колко е мокра и готова за него.

Хари стана от леглото, за да съблече единствената дреха, с която спи през нощта, а именно боксерките си. Когато вече беше напълно гол той се покатери върху нея и разкрачи краката ѝ , така че да има възможно най-голям достъп до нея.

Големите му мъжки ръце обхванаха ханша ѝ, погали бедрата ѝ и нежно навлезе във влагалището ѝ. От устните ѝ се отрони силен и продължителен стон, а ръцете ѝ се вкопчиха в гърба му оставяйки следи от нокти по него.

Движенията му бяха бавни, искаше тя да го моли да забърза темпото, но дори и той не издържаше на бавните си движения, затова и постепенно започна да се тласка в нея все по-бързо и по-бързо.

Няколко часа по-късно

-Да видим какво предлага един от най-хубавите магазини за сватбени рокли е града. - каза Ела весело. Преди да я водя днес мислех, че аз съм най-развълнувана, но това е Ела. Държи се все едно тя ще се жени... не съм я виждала толкова весела никога. Не, че се познаваме от много време, но все пак.

Нямам търпение да видя какви рокли има в магазина. Добре, че Ела има шофьорска книжка и успя да ни закара до тук, защото изобщо не ми се взимаше такси.

Влязохме в магазина. Естествено целият беше в бяло.

Веднага няколко рокли привлякоха вниманието ми. Всичко беше страхотно.

-Здравейте. - при нас дойде служителка на магазина и ни поздрави мило. И ние я поздравихме. Тя беше жена на средна възраст, ниска, с кестенява коса и много тъмно кафяви очи.

-С какво мога да Ви помогна? - попита усмихнато.

-Приятелката ми ще се омъжва след няколко дни, но все още няма рокля и дойдохме, за да си избере. - както вече казах... Ела е доста развълнувана.

-Няколко дни? - попита служителката учудено.

-Да. Проблем ли е? - попитах.

-Ами вижте... - тя въздъхна. - Работата е там, че не съм сигурна, че ще е възможно да ушият рокля с вашите мерки за няколко дни. По принцип роклите са готови до две седмици след поръчката.

-Значи няма да успеете за няколко дни?

-Ще направя всичко възможно роклята, която си изберете да е готова на време, но за съжаление не мога да Ви обещая нищо. Вие разгледайте, а аз ще отида да попитам дали дали това ще е възможно. - каза тя, а аз кимнах. Жената изчезна от полезрението ми. Реших, че няма защо да се тревожа излишно. Ако не тук, то от друго място ще мога да си взема рокля.

Започнах да разглеждам и след около петнадесет минути и много съвети от момичетата вече не се колебаех между десет рокли, а само между три.

И трите рокли са наистина божествени.

-Не мога да избера. - казах. Де да можеше да облека и трите.

-Ако питаш мен ще е по-добре да вземеш късата. Първо, че с нея няма да ти е толкова топло, колкото с дълга рокля, а и би трябвало да ти е по-удобно с нея. - каза Ела замислено. Обърнах се към Скарлет.

-Ти как мислиш, Скарлет? - попитах я. Тя се усмихна и каза:

-И аз съм за Купата, защото на Хари ще му е по-лесно да ти я свали след сватбата. - каза и и трите се засмяхме. Ударих я съвсем леко по рамото, но на нея ѝ беше твърде смешно, за да ме отрази.

-Значи ще е късата. - казах като преди това извървях очи "раздразнено".

- Точно в този момент служителката на магазина от преди малко дойде при нас като отново беше весела.

-Консултирах се и отговорът е да. Ще могат да ви направят рокля с вашите мерки.

-Това е чудесно. - каза Скарлет.

-Е, коя рокля си избрахте, госпожице? - попита мило жената. Показах ѝ късата рокля.

-Добър избор. - каза тя. - Сега ще трябва да ви вземем мерки и след това ще мога да Ви кажа до колко дни ще е готова, но предвид ситуацията не повече от три.

След като ми взеха мерки ми казаха, че до два дни роклята ще е готова.

Върнахме се в къщата където видяхме всички момчета освен Хари да гледат телевизия.

-Къде е Хари? - попитах.

-Горе в стаята ви. - отговори ми Зейн. Аз благодарих и се качих в стаята. Когато влязох видях Хари говорещ по телефона и видно беше изнервен. Седнах на леглото, за да изчакам да приключи разговорът му и когато това се случи той дойде до мен и ме целуна. След като се отделихме от целувката, за да можем да си поемем въздух аз попитах:

-С кого говори?

-С един от хората ми.

-Всичко наред ли е?

-Да, всичко е наред. Не се тревожи. Как мина в магазина? Избра ли си рокля?

-Да избрах си и дори ще е готова само след два дни. Но има нещо, за което искам да поговорим. - казах като се опитвах да звуча сериозно.

-Слушам.

-Трябва да обсъдим кой хора ще поканим.

-Нали вече го обсъждахме.

-Да, но искам да поканим още някого.

-Кой?

-Сара...

Авторска бележка:

Съжалявам, че не съм казвала нова глава от няколко дни, но в момента съм много заета и сигурно няма да мога да кача още поне няколко дни. 😭😭

Напишете мнението си за ужасната нова глава в коментарите. 👄❤

Обичам Вии! ❤❤💖💖💚💚💜💜□□💕💚💕💦💚💗💦💙💜💙💚💚💚💚💚□💚💚💜□💚💚💚💚💚💚💚💚💚💚💚💚💚💚💚💚💦💦💚💕💕💜💜💚💚💚💖💖💖❤❤

38.

-Сара. - казах предпазливо. От къде да знам как ще реагира Хари?!

-Сара? Искаш да поканиш Сара на *нашата* сватба? - попита той учудено.

-Да.

-Защо?

-Ами... защото не искам да съм в лоши отношения с нея. Не искам да ме мрази само, защото съм с теб.

-Това, че ще я поканиш на сватбата ни няма да промени чувствата ѝ нито към теб, нито към мен.

-Не можеш да си сигурен. - аз се възпротивих на думите му

-Тогава ще я поканим. Но те предупреждавам, че тя ще направи нещо, с което да развали всичко. - каза той. Не мисля, че Сара ще направи нещо, за да развали сватбата. Едва ли ме мрази чак толкова много. Все пак не съм ѝ направила нищо, така че смятам, че няма за какво да се притеснявам.

Деня на сватбата

Денят настъпи. Последните няколко дни ми се сториха като няколко години. Времето минава много бавно когато чакаш нещо с нетърпение. Както се разбрахме с Хари поканихме Сара. Искам с нея да сме в добри отношения. Можем дори и да станем приятелки... кой знае?!

Хари ми каза, че мястото, където ще се оженим ще е изненада... за мен. Все пак той го е избрал, но да се надяваме мястото да е

хубаво, защото иначе наистина ще го убия.

Той ще отиде до там задно с Найл, Лиам, Зейн и Луи, а мен, Скарлет и Кристин ще ни закара Ела, тъй като тя има шофьорска книжка,а и защото Хари ѝ е казал къде ще е сватбата.

Вчера отидохме да вземем роклята и вече всичко е готово.

Момчетата и Хари вече бяха тръгнали, а ние с момичетата тепърва се качвахме в колата на Ела.

-Нямам търпение за тортата! - каза развълнувано Кристин. - Все пак заради нея идвам, така че... - всички се засмяхме след думите ѝ.

Качихме се в колата и не след дълго Ела вече караше към мястото. Скарлет носеше роклята ми в една голяма бяла чанта.

След около половин час стигнахме на мястото. Отвън изглеждаше като много голям ресторант. Още от входа се почваше с красива украса.

След като обиколихме навсякъде видях олтара, който беше в двора на ресторанта, а тук ще празнуваме след сватбата.

Никъде не видяхме Хари и момчетата, така че предполагам, че Хари се приготвя. Да... понякога той може да бъде голяма кифла понякога.

-Аз ще отида да облека роклята. - казах на момичетата.

-Добре. Ние ще изчакаме фризьорката, защото не знаела къде се

намира мястото. Когато тя пристигне ще дойдем с нея при теб. - каза ми Ела, а аз кимнах и се запътил към стаята, в която ще се оправям.

Облякох роклята, която наистина ми стоеше страхотно, а след това седнах, за да изчакам момичетата да дойдат с фризьорката.

Не след дълго те влязоха през вратата заедно с жена изглеждаща на около тридесет години, с тъмни очи и черна коса с няколко червени кичура. Аз станах от мястото си и отидох до нея.

-Здравейте. - казах усмихвайки се. - Аз съм Ана, приятно ми е. - подадох ръката си.

-Здравей Ана. Аз съм Джанет. Приятно ми е да се запознаем. - тя хвана ръката ми. След няколко минутен разговор аз седнах на стола през голямото огледало в стаята.

-Каква прическа желаеш? Нещо специално, някакви изисквания...? - попита ме тя.

-Ъм... предпочитам косата ми да е събрана, а не разпръсната, но иначе нямам други изисквания.

-Добре. Нека да започваме тогава.

Един час по-късно

-Готова си. Надявам се да ти хареса. - каза ми Джанет. Не можех да видя какво е направила, защото все пак нямам очи на гърба колкото и да не ми се вярва.

-Може ли някой да снима и да ми покаже снимката, защото така не мога да видя нищо. - казах. Кристин извади телефона си и снима прическата ми, а след това ми показа тази снимка:

-Страхотна е! - казах. Прическата наистина беше удивителна.

-Много ти благодаря, Джанет.

-Няма защо. Ще бъдеш прекрасна булка.

-Благодаря ти!

Малко след като Джанет си тръгна момичетата казаха, че след малко сватбата започва затова ще ме оставят сама, за да се доупрявя и излязоха от стаята.

Не мога да повярвам, че след по малко от половин час ще се омъжа.

Ще се омъжа и то за човекът който ме купи от похитителите ми, човекът, който ме изнасили жестоко, а бях все още девствена, но и човекът, който не е можел да спи докато съм била отвлечена...

Мислите ми бяха прекъснати от почукване на вратата. Казах силно "влез" и през вратата влезе Сара.

-Здравей Сара. - поздравих я.

-Здравей. - каза ми някак грубо. - Как си? - попита ме.

-Добре, а ти?

-И аз. Чувствам се страхотно... исках да поговорим ако е възможно? - прозвуча повече като въпрос.

-Добре. За какво?

-За мен, за теб, за вас с Хари и за държанието ми. - отговори ми тя. - Но нека и да пийнем, защото искам да се отпусна, а това е единственият начин. - тя извади от чантата, която носеше червено вино. Стана,взе две чаши и наля малко вино в тях. Подаде ми едната и двете седнахме една срещу друга.

Виното изглеждаше добре, а и аз също имах нужда да се отпусна поне малко, затова надигнах чашата и го изпих наведнъж.

-Първо исках да ти се извиня, че трябваше да чакаш толкова дълго. - каза ми Сара.

-Да чакам? В какъв смисъл да чакам? - тя се усмихна фалшиво.

-Имах много по-хубав план за теб, но явно съдбата е решила друго.

-Какво искаш да кажеш? - станах рязко от мястото си при, което ми се зави свят и се хванах за главата.

-Сара...сложила ли си нещо във виното? - попитах докато все още ми се време свят. Не знам колко още ще издържа.

-Нищо особено. Само нещо, което да те приспи, докато аз направя,така че никога да не се събудиш отново.

-Ще си платиш... - не успях да довърша, защото светлината отстъпи на мрака. Стропулих се болезнено на земята и последното, което чух преди да припадна напълно беше доволният смях на Сара.

Авторска бележка

Съжалявам, че не съм качвала отдавна, но бях доста заета цялата седмица, а в момента съм на почивка и не ми остава време да пиша добре както се вижда.

Обичам Вии! ❤❤🤍🤍💚💚💛💛□□💕💕💚🐾💛🐾💖💖💙💙💜💜
💜💚💜💚🤍💛💜💜💚💛💙□🤍💙🖤🤍💜💜💜□💛💚🤍💜💙□💙
💖💖🐾💛💚🐾💕💕□□💛💛💚💚🤍🤍❤❤

39.

-Ще си платиш... - не успях да довърша, защото светлината отстъпи на мрака. Стропулих се болезнено на земята и последното, което чух преди да припадна напълно беше доволният смях на Сара.

Гледна точка на Хари

Всички включително и аз се бяхме събрали , гостите вече бяха седнали по местата си. Всички освен един... Сара. Сигурно е решила да не идва и по-добре, защото съм наясно, че ще се опита да развали целият ден.

Все още чакахме Ана да се появи, когато се чу противопожарната аларма и всички станаха бързо от местата си започвайки да бягат към изхода. Последвах ги знаейки, че когато всички излязат отпред пред ресторанта и Ана ще е там.

Всички излязохме пред ресторанта от който вече излизаше дим приличащ на такъв от огън. Отпред имаше поне около петдесет човека, който създаваха истинска суматоха.

-АНА? - изкрещях с надежда Ана да ме чуе и да дойде при мен въпреки, че не чувах дори и собствените си мисли и започнах да се оглеждам за нея, но никъде не я виждах. Извиках името ѝ още няколко пъти, но никой не ми отговори. Тогава се сетих, че сигурно още е вътре.

Без да се замисля влязох отново в ресторанта. От вътре не се виждаше огън, а само дим и беше доста трудно да се диша. Знаех къде е стаята, в която Ана се оправяше,защото по-рано попитах Кристин и тя ми каза, така че се насочих към стаята.

Не след дълго вече бях пред стаята, но когато натиснах дръжката вратата не се отвори. Но защо е заключено? Защо Ана да се

заключва в стаята? Няма логика. Засилих се и с дясното си рамо разбиха вратата. Почти не паднах когато тя се отвори, но вниманието ми привлече момичето със сватбена рокля лежащо безжизнено по средата на стаята. Веднага отидох до нея и я вдигнах на ръце.

Ставаше ми все по-трудно да си поема въздух, затова забързан темпото и след две минути бях пред ресторанта където крехкото тяло на Ана привлече вниманието на всички гости. До мен дойдоха родителите ѝ.

-Боже, какво ѝ се е случило? Извикайте линейка, извикайте линейка веднага! - разкрещя се майка ѝ със сълзи в очите. И приятелките на момчетата също дойдоха да попитат какво се е случило, все едно не е очевидно. Някоя от тях каза, че ще звънне на бърза помощ, а такава дойде няколко минути по-късно.

Дойдоха и без да задават въпроси взеха Ана от ръцете ми и я сложиха на носилка, а след това я вкараха в линейката. Аз веднага влязох при нея.

-Господине Вие не може да останете.

-Аз съм годеникът ѝ, а и никой от вас не може да ме накара да изляза от тази линейка и да я оставя сама! - започнах да им крещя бясно. За какви, по дяволите се имат, че да ми казват да оставя Ана? "Вие не може да останете"... те си мислят, че могат да ми казват какво да правя ли?!

След като разбраха, че не могат да ме изгонят ми показаха къде да седна и ми казаха да не им преча да си свършат работата. Бесен седнах на посоченото ми място и започнах да наблюдавам работата на лекарите.

Сложиха на устата и носа на Ана кислородна маска предполагам, за да ѝ е по-лесно да диша и пет минути по-късно вече бяхме пред болницата. Изкараха първо нея, а след това излязох и аз.

Тъй като лекарите много бързаха трябваше да попитам на рецепцията в коя стая е Ана. От там ми казаха, че тя преди малко е била настанена в 307 стая. Аз благодарих и веднага се запътих

на там. Когато стигнах пред стаята вече бяха родителите на Ана, момчетата и приятелките им и сестра ми. Всички бяха с притеснени физиономии. Отидох при тях и попитах:

-Какво стана?

-Не знаем. Докторът все още е вътре. - отговори ми майка ѝ притеснено.

Настъпи мълчание за поне пет минути, но лунното отваряне на врата го наруши. Докторът излезе от стаята и се обърна към нас.

-Вие ли сте родните на госпожицата? - попита ни докторът. Аз пристъпих на преди и потвърдих.

-Да, ние сме. Какво е състоянието ѝ?

-Ще се оправи. Не е нищо сериозно. Вдишала е малко повече дим,но не е припаднала от него.

-Как така не е от него? Тогава от какво?

-Явно е изпила не малка доза приспивателно и от нея е припаднала.

-Не! Намерих в припаднала по средата на стаята. Няма логика...

-Успокойте се господине. Госпожицата ще се оправи, но...

Авторска бележка:

Главата стана малко къса, но се надявам да му простите. 🙈🙉🙊

Какво мислите, че ще каже докторът?□

Надявам се главата да ви е харесала и ще се радвам ако напишете мнението си за нея в коментарите. 💚

Обичам Вии! ❤❤🤍🤍💙💙💚💚💜💜□□💕💕💞💙□💞💚💜💜❤💙❤❤💜❤❤💙❤❤💜❤❤💙❤❤□❤❤❤❤❤❤□❤❤❤❤❤❤❤❤❤❤❤❤❤❤□□❤❤❤❤❤❤❤❤❤❤

40.

-Успокойте се господине. Госпожицата ще се оправи, но е била на косъм да изгуби детето, което носи. - каза докторът, а аз не можех да повярвам на това, което чувам. Дете? И Ана е била на косъм да го изгуби?!

-Дете? Какво дете? Тя да не би да е...

-Да, госпожицата е бременна и то вече в почти първия месец. Вие не знаехте ли?

-А-аз... - за първи път в живота си заеквах. Тази новина ми дойде като гръм от ясно небе. Не нога да повярвам,че Ана е бременна...че ще ставам баща.Ще ставам баща! - Не, не знаех. Дори не предполагах. - казах и се чудех да се усмихна ли за това, че ще ставам баща или да се ядосвам на Ана затова, че не ми е казала такава важна новина.

-Е, в такъв случай честито. - каза лекарят и ме потупа мило по рамото. - Можете да видите пациентката,но преди това искам да знаете, че тя не трябва да се натоварва по никакъв начин. Нито физически, нито психически, така че внимавайте с нея. Също така нека да внимава какво яде,защото има реална опасност да загуби детето по всяко време най вече заради това преспивателно което е изпила,за да припадне.То не се е отразило добре на бебето. - каза, а аз кимнах. Нямаше да позволя нищо да се случи нито на Ана, нито на детето ни, но наистина исках да знам защо не ми е казала, че е бременна и кой, по дяволите ѝ е дал приспивателното, защото съм на деветдесет и девет процента сигурен, че не го е изпила сама. Сигурно дори не е знаела какво пие. Но кой и защо ще иска да ѝ навреди?

Отърсих се от мислите за това кой е искал да навреди на красавицата ми и влязох вътре в стаята където видях безжизненото ѝ тяло лежащо върху болничното легло. Мръсно

русата ѝ коса беше разпиляна по възглавницата във всички посоки, а лицето ѝ беше леко бледо, но все пак спокойно.

Доближих се и седнах до нея, хванах ръката ѝ и започнах да правя кръгчета около дланта ѝ. Понякога се чудя как успях да я спечеля? Как се е влюбила в мен при положение, че се държах като изрод с нея? И как заслужих такова красиво същество като нея да бъде мое?

-Х-хари.- каза тя преграхнало и прекъсвайки мислите ми.

-Спокойно,красавице.Всичко е наред, почивай си.- казах и се усмихнах едва доволимо. - Виж, ще те попитам нещо и искам да ми отговориш честно. - тя кимна. - Докторът каза, че си изпила приспивателно, но знам, че ти не би го направила и то в деня на сватбата ни, така че въпросът ми е кой ти го даде? Кой ти даде приспивателното? Знаеше ли какво пиеш изобщо? - тя въздъхна. Беше притеснена и си личеше, че не искаше да ми отговаря.

-Хари...това няма значение.Важното е, че съм добре, нали? - усмихна се леко.

-Не Ана!Има значение и то голямо. Някой се е опитал да ти навреди и искам да знам кой! - казах по-твърдо. Тя въздъхна и ме погледна с красивите си синьо-зелени очи.

-Сара. - каза тихо. Затегнах ядосано челюстта си.Знаех си, че тази тъпа кучка ще провали всичко! Или, че поне ще се опита, но не предполагах, че ще стигне до тук. Сигурно тя е заключила Ана в онази стая и е запалила пожара, за да е сигурна, че няма да може да се измъкне.

-Предупредих те, Ана, но ти не ме послуша и ето до къде стигнахме. Ако не я беше канила това нямаше да се случи. - казах раздразнено.

-Извинявай.Не предполагах, че Сара ще направи нещо подобно. - каза, а погледа ѝ се замъгли. Не исках да плаче или да се чувства виновна, защото не е. Аз съм виновен, че ѝ позволих да покани Сара при положение, ще знам каква е. А и сега не трябва да се натоварвам.

-Не,не няма нищо. Спокойно,всичко е наред. - казах и я прегърнах, но се сетих и за другият въпрос, който исках да ѝ задам. - Ана,има още нещо,което исках да те попитам. - казах и я погледнах. - Имаш ли да ми казваш нещо? - исках да видя дали ще ми каже.

-Не, защо?- попита неразбиращо.

-Сигурна ли си? - давам ѝ последен шанс. Тя само кимна а аз въздъхнах. На пореден път си припомних, че не трябва да я натоварвам, за това се успокоих възможно най-много и казах:

-Докторът ми каза, че си бременна. - при това ми изказване тя погледна шокирано и последните цветове от лицето ѝ изчезнаха.

-М-моля? А-аз съм бременна.- каза сякаш не знаеше, а аз кимнах и се усмихнах. - Хари,
а-аз не знаех наистина. Бях си направила тест, но той беше отрицателен. Разбирам те ако искаш да ме оставиш,но...- не я оставих да довърши, защото думите ѝ ме ядосаха. Как изобщо си е помислила, че ще я оставя?

-Красавице, никога не бих те оставил. Никога и за нищо на света. Обичам те и се радвам, че ще си имаме дете. Може дори да са две. - казах и се усмихнах.

-Н-но аз си мислех, че ти не искаш деца. - каза тя.

-Винаги съм обичал децата. Вярно, че никога не съм предполагал, че ще си имам свое, но това не значи, че не искам.

-А-аз... не знам дали съм готова за това...

Авторска бележка:

За тази глава получих малко помощ от Anito_Directioner , за което ѝ благодаря.

Също така... нали съм почнала искам да благодаря НА ВСЕКИ който е оставил коментар под някоя от главите на историята ми. Честно казано коментарите ви ме вдъхновяват да напиша по-бързо новата главата, а и за това какво да се

случи в историята по нататък.

Обичам Вии!

41.

-А-аз... не знам дали съм готова за това. - каза тя. - Тоест... това е голяма крачка в живота, а аз все още съм на двадесет години.

-Какво искаш да кажеш? - попитах неразбиращо.

-Ами... не мислиш ли, че ни е рано за дете все още.

-Искаш да направиш аборт ли? - попитах я малко по-силно отколкото трябваше и станах от мястото си очевидно ядосан.

-Не, аз не иск... - прекъснах я преди да продължи.

-Дори и да искаш няма да ти позволя да махнеш детето, разбра ли?! Защото то не е само твое, а и мое и не само ти решаваш дали то ще живее. Няма да ти позволя да убиеш собственото си дете!Да убиеш нашето дете, Ана! - знам, че не трябва да ѝ крещя, за да не убия аз детето ни без да искам , но просто не се сдържах.

За да не кажа нещо, което не мисля и да обидя или нараня Ана по някакъв начин излязох от стаята,а когато ме видяха всички отвън погледнаха неразбиращо. Тръгнах към изхода , а момчетата ме последваха без да казват нищо.

Гледна точка на Ана

Хари излезе от стаята затръшвайки вратата след себе си. Усетих нещо мокро да се стича по бузата ми и осъзнах ,
че плача.

След няколко
минути момичетата влязоха
при мен и ме гледаха въпросително.

-Какво стана с Хари? Скарахте ли се? - попита Ела сядайки до мен и ме погали по гърба.

-А-ами накратко...Б-бременна съм и-и казах на Хари, че не съм готова за това, а той ми се разкрещя и каза, че дори и да искам няма да ми позволи да направя аборт. Да у-убия детето ни. А-аз не искам да правя а-аборт. Просто казах, че не съм готова, а т-той... - казах със сълзи в очите,а момичетата ме прегърнаха и започнаха да ме успокояват.Когато се успокоих се отделихме от прегръдката и те помолиха да им разкажа с повече подробности. След като им разказах с подробности за малкия скандал с Хари Ела каза:

-Спокойно ще се оправите.

- Да, и честито. Ще ставаш майка, Ана! Това е страхотно. - каза Скарлет весело и ме прегърна.

-Благодаря ви момичета...честно казано не знам какво щях да правя без вас.- казах и се прегърнахме... отново.

След като момичетата излязоха в стаята дойдоха родителите ми, за да видят как съм. Казах им, че съм добре, но не им казах, ще съм бременна. Исках първо да се разберем с Хари, а след това щях да им каза новината.

След един час ме изписаха от болницата и си тръгнахме. Ела караше колата,а през целият път си говорехме главно за бебето. Какъв пол искам да е и неща свързани с него като цяло. Аз също се радвах, че съм бременна. Че в мен расте малко човече. Не исках Хари да си мисли, че искам да правя аборт, защото аз не искам, но просто наистина не се чувствам готова да имам дете. Това обаче не означава, че ще го убия. Не съм такава.

Не след дълго пристигнахме пред къщата,а дланите на ръцете ми започнаха да се потят от притеснение. Излязох от колата и момичетата ме погледнаха окуражително.Погледите им сякаш казваха нещо като "всичко ще е наред" или "не се притеснявай".

Влязохме в къщата и видяхме момчетата в хола. Личеше си,че Хари все още беше леко ядосан, но след като ме видя лицето му

сякаш се смекчи и стана от дивана идвайки до мен.

-Ана, ела с мен. - каза спокойно, а аз кимнах и заедно се качихме горе в стаята ни. Той влезе и заключи вратата след себе си. Седнахме на леглото и аз започнах:

-Виж не исках да ме разбираш по грешно.А-аз...нямам намерения да направя або...- бях прекъсната от нежната му целувка.

-Красавице, аз наистина те разбирам. Реагирах малко прибързано. Разбирам, че не се чувстваш готова за това. - каза и ме прегърна.- Съжалявам , че ти се развиках по-рано, просто бях весел, че ще имаме дете - каза и стисна ръката ми. След като не казах нищо поне няколко минути Хари каза:

-Както казах, разбирам те, но наистина няма да ти позволя да махнеш детето ни. Сега не се чувстваш готова, но съм сигурен, че когато детето се роди и го видиш ще се чудиш как изобщо си обмисляла възможността да го махнеш. А и аз ще ти помагам... сигурен съм, че и момичетата също ще ти помагат...

-Хари, аз взех решение.- казах и го погледнах.

Авторска бележка:

Дали Ана ще задържи бебето? □

Съжалявам ако има правописни грешки и се надявам главата да ви е харесала. ❤

Обичам Вии! ❤❤💟💟💚💚💝💝💗💗□□💕💕💦💦💙💚💙💙💚💚💝💝💗💖□□💚💖💝💗□□💚💚💝💖💖💗💚💖💖💚💚□□💙💙💦💦💕💕□□💗💗💝💝💚💚💟💟❤❤

42. ⑱

-Хари, аз взех решение.- казах и го погледнах. - Ще задържа бебето, така че няма нужда да ме принуждаваш.

-Радвам се, защото наистина нямах желание да те заключване в стаята и да не те пускам да излизаш докато не родиш.

-Хаха... много смешно. - казах и се засмяхме. - Но ти не би го направил.

-Бих ако това е единственият начин да спася живота на детето ни. - той направи малка пауза, след което продължи. - Забравих да ти кажа... докторът ме предупреди, че не трябва да се натоварваш по никакъв начин, така че лягай на леглото и да не си станала от него. - когато каза това се сетих за втория път, в който с Хари правихме секс, но първият, в който изпитах това неземно удоволствие.

-Ами ако ми се ходи до тоалетната? Или ако... знаеш... имам други нужди?

-Имаш позволението ми да ходиш до тоалетна. - каза правейки се на замислен и двамата се засмяхме. - Но за "другите ти нужди" не знам.

-Ммм, Хари нуждая се от теб. Искам да те усетя в мен. Да усетя как ме запълваш...- дори не знам от къде намерих смелост да говоря толкова съблазнително и изобщо да изрека тези думи, който до преди няколко месеца щеше да ме е срам дори да си помисля.

Реших, че този път аз ще направя първата крачка и целунах Хари. Страстна целувка, която исках да продължи вечно. Хари се отдели от целувката, а аз истенах недоволно. Той ме бутна да легна върху меката повърхност и започна да оставя малки

смучки по вратът ми. След това целуна мястото зад ухото ми и захапа меката му част. Простенах и зарових ръце в косата му, като я дръпнах леко.

Малко след това той отново измести устните си върху вратът ми като през това време събу късите ми гащи. Отдели се от мен и стана от леглото. Съблече тениската си и събу дънките и боксерките си. След това застана чисто гол над мен и премахна блузата ми. Останах само по бельо, което скоро също беше премахнато.

Хари започна да целува гърдите ми като ближеше и хапеше лявото ми зърно,а дясното мачкаше между пръстите си. Гърлен стон излезе из между устните ми, заради приятната болка, а той се подсмихна. Започна да слиза надолу докато не стигна до стомаха ми.

Целуна го нежно няколко пъти,а аз се изкикотих и го накарах да се изправи, целунах го по устните и захапах съвсем леко долната. Той раздалечи бедрата ми и рязко вкара два пръста в мен.

Аз изпищях от удоволствие и изненада. С палеца си започна да масажира клитора ми и постепенно ускори движенията на пръстите си. Оргазмът ми се заформи и не след дълго свърших със силен вик. Хари извади пръстите си от мен, облиза ги , а след това ме целуна.

Не усетих кога се беше нагласил на входа ми и рязко вкара члена си в мен.

-ХАРИ!- изпищях и вече знаех , че са ни чули долу. - П-по-бързо...

Той засили движенията си и удряше G точката ми. Бях много близо когато той първо стисна клитора ми,а след това започна да го масажира. Това тотално ме довърши и се разпаднах под него. Свършихме почти едновременно, след което Хари излезе внимателно от мен и легна на леглото.

Аз се подсмихнах и се изправих. Той се учуди, но при следващото ми движение се усмихна широко. Възседнах го и

настаних члена му на входа си. Спуснах се бавно надолу, а той изстена. Сложи ръцете си на бедрата ми, а аз се изправих и рязко се спуснах надолу по цялата му дължина. Сега вече го усещах... запълваше ме перфектно, а чувството беше просто велико.

Стоновете ни се смесваха, а аз постепенно забързах темпото. Отново свършихме едновременно,а аз се отпуснаха да гърдите му докато все още беше заровен в мен. Той ме прегърна и каза:

-Искаш ли и трети рунд? Но този път в банята. - аз се усмихнах мързеливо и кимнах положително. След около петнадесет минути станахме и влязохме в банята.

Пуснах водата и изчаках да се стопли,а когато това стана Хари взе шампоанът и насапуниса цялото ми тяло, като не пропусна да раздразни клитора ми и да ме удари леко по дупето.

След като сложи сапун и на себе си изплакна телата ни, а аз тръгнах да излизам,когато той ме залепи за стената и ме целуна жадно, искащо. Не мога да разбера от къде все още има енергия! Когато попита за трети рунд мислех, че се шегува. Не предполагах, че говори сериозно.

Увих крака около торса му и сложих ръце на гърба му, когато той проникна много бързо в мен. Задвижи се мъчително бавно,а малко след това напълно спря движенията си. Изстенах и го погледнах със смесица от емоции. Гняв, раздразнение, желание...

-Моля те Хари... - засрамих се веднага след като изрекох тези думи.

-За какво ме молиш красавице.- попита подсмихвайки се.

-Просто ме чукай Хари! Чукай ме силно,като за последно. - казах, а той не изчака втора покана и започна да се тласка нечовешки бързо в мен докато стискаше гърдите ми в ръцете си, а за да заглуши писъците ми от удоволствие ме целуваше. Ръцете ми започнаха да дерат безмилостно гърбът му.

Започнах да се треса от удоволствие и не бях в състояние да правя нищо друго освен да крещя. Всичко това е толкова

божествено. Удоволствието, което Хари ми доставя...

Не след дълго с Хари свършихме, той за трети, а аз част четвърти път. Отпуснах се в ръцете му и краката ми вече не се намираха на торса му.

Стъпих на плочките, но загубих равновесие и щях да падна ако Хари не ме беше хванал. Буквално не можех да се държа на краката си. Видял това той ме вдигна на ръце, взе една кърпа и ни подсуши, а след това излезе от банята и ме остави да легна на леглото завивайки ме.

Затворих очи очаквайки мракът да ме погълне...

Авторска бележка:

Такам... за тази глава не пак, а отново ми помогна Anito_Directioner , за което не пак, а отново ѝ благодаря много!

Знам, че си мислите, че вече всичко е точно (👌) но само да ви спомена, че НЕ Е. 😂

Първо си мислех да оставя Ана и Хари на мира, но после ми хрумна нещо, така че още нищо не е приключило. Да се надяваме поне накрая и двамата да са живи...или поне единия. (Май много преувеличавам...😂😂😂)

Обичам Вии! ❤️❤️□□💚💚💙💙💜💜💜💜□□💕💕💙💥💚💥💖💙💙💜💜💜💜💜□💜

43.

Една седмица по-късно

От една седмица, тоест от както с Хари разбрахме, че съм бременна имам чувството, че той в станал друг човек. Не ме оставя нито за секунда... е , когато ходя до тоалетна съм сама все още.

Преди няколко дни ходихме на гинеколог и той каза, че вече съм в първия месец и за сега бебето се развива напълни нормално, но трябва да внимавам, да не се натоварвам, без никакъв стрес и така нататък. Каза, че в момента аз и бебето сме добре, но ако започна да се стресирам ще има реален шанс да го загубя.

Сега с Хари сме в един клуб, защото с момчетата имали някаква работа тук и Хари поиска да дойда с него, за да Нес е притеснява. Съгласих се, защото и без това в къщата нямаше кой знае какво за правене. Има хубав двор, но до там, така че спокойно можех да умра от скука.

От всяка страна се носеше мирисът на алкохол и цигари и това не ми се харесваше особено много.

С Хари и момчетата бяхме седнали да едно сепаре и преди около десет минути при нас дойдоха двама мъже, който не познавам. Те си говореха с момчетата сигурно за нещо незаконно. Знам, че и Хари се занимава с неща извън закона, но честно казано не ми пука. Това е той и няма да се опитвам до го променям.

-Добре Стайлс. Разбрахме се, но има още нещо. - каза по-високият от двамата мъже ставайки от мястото си. Хари и останалите момчета също станаха ,а аз си стоях седнала и не им обръщах внимание.

-Какво? - изплю Хари грубо. Докато говори с този мъж няма

нищо общо с моя Хари. С Хари, който се притеснява за мен, а сега вече и за бъдещото ни дете. Сякаш той има две страни. Едната за мен и близките му и друга, за такива като тези двамата.

-С приятеля ми бихме се радвали ако ни дадеш това сладкишче за през нощта. Ще ти я върнем цяла, не се притеснявай. - разбирайки, ще става въпрос за мен обърнах глава към тях гледайки учудено. Видях, че Хари беше стиснал ръката си в юмрук, момчетата гледаха предпазливо, а онези двамата се бяха ухилили.

-По-добре си тръгвайте! - каза Хари отново грубо.

-Стига де Стайлс. Какво пречи и ние да изчукаме курвата? Тя не е само твоя! - повиши тон единия мъж. Хари се усмихна.

-Първо... тя не е курва. Второ...тя *е* само моя. - наблегна на "е" след което продължи. - И трето... тръгвайте си, защото много лесно мога да направя така, че вие да сте изчуканите! - той вече крещеше. Физиономиите им замръзнаха разбирайки, че той явно се не шегува, а много от хората в клуба гледаха към ядосаният Хари.

Без да казват нищо повече двамата мъже си тръгнаха. Хари отпусна ръката си, която до сега беше стиснал в юмрук и ме погледна. Погледът му омекна веднага след като попадна на мен. Усмихнах се разбирайки, че на него наистина му пука за мен.

-Хайде Ана. Да тръгваме. - каза ми, а аз кимнах и станах от мястото си. С Хари казахме чао на момчетата, който решиха да останат в клуба и излязохме от там качвайки се в колата на Хари.

Той започна да кара към къщата, която беше извън града.

-Благодаря ти. - казах.

-За? - попита той.

-Ами... за това, че ме защити, че ги пука за мен... - той ме

прекъсна.

-Защитих те, защото няма да позволя на някакви кучи синове като тях да гововят така и да си мислят, че ще им дам да спят с теб! Ти си само моя Ана и винаги ще е така, затова по-добре свиквай. - каза му той, а аз се усмихнах.

-Само твоя съм. - казах развеселено. Само негова съм и никой и нищо не може да промени това... никога и за нищо на света.

Малко след като излязохме от града някаква черна кола ни пресече пътя. От нея излязоха четирима въоръжени мъже.

-К-какво става? - попита притеснено.

-Стои тук! - отговори ми Хари и от жапката на колата извади пистолет. След това излезе от колата и отиде при мъжете и започнаха да говорят нещо, което не можех да чуя. Видях само, че по едно време Хари стисна ръцете си в юмрук. Очевидно се беше ядосал.

Трима от четиримата мъже насочиха оръжията си към него и му казаха нещо. Той погледна към мен, а след това върна погледа си на тях и хвърли пистолета си на земята. Те го хванаха, а единия се насочи към мен.

Опитах се да заключа вратата на колата, но в паниката не успях да го направя достатъчно бързо и той дойде и отвори вратата и ме издърпа грубо, за да изляза. След като излязох той затръшна вратата и ме стисна още по-силно.

-Сега ти сладкишче ще дойдеш доброволно с мен и приятелчетата ми. Разбра ли? - попита той тихо. Аз поклатих отрицателно глава. Нямаше да отида с него и останалите. Поне не доброволно.

-Не? Не ме разбра или няма да дойдеш?

-Н-няма да дойда. - казах.

-Значи ще стане по трудния начин, а? Добре, както решиш. - той вдигна свободната си ръка и щракна с пръсти. След това

останалите тримата мъже се нахвърлиха върху Хари и започнаха да го удрят. Очите ми се напълниха със сълзи.

-Знаеш ли, че онези тримата могат да го пребият до смърт? А не е лесно да си самотна майка. - той от къде по дяволите знае, че съм бременна?!Но сега това няма значение. Не мога да гледам как пребиват Хари!

-Добре. Ще... Ще дойда с вас просто им кажи да го оставят. - знам, че при други обстоятелства Хари много лесно би могъл да се защити, но трима срещу един изобщо не е честно.

-Беше ми ясно, че ще се съгласиш, сладкишче... Но не мислиш ли, че трябваше да решиш какво ще правиш
по-бързо?

Авторска бележка:

Почнах с мъчението. 😂😘

Надявам се главата да вие е харесала и съжалявам ако и правописни грешки. 💖

Ще се радвам ако в коментарите напишете како мислите за главата. 💝

Обичам Вии!❤❤💛💛💚💚💙💙💜💜□□💕💕💞💞💓💓💙🖤🖤💖💙💚💖💝💝💚💙💗💚💗💝💚💝💖💖🖤🖤💓💓💞💞💕💕□□💜💜💙💙💚💚💛💛❤❤

44. ⑱

-Беше ми ясно, че ще се съгласиш, сладкишче... Но не мислиш ли, че трябваше да решиш какво ще правиш по-бързо? - каза ми той приближавайки лицето си към моето и се засмя. - Спокойно. Няма да го пребият до смърт, а само докато не припадне. Но Стайлс е издръжлив, а сега като знае, че красивата му бременна жена е тук... не знам дали ще се предаде лесно. - каза той и погали лицето ми. Аз се дръпнах максимално много от него.

-Оставете го! - изкрещях му. Дори сама се учудих на смелостта си.

-Инат си. Харесваш ми. - прошепна ми той. - Оставете го. - викна на другите мъже и те спряха да удрят и ритат Хари дръпвайки се от него. Успях да се измъкна от хватката на кучият син и изтичах при лежащото на асфалта тяло.

-Х-хари? - беше ме страх да го докосна, за да не го заболи. Виждах, че все още не е загубил съзнание и това ми даваше надежда, че ще е добре.

-Ана. - каза тихо. - Махай се от тук веднага.

-Не Хари. Ако не отида с тях те ще те убият...

-Това няма значение. Те знаят, че си бременна. Хора са на Майк. Мъжът който те беше отвлякъл. Той иска да ми отмъсти и ще използва теб и детето ни, за да го направи! - преди да мога да кажа каквото и да било усетих как ме хващат от двете страни и ме дръпнаха от Хари. Започнах да крещя, но сложиха нещо на устата и носът ми и колкото и да се борех накрая мракът ме погълна и загубих съзнание.

****

Бавно отворих очи. Всичко ме болеше. Бях легнала на меко легло и завита с чаршаф. Огледах стаята в която се намирах.

Имаше гардероб и секция на която се бяха поставени доста книги и един телевизор. Имаше две врати,от който едната беше бяла и сигурно тя водеше към банята. Опитах се да мръдна ръцете си, но осъзнах че съм завързана за леглото с белезници. Какво по дяволите? Направих няколко отчаяни опита да измъкна ръцете си от белезниците, но естествено не успях. Започнах да дишам тежко, но си припомних, че не трябва да се стресирам, за да не стане нещо с бебето затова направих всичко възможно за да се успокоя. Хари ще дойде, ще ме спаси и всичко ще е наред. Той няма да ме остави тук! Но дали р добре? За последно го видях лежащ на асфалта. Ами ако са му направили нещо?!

Някой отключи вратата на стаята,в която се намирах и не след дълго през нея влезе онзи мъж, който ме беше отвлякъл и който ме изнасили. Хари го нарече Майк. Той се беше усмихнал мазно.

-Я виж ти...спящата красавица се събуди най после. - каза и седна близо до леглото.

-Отвържи ме веднага. - казах му грубо. - Какво искаш от мен?! Какво искаш от мен и Хари?!

-От теб нищо. Какво бих могъл да искам от такова красиво същество. - той направил малка пауза, след което продължи. - Искам просто любимият ти Хари да си плати и ще използвам теб , защото знам, че си му слабост.- каза и се подсмихна.

-Изрод. Веднага ме пусни от тук! - извиках, а той се изсмя.

-Викай колкото искаш, няма да те пусна. Първо ще оставя скъпия ми брат да те намери, а след това ще ви убия. Естествено първо теб, за да може той да гледа как приятелката и детето му умират, а след това и него. - каза тихо.

-Б-брат? - правилно ли чух. Хари има брат? Братът на Хари ме е отвлякъл? Това няма логика! Не би ли трябвало след като са братя ами не знам... да не отвличат приятелките си примерно.

-Той не ти ли е казал? - попита и направи тъжна физиономия. - Със Стайлс сме полу братя. Имаме обща майка, която винаги е обичала само него. Винаги! А покрай него ми беше трудно и да си намеря приятели, защото той винаги е бил по-харесваният от двама ни. Не ти ли е разказвал за Моли. - той се усмихна тъжно. - Тя беше първата ми приятелка. Беше по-голяма от мен, а и от Хари също, но аз вярвах, че с нея сме влюбени. Естествено съм се заблуждавал... Тя е била с мен само, за да стигне до любимото ми братче и той да в изчука. И ти също си поредната курва, с която той спи. А това, че си бременна е станала случайно. Стайлс не може да поема отговорности, затова и съм сигурен, че ще те остави сама с детето.

-Майната ти.- изсъсках. - Ти си един пълен нещастник. - след като казах това му се изплюх в лицето.

-Не малката, не трябваше да правиш така. - каза и стана от мястото си. Качи се на леглото и застана над мен, като започна да оставя целувки по вратът ми, а на някои места и смучки. Беше ужасно! Нямаше нищо общо с усещането когато Хари прави същото. Дърпах се, крещях и се опитвах да го ритна, но нищо не помагаше и очевидно нищо няма да помогне.

Когато най накрая спря да оставя целувки по вратът ми огледа тялото ми от горе до долу и облиза устните си. Буквално разкъса блузата, с която бях и събу дънките ми въпреки съпротивата ми. Откопча сутиена ми и хвана гърдите ми като стисна болезнено зърната ми. Изкрещях от болка, но той не ми обърна внимание, а продължи с действията си.

Не след дълго усетих, че ръцете ми са свободни. Беше махнал белезниците...

Авторска бележка:

Надявам се главата да ви е била интересна и ще се радвам ако напишете мнението си за нея в коментарите! 💓

Обичам Вии! ❤❤💟💟💟💟💟💟💟💟💕💕💞💟💟💞💟💓💓💟💖💖💖💖💝💟💖💟💖💖💝💟💖💖💝💟💟💖💖💖💞💞💕💟💕💟💟💟💟💟💟💟💟❤❤

45. ⑱

Не след дълго усетих, че ръцете ми са свободни. Беше махнал белезниците, но нещо ми подсказваше, че това не е края. И точно така беше.

Хвана тялото ми и ме обърна, така че да съм легнала по корем, а след това отново завърза ръцете ми с белезници. Хвана ме за таза и ме изправи на колене и лакти.

-Сега ще броиш всеки удар! Не го ли направиш ще има последствия, който повярвай ми, изобщо няма да ти харесат. - каза ми той, а аз позлати отрицателно глава.

-М-майк... - казах името му с надежда да не прави това, което е намислил, но вместо това усетих сблъсъка на кожения камшик с кожата ми и изпищях, заради силната болка.

-Брои! - изкрещя ми той.

-Е-едно.

Последва нов удар.

-Д-две.

Още един.

-Т-т-три.

Не знам как до сега не се бях разплакала, но вече сълзите капеха по възглавницата и образуваха мокро петно, а болката беше ужасна. Усещах само и единствено ударите по задните ми части и чувах трепереща си глас, който броеше ударите. Глас, който сякаш не беше моя...

-Д-д-дес-сет.

Не последва нов удар.

Гледната точка на Майк

Разтворих двете полукълба на стегнатия ѝ задник. Свалих бельото ѝ, а тя се опита да се отдръпне като започна да пълзи напред, но аз я дръпнах рязко към мен и аналният разширител, който преди малко бях извадил влезе в задника ѝ.

-Стига сладкишче, не ме карай да ти завързвам и краката.

-М-майната ти! - каза тя и отново се опита да се отдръпне, но аз отново хванах тялото ѝ и тя не успя, а и да беше успяла все пак е завързана. Няма как да се измъкне!

Скарах бавно два пръста в нея и застинах. Сълзите се търкаляне по бузите ѝ. Не Майк. Стегни се. Не ѝ съчувствай както Стайлс не съчувстваше на теб!

Започнах да движа бавно и нежно пръстите си в нея, а с другата си ръка напипах клитора ѝ и започнах да го масажирам и да правя кръгообразни движения около него. Усетих как вътрешните ѝ мускули започват да се стягат и отпускат бързо. Как е възможно да е толкова тясна?! Сигурен съм, че Стайлс я чука всеки ден, а тя все още е толкова тясна.

Започнах да движа пръстите си по-бързо докато тя не свърши. След това реших, че е време да я накарам да крещи като животно от удоволствие.

От шкафа извадих вибратор. Видях я как поглежда към ръцете ми, а когато видя какво държа очите ѝ се разшириха.

-Не... не, не, не искам, не го прави... - започна да плаче по силно.

-Шшшт... спокойно. Ще ти хареса много повярвай ми. Ще ме молиш да не го спирам, а Стайлс ще чува крясъците ти породени от удоволствие където и да е в момента.

Тя започна да клати глава, но аз не ѝ обърнах внимание, а вкарах вибратора в тясната ѝ вагина включвайки го на най-силната степен. Тя веднага започна да крещи, а аз погледнах към

лицето ѝ и се учудих когато видях , че лицето ѝ вместо от удоволствие беше изкривено от болка. Бузите ѝ бяха зачервени и по тях се с тичаха сълзи.

Оставих вибратора да стои вътре в нея и започнах да изкарвам и вкарвам аналният разширител в нея отново и отново докато с другата си ръка стисках зърното на лявата ѝ гърда.

За около пет минути тя свърши два пъти и беше близо до трети оргазъм, но си личеше, че не ѝ е приятно, а и цялото ѝ тяло се тресеше.

Май ще трябва да я оставя да си почине малко. Извадих вибратора от нея и разкопчах белезниците ѝ. Обърнах я ,така че да легне по гръб и пак я закопчах за леглото. Тя нямаше сили дори и да мръдне. Беше много изтощена.

Разкрачих я максимално и започнах да прокарвам език по цялата ѝ чувствителна точка. Тя ме молеше да спра, да я оставя намира. Не мога да разбера защо се прави, че не ѝ харесва! Гърчеше се и крещеше , а аз захапах силно клитора ѝ, а след това прокарах език по него.

Взех вибратора и отново го включих на най-високата степен , след това го вкарах рязко в нея. Тя изпищя и започна да крещи и стене от болка и удоволствие.

Оставих вибратора заровен до основата в нея и станах от леглото, за да намеря кожения камшик, който бях захвърлил някъде тук.

Докато го търсех с поглед чух, че тя започва да крещи все по-силно и разбрах, че отново е свършила.

Когато намерих камшика го взех и се върнах при нея. Ударих я с него малко над клитора един път, а тя изпищя силно и сви краката си възможно най-много, за да не мога да я ударя отново.

Поклатих недоволно глава и излязох от стаята, за да взема въжета. След като ги взех се върнах и първо извадих вибратора от нея, а след това завързах краката ѝ, така че да имам

максимален достъп до тясната ѝ вагина. Тя започна да прави отчаяни опити да изпълнение краката и ръцете си, но не успя. Усмихнах се и започнах да я удрям с камшика.

Първо ударих няколко пъти гърдите ѝ, а след това започнах да нанасят удари
и по клитора ѝ. Тя не можеше да задържи писъците си породени от болка. Но това беше началото... Имах много големи планове за нея...

Авторска бележка:

Знам, че тази глава няма да ви хареса или поне на повечето, но все пак...

...ще се радвам ако напишете мнението си за нея в коментарите и съжалявам ако има правописни грешки. ❤

Обичам Вии! ❤❤

46.

Гледна точка на Хари (моментът, в който отвеждат Ана)

Тези копелета ме пребиха много здраво, а след това и отведоха Ана. Знам, че тя тръгна с тях само, за да не ме убият, но, по дяволите това са хора на Майк. Той иска да ми отмъсти и ще използва Ана и нероденото ни дете.

Опитах се да стана, но крайниците ми отказваха. Всичко ме болеше.

Не Стайлс! Стегни се, мамка му! Копелетата отведоха момичето, в което си влюбен, а на всичкото отгоре и тя е бременна от теб. Стани заради нея... заради тях. Просто го направи. Насили се да се изправиш. Накарай единия си крак да стъпи пред другия и, по дяволите , не оставяй болката да те победи. Бори се!

Започнах да се самоубеждавам, че трябва да стана и това май проработи. Ще направя както винаги когато падна. Щеше изправя!

Станах от студения асфалт и бавни, но сигурни крачки се насочих съм колата си. Качих се в нея и веднага потеглих обратно към клуба, от който преди малко си тръгнах заедно с Ана.

Ще отида при момчетата и ще им кажа, че хората на Майк отвлякоха Ана.

Докато карах на там си мислех за Ана. В действителност тя ще бъде прекрасна майка.

Но, за да стане майка първо бременността ѝ трябва да мине добре, а Майк не помага особено. Положението на Ана никак не е розово и ако това копеле ѝ направи нещо, кълна се, че ще го

убият бавно и мъчително.

Не знам как той и хората му са разбрали, че с Ана ше имаме дете, но скоро няма да забравя какво ми казаха те преди да ме пребият и да накарат Ана да дойде с тех доброволно.

Ретроспекция

-По-добре пусни оръжието Стайлс! - кажа ми един от четиримата мъже, очевидно хора на Майк.

-Накарайте ме! - изръмжах.

-Не ни карай да ги правим, защото няма да свърши добре за теб и бременнтана ти приятелка. - за миг се замислих над това, което чувам. От къде знаят, че Ана е бременна, по дяволите? Не е възможно! Само момчетата, приятелките им, аз и Ана знаем за бебето...

-Какво има Стайлс? - той се засмя. - Остана без думи ли?

-Какво искате?! - попитах ги грубо.

-Като за начало свали оръжието, защото иначе преди да у име красавицата всички ще минем през нея... нали знаеш. За сметка на шефа. - всички освен мен се засмяха.

-Пусни оръжието, защото говоря сериозно! - предупреди ме копелето, а аз нямах избор. Ако искам Ана и бебето да са добре трябва да оставя пистолета!

Край на ретроспекция

След около двадесет минути вече бях пред клуба като през цялото време карах с поне 150 километра в час. Щом спрях колата светкавично излязох от нея от влязох в клуба необезпокояван от охраната. Все пак тук ме познават.

Бързо отидох при момчетата, който все още стояха на сепарето както преди около час.

-Хари, какво правиш тук? Нали с Ана си тръгнахте? - попита

Лиам.

-Хей, приятел какво ти е? - попита Зейн, явно забелязал кръвта по цялото ми лице.

-Хората на Майк! Пресякоха ни пътя малко преди да стигнем къщата. Пребиха ме и отвлякоха Ана! Трябваше да направя нещо! Аз съм шибан идиот, мамка му! - казах на един дъх.

-Успокой се ще я... - прекъснах Найл преди да продължи.

-ДА СЕ УСПОКОЯ! КАК ДА СЕ УСПОКОЯ, МАМКА МУ?! АНА Е БРЕМЕННА И ДОКТОРЪТ КАЗА, ЧЕ НЕ ТРЯБВА ДА СЕ СТРЕСИРА, ЗА ДА НЕ ИЗГУБИ ДЕТЕТО, А КОПЕЛЕТАТА НА МАЙК Я ОТВЛЯКОХА! ТОЙ ИСКА ДА СИ ОТМЪСТИ И ЩЕ ИЗПОЛЗВА АНА, ЗА ДА ГО НАПРАВИ!

-Ще я намерим! Майк няма да си отмъсти! Няма да успее, Хари.

-Да, хайде още сега започваме да я търсим! - каза Луи.

-Къде мислиш, че я водят? - попита Зейн.

-Майк има складове и къщи на доста места. Трудно ще го открием. - по скоро разсъждавах на глас. Шансът да открием в кой склад или в коя също хората на Майк са завели Ана преди той да я нарани по някакъв начин е почти никакъв.

Тръгнахме към един от складовете като аз и Зейн бяхме в моята кола, а останалите бяха в колата на Лиам.

-Тя ще е добре Хари. - каза ми той.

-От къде си толкова сигурен, мамка му?! - попитах с поглед забит в пътя.

-Знам го, защото тя не е толкова слаба за колкото я смяташ. Ще се оправи...

-Тя не е толкова слаба, за колко я мисля, знам, но Майк е обсебен от шибаното си отмъщението и ще я нарани. Ще я пречупи. Ако не я открием скоро едва ли ще е същата, Зейн.

-Обещавам ти, че ще я открием и всичко ще бъде наред. - след като Зейн каза това настъпи тишина за няколко минути, но след това аз казах:

-Той знае, че тя е бременна... ами ако целта му е детето?! Ами ако иска Ана да го загуби...

-Това няма да се случи Хари! От кога стана толкова... Странен. Никога не си се притеснявал толкова за каквото и да било.

-Променям се. Ана ме променя...

След десет минути стигнахме пред склада. Влязохме вътре и заредихме пистолетите си. Бях пръв и огледах мястото...на пръв поглед беше празно. Стрелях няколко пъти нагоре, защото се изнервих. Няма я!

Излязох бесен и с момчетата тръгнахме към друг негов склад. Ще го намеря дори и да трябва цяла нощ да обикалям по складовете и къщите на Майк!

Гледна точка на Майк

-Дейвид! - извиках човекът, който имаше най-голяма роля в отвличането за красавицата на брат ми. Ако с мен се случи нещо той ще командва тук. А за това, че помогна да отвлечем момичето заслужава награда, нали? И вече знам каква да бъде тя.

Авторска бележка:

Надявам се главата да ви е била интересна. Следващата ще бъде доста по-дълга от обикновено, но все пак се надявам да я прочетете до край. 💓

Обичам Вии! ❤❤💛💛□□💛💛💛💛💛💛💛□□💕💛💕💛💞💛💞💓□□💓🖤💛💛🖤💖💛💛🖤💛💖💝💝💛🖤💛□□💛🖤💛□□💝💛💛💝💛💖💛💛💛💖🖤🖤💛□□💛🖤💓💛💓💞💞💕💕□□💛💛💛💛💛💛💛💛□□❤❤

47.

А за това, че помогна да отвлечем момичето заслужава награда, нали? И вече знам каква да бъде тя.

-Да шефе?

-За това, че помогна доста при отвличането за момичето на брат ми ти позволявам да отидеш при нея. Разбира се можеш да правиш каквото си поискаш с нея. Може да я чукаш или да я биеш с кожения камшик на нощното шкафче, а вибратора все още е в нея.

-Благодаря, оценявам ги. В коя стая е? - попита Дейвид. Аз му казах в коя стая е тя и той тръгна на там.

Гледна точка на Дейвид

Запътих се към стаята на Ана. Да, знам, че момичето на Стайлс се казва Ана, защото я следях доста дълго време , за да знаем къде е и да можем да я отвлечем, но честно казано вече съжалявам за действията си. За цялото това нещо с отвличането. Та аз помогнах за отвличането на бременната жена на Хари Стайлс! А на всичкото отгоре наредих на го пребият и ги заплашвах с детето. Отърсих се от тези мисли и след като стигнах до стаята.

Отворих внимателно вратата, а гледката която се откри пред очите ми меко казано ме шокира.

Момичето, тоест Ана беше завързано за леглото като краката ѝ бяха доста разкрачени, а в нея имаше вибратор включен да доста висока степен. Тя правеше отчаяни опити да измъкне крайниците си, докато крещеше силно. Кожата на и около гърдите ѝ беше доста зачервена. Явно Майк я е удрял доста с кожения камшик.

А сега е мой ред. Или поне така каза Майк, но аз не съм такъв изрод. Толкова е секси,а и гледайки я рака няма как да не се възбудя,но няма да направя нещо подобно против волята ѝ. Особено ако е бременна. А и съм наясно,че бременността ѝ не протича гладко...

Тя ме забеляза и започна да плаче с глас. Явно ме беше познала. Все пак съм човекът, който нареди да пребият приятеля ѝ и преувеличих, че могат да го удрят докато не умре.

Приближих се до нея. Не можех да я гледат така... Зачервена от плач и крещяща. За времето, в което я следях доста се привързах към нея. Дори мисля, че се влюбих, което естествено е голяма грешка предвид обстоятелствата. Знам, че е невъзможно дата да ме хареса, но не е и нужно. Може просто да ѝ помогна, за да не ме мрази толкова.

Отидох до нея и хванах внимателно вибратора. Тя започна да клати отрицателно глава. Мислеше си, че съм като Майк, но *аз не съм!*

Извадих вибратора от нея. При това мое действие тя изкрещя предполагам от изненада. Спрях го и я погледнах. Дишаше тежко и все още плачеше, но вече по-тихо. Махнах и аналният разширител.

Извадих ключовете за белезниците ѝ от джоба на дънките си и казах:

-Сега ще махна белезниците. Не се опитвай да бягаш, защото искам да ти помогна разбра ли? - тя конна леко. Това ми стигаше, за да знам, че ме е разбрала. Махнах белезниците първо от краката ѝ, а след това и от ръцете. Тя веднага се вси на кълбо.

-Нямаме време за това. Майк всеки момент ще дойде. - казах и я завих с чаршаф. - Хайде ставай. - тя се опита да стане, но не успя. Хванах я за раменете и я изправих в седнало положение.

-Искам да ти помогна, но и ти също трябва да си помогнеш. - казах ѝ. Тя бавно стана от леглото, но загуби равновесие и щеше да падне, но я хванах преди това да се случи.

-З-защо ми помагаш? - попита ме тя с дрезгав глас.

-Това няма значение. Важното е, че искам да си добре...

-Б-благодаря ти... - прекъснах я преди да продължи.

-Няма нужда да ми благодариш. Просто не ме мрази. - казах след което направих малка пауза и я попитах. - Можеш ли да ходиш?

-Д-да.

-Добре, хайде. - отворих внимателно вратата и след като и двамата излязохме от стаята я затворих. Тръгнах към задния изход на къщата като от време на време поглеждах дали тя все още ходи зад мен.

-Къде, по дяволите отивате?! - чух ядосани глас на Майк. Обърнах се рядко по посока за гласа и се приближих до Ана. Зад Майк имаше още поне десет мутри.

-Заведете го в мазето и се погрижете да страда! Но не го убивайте! - нареди той на хората си, а те веднага се насочиха към мен.

-АНА, БЯГАЙ! - изкрещях ѝ. Тя ме послуша и тръгна да бяга, а аз се описва максимално да забавя Майк, но мутрите му ме нападнаха и не след дълго вече ме водеха към мазето.

Гледна точка на Майк

Подгоних Ана и не след дълго я хванах. Тя започна да крещи в ръцете ми, но не ѝ обърнах внимание. За няколко минути я върнах в стаята, в която беше до преди малко и я блъснах на леглото. Чаршафа, който беше увила около тялото си, за да се прикрие отдавна беше паднал.

-Та, до къде бяхме стигнали?

-НЕ МЕ ДОКОСВАЙ! МРАЗЯ ТЕ, МРАЗЯ ТЕ... - започна да крещи тя, а аз се качих върху нея и незнайно как успях отново да ѝ сложа белезници и да я нагласа в същата поза, както преди Дейвид да се намеси. Отново вкарах аналният разширител в нея

докато тя се мяткаше в леглото правейки отчаяни опити да се измъкне. Вкарах вибратора в нея и отново го включих на максималната степен.

****

Гледна точка на Хари

Вече обиколихме всички складове и къщи на шибаняка Майк в града или близо до него. Остана само още една къща, за която , знам че е негова, но тя е доста на далеч от града, така че не ми се вярва да са я закарали там. И въпреки това... Ами ако точно там са я закарали, защото са предполагали, че ще мисля по този начин? Трябва да опитам! Може пък да е там, а и нямам време за губене. Дори и да караме с 200 километра в час в най-добрия случаи ще стигнем до къщата за около три часа.

Вече е десет часа сутринта, а с момчетата не сме спирали да търсим Ана. Зейн звънна на своята приятелка, за да ѝ обясни ситуацията и защо не сме се прибрали цяла нощ. Той каза, че тя доста се е притеснила за Ана и е казала да я намерим по-бързо.

-Остана само още една къща! - казах на момчетата.

-Хайде тогава! Какво чакаме?! - каза Луи.

-Но съм сигурен дали има шанс да е там, защото къщата е на поне три часа от тук. - информирах ги.

-Това е единственото място, на което не сме проверили, така ше най вероятно е там. Хайде да тръгваме! - каза Зейн. Всички без да чакаме втора покана се качихме по колите като бяхме със същото разпределение както вчера вечерта.

Със Зейн решихме отново аз да карам по неговите думи, защото когато нямам какво да правя разигравам различни сценарии за момента, в който ще стигнем до къщата. И може би беше прав.

-Мислиш ли, че там Майк държи Ана? - попитах замислено.

-Да, сигурен съм. Все пак и аз го познавам от доста време и знам, че често ходи и се забавлява с някоя от курвите му за по няколко

дни. Сигурни ходи в тази къща. А и дори той да не е там, Ана ще е.

Три часа по-късно

Най накрая стигнахме до тъпата къща. Спрях рязко колата и веднага излязох от нея. Къщата беше двуетажна и боядисана в бяло.

Естествено не останахме незабелязани от мутрите пред вратата на къщата. Те бяха шест на брои и веднага щом ни забелязаха заредих пистолетите си и от тук можех да чуя как започнаха да ръмжат.

Не се поколебах и за миг когато извадих и заредих моя пистолет и започнах да стрелям в тяхна посока. Уцелих двама от тях като единия падна мъртъв на земята. Другите бързо осъзнаха какво стана и започнаха да стрелям по мен и Зейн.

Лиам, Найл и Луи дойдоха няколко секунди по-късно и също започнаха да стрелят по мутрите на Майк. Не след дълго и шестимата бяха на земята обляни в кръв и мъртви. Ако трябва ще убия всеки един в тази къща, за да спася Ана... и детето ни също.

Разярен отидох до вратата на къщата и я разбих с крак.

-МАЙК! КЪДЕ СИ КОПЕЛЕ ТАКОВА?! - разкрещях се аз.

Момчетата влязоха вътре веднага след мен. Видяхме още около десетима мъже, но тях застреляхме за части от секундата. Същата съдба последва и още петима от копелетата тук.

Започнах да обикалям къщата като луд, но на първия етаж нямаше и следа от Ана. Момчетата казаха, че ще претърсят отново, а аз се качих на втория етаж където отново започнах да обикалям.

Отварях и затварях вратите чакайки да намеря правилната... и най накрая я открих.

Рязко отвори вратата, а гледката, която видях меко казано ме

вбеси. Майк беше завързал ръцете и краката на Ана за таблата на леглото и беше вкарал в нея вибратор включен на доста висока степен и анален разширител, докато я удряше с кожен камшик. Голото ѝ тяло се гърчеше а те крещеше и лицето ѝ беше изкривено в болезнена гримаса. Болеше я.

Майк ме забеляза и веднага спря да я удря, а след това спря и вибратора. Придърпа единия чаршаф от леглото към нея и загърна голото ѝ тяло с него, а след това тя се отпусна изтощено на леглото. Аз махнах вбесеният си поглед от нея и го насочих към доволно изглеждащият Майк.

-Майк! - изръмжах тихо.

-Пак се срещаме Стайлс. - той се изсмя.

-Това е последната ни среща, Майк. Аз ще съм последният човек, който ще видиш!

-Мисля, че по скоро аз ще съм последният човек, който кучката ти ще види! - след като каза тези думи Майк извади пистолета си и го насочи към Ана. Очите ми се разшириха. Разбрах, че той не се шегува и наистина ще стреля.

-Кажи сбогом, сладкишче! - каза той и натисна спусъка...

Авторска бележка:

Това е най-дългата глава, която съм писала някога. Стана повече от 1600 думи.(1613 без авторската бележка, само да си кажа 😂)👏👏👏

Надявам се въпреки, че е по-дълга от колкото обикновено ги пиша да ви е била интересна поне през повечето време. Първоначално бях написала 800 думи, но после ми хрумна идеята за Дейвид, който за тези който не са разбрали е същият човек, който заплашваше Ана когато я отвлякоха.

А всъщност какво мислите за него?

Следващата глава ще е на девети август предполагам сутринта. 😘❤

Обичам Вии!

48.

-Кажи сбогом, сладкишче! - каза той и натисна спусъкът, но точно в този момент аз хванах ръката му и я натиснах на долу. Следващото нещо, което чух беше писъкът на Ана. Погледнах към нея и видях, че е простреляна в крака. Радвам се, че поне е жива.

Исках да отида при нея и да ѝ кажа, че всичко ще е наред, че всичко ще се оправи, но първо трябваше да се оправя с копелето Майк.

Все още държах ръката му, затова първо го обърнах , така че да не може да простреля Ана отново и извървят ръката му зад гърба. Той изкрещя от болка, но на мен не ми пукаше. Извъртях я още малко и не след дълго той пусна пистолета си и той падна на земята.

От долният етаж се чуваха изстрели, но точно в този момент това нямаше значение за мен. Знам, че момчетата ще се оправят, но Майк няма да се убие сам, а и Ана е простреляна в крака и нямам никакво време за губене. Въпреки това смятам за изпълня заканата си. Майк ще умре бавно и мъчително!

Пуснах ръката на Майк и го бутнах да падне на земята.

Извадих пистолета си, който бях прибрал докато обикалях из къщата, за да намеря Ана и го насочих към него.

-Знаеш ли Стайлс... винаги съм предполагал, че някой ден ще бъда убит от теб. - каза Майк.

-Ти сам се уби, Майк.

-Сега ме наричаш и самоубиец. - каза той с насмешка. Много добре знае, че днес ще умре и въпреки това му е смешно.

-Не, но да отвлечеш моето момиче, което между другото знаеш, че е бременно от мен си е равно на самоубийство. А и с това, което правеше преди малко не си помагаше особено.

-Говориш за вибратора, аналният разширител или камшика, Стайлс? - стиснах челюст, но без да казвам нищо натиснах спусъка на пистолета и куршума попадна в ръката на Майк, която до преди малко беше изкривена зад гърба му. Той изкрещя силно, но не му обърнах внимание, а запратих куршум и в другата му ръка.

Не го оставих да свикне с болката, а вместо това го застрелях и в левия крак, а след това и в десния. В тялото му имаше четири куршума и той буквално не можеше да мръдне, заради болката.

-Х-хайде Ст-тайлс... д-довърш-ши ме! - каза Майк заеквайки. И как няма да заеква. След куршум във всеки крайник дори копеле като него се пречупва!

Бих могъл да го довърша само с един куршум в главата, но няма, защото искам да страда. Искам да го боли докато умира бавно и мъчително!

Наведох се и взех пистолета на Майк от земята и го прибрах, същото направих и с моя.

Отидох и клекнах до Майк.

-Къде са ключовете за белезниците, копеле? - изръмжах. Той не ми отговори затова му се разкрещях още повече. - Къде са ключовете?! - след като отново не ми отговори започнах да претърсвам джобовете му докато не открих ключовете. Взех ги и веднага отидох при Ана.

Веднага махнах белезниците от ръцете и краката ѝ по който вече имаше рани и следи от тях. Веднага увих тялото ѝ в белия чаршаф и я вдигнах на ръце. Чаршафът бързо се напои с кръв.

Тя се притиснах в мен плачейки и дишайки тежко, а едната ѝ ръка стискаше силно тениската ми.

Бързо слязох на долния етаж където момчетата тъкмо убиха

последните няколко мъже.

-Какво е станало? - попита Лиам.

-Нямам време да разказвам! Трябва да стигнем до някоя болница! - казах и чак сега забелязах пребития мъж, който момчетата буквално влачеха след себе си.

-Кой е този? - попитах грубо.

-Не знаем. Намерихме го долу в мазето. Няколко копелета тъкмо го пребиваха. - обясни ми Лиам.

-Не ни е нужен! - казах и кимнах на Найл, за да го застреля.

-Н-не! - каза Ана. - Т-той ми помогна... н-не го наранявайт-те.

-Как така ти е помогнал? - попитах неразбиращо.

-Помогна ми д-да... - тя заекваше предполагам заради силната болка в крака.

-Добре. Сега няма значение. После ще ми разкажеш. - казах ѝ и се обърнат отново към момчетата. - Вземете го с вас. По-късно ще си поговоря с него! - казах и отидох пред колата си.

Зейн, който ме беше последвал веднага отвори вратата и аз седнах на задните седалки все още държейки Ана. Той веднага се качи в колата, запали и потегли.

Оставих Ана , така че да главата ѝ да на бедрото ми и разкъсах парче от блузата си, което да увия около раната от куршума на крака ѝ.

-Б-боли... - каза тя когато се опитах да увия парчето плат.

-Знам, че боли красавице. Всичко ще е наред просто трябва да потърпиш...

Авторска бележка:

Надявам се всички да се радвам, че Ана си е жива макар и с

куршум с крака... 😅

Съжалявам ако има правописни грешки и ще се радвам ако оставите мнението си за главата в коментарите.

Обичам Вии! ❤❤💛🤍🤍💜💜💛💛🤍💕💕💞💛💞💓🤍💓❤❤💛💖🤍💜💖💝💝💟🤍💜💛💟💝💝💖💖💜❤❤💓💓💞💞💕💕💛💛💜💜🤍🤍❤❤🤍

49.

-Знам, че боли красавице. Всичко ще е наред просто трябва да потърпиш. - казах и бързо увих парчето плат около огнестрелната рана на кракът ѝ.
Тя изплака от болка и се притисна още повече в мен.

-Зейн, карай по-бързо! - изкрещях.

-Карам с двеста и петдесет километра в час, по дяволите!

-Не ми пука! Карай по-бързо! - не исках да се караме, но Ана е простреляна! Не изглежда сериозно но няма как да съм сигурен, че куршумът не е засегнал някой нерв в кракът ѝ!

Зейн значително увеличи скоростта. От мястото си можех да видя, че вече кара с четиристотин километра в час. С тази скорост ще стигнем до най-близката болница в Ню Йорк за около час, може и малко по-малко.

40 минути по-късно

Зейн спря рязко кола пред болницата когато най-накрая стигнахме. Слезе и ми помогна да изляза с Ана на ръце, която по време на пътя успокоявах, но нещо не беше наред. Нещо в нея не беше същото... не знам, може би си въобразявам. Дано да е така...

Влязох в болницата. Не знаех къде да отида, затова просто започнах да крещя.

-ТРЯБВА МИ ЛЕКАР ВЕДНАГА! - не след дълго пред мен стоеше лекар. Мъжът изглеждаше сякаш е на средна възраст , с сини очи и коса започнала да побелява.

-С какво мога да Ви помогна? - попита ме все едно не виждаше увитото в чаршаф пропит с кръв момиче в ръцете ми.

-Простреляха приятелката ми в крака очевидно. - казах грубо. Въобще не ми беше до тъпи въпроси каквито за даваше този лекар.

-Донесете носилка, бързо! - извика той и след няколко секунди до нас имаше носилка.

-Оставете я на носилка така, моля! - от къде вадеше такова спокойствие, по дяволите?! Поставих внимателно Ана на носилката.

-Х-х-хари... - каза тя, но аз я прекъснах.

-Спокойно. Ще се погрижат за теб. - след това се обърнах към докторска о му казах. - Тя е бременна.

-С колегите ми ще направим всичко възможно жена Ви и детето да са добре. Обещавам Ви! Сега ще влезем да я опериране, за да извадим куршума. - информира ме и с още няколко човека я закараха предполагам в някоя от операционните в болницата.

На рецепцията опитах в коя операционна са я закарали и след като разбрах веднага отидат да чакам пред нея. Докато чаках момчетата дойдоха при мен заедно с онзи,който е помогнал на Ана. Чак сега забелязах, че е същият който нареди да ме пребият и каза нещо на Ана, за да тръгне с тях. Но защо му е да ѝ помага? Сега не ми се мисли за това, но по-късно определено ще го попитам.

-Тя ще се оправи, Хари. - каза ми Луи.

-Какво стана с Майк? - попита ме Лиам.

-Убих го. - казах. - Или поне предполагам, че вече е мъртъв.

-Как така предполагаш? - намеси се Зейн.

-Застрелях го по един път във всеки крайник и го оставих така. - казах припомняйки си приятната гледна на Майк лежащ безпомощен и целият облян в кръв на земята.

-Убил си брат си? - попита невярващо Луи, а аз се засмях

фалшиво.

-Брат? С Майк никога не сме били истински братя. Това, че имаме обща майка не ни прави такива. Братята се подкрепят и уважават. Или поне, най-малкото не се ненавиждат. И кой шибан брат ще отвлече момичето на другия два пъти, и двата пъти ще я изнасили, мамка му?! - казах като накрая повиших тон. - Майк е шибано копеле и след това което видях в онази стая той заслужаваше много по-гадна смърт! Много по-болезнена! Това, което му направих е нищо в сравнение с това, което възнамерявах да му направя!

-Той може и да не е мъртъв. Ако хората му са отишли там докато е жив със сигурност са го закарали в болница.

-АКО Е ЖИВ ЩЕ ГО ПРАТЯ В АДА! ЩЕ ГОРИ В АДА АКО Е ИМАЛ КЪСМЕТА ДА ОСТАНЕ ЖИВ И... - тях прекъснат от отварянето на вратите на операционната, в която преди около час вкараха Ана. От там излязоха няколко сестри заедно с носилка, на която беше Ана. Тя изглеждаше като друг човек. Беше бледа, и наистина не изглеждаше добре.

Докторът дойдоха до мен и свали медицинската маска от лицето си.

-Как е тя? - попитах, а притеснението се усещаше дори в гласът ми. Аз не съм такъв! Не се притеснявам за никой и нищо! Не ми пука за никой и нищо! Или поне беше така. Вече не е. Започнах да се променям, но честно казано не знам дали е за добро.

-Добре е. След месец ще се е възстановила напълно. - лекарят отговори кратко и ясно.

-Ясно. А бебето добре ли е...

Авторска бележка:

Не знам дали главата се е получила добре ама нищо. Съжалявам ако има правописни грешки.

Обичам Вии! ❤❤🤍🤍💙💙💚💚💜💜□□💕💕💞💞💖💖💗💗💓💓💝💝💘💘💟💟

50.

-Ясно. А бебето добре ли е? - попитах.

-Преди да ви отговоря ще трябва да ви задам няколко въпроса. - каза докторът.

-Не вие ще задавате въпросите! - казах през зъби.

-Боя се, че ако не ми дадете смислено обяснение за раните по ръцете и краката на момичето ще се чувствам длъжен да намеся полиция. - каза той игнорирайки думите ми от преди малко.

-Няма да извикате полиция ако искате да доживеете до утре! - явно трябваше да го заплаша, за да не иска обяснение.

-Заплашвате ли ме? - попита сякаш не вярваше на ушите си.

-Не. Просто казвам, ще това от къде са раните ѝ не ви засяга!

-След като ще лекувам момичето искам да знам точно какво ѝ се е случило и най вече от къде са раните по ръцете и краката.
- трябва бързо да измисля какво обяснение да му дам, защото очевидно този доктор няма да се откаже, а честно казано днес не ми е до полиция!

-Искате да знаете от къде са раните ѝ така ли?! - попитах, за да си спечеля време. Докторът кимна положително. - Те са от... - започнах несигурно и тогава се сетих за нещо. - Нали знаете, че някой жени обичат докато правят секс да са завързани. Тя е от тях, а аз тъй като съм джентълмен уважих искането ѝ и сложих белезници на ръцете и краката ѝ. От там са и раните. - Не знам от къде ми хрумна да кажа това, но май проработи. Докторът очевидно се почувства неудобно. - Както ви казах преди малко това не ви засягаше.

-Много съжалявам... аз... извинете ме. - той се опитваше да се извини, но нешо не му се получаваше.

-Сега мога ли да знам дали бебето е добре или имате още лични въпроси, който искате да ми зададете?!

-Бебето е добре, но наистина трябва да внимавате. Жена ви ще изкара една много тежка бременност и постоянно трябва да внимава със здравето си, това което яде и... - той млъкна. Защо млъкна?!

-И какво? - попитах, а той въздъхна.

-Не трябва да правите секс. - каза ми. Знаех, ще рано или късно някой тъп доктор ще ми го каже. И знам, че е прав, така че се съгласих с него.

-Кога ще мога да в видя? - попитах.

-Може да влезете в стаята ѝ още сега, но упойката ще спря да ѝ действа след около два часа. В стаята могат да влизат не повече от двама човека. - предупреди ме той и каза, че ще наблюдава състоянието ѝ, а след тръгнах по коридора и скоро изчезна от полезрението ми.

Отидох на рецепцията, са да попитам в коя стая е Ана и след като ми казаха заедно с останалите отидохме там. Аз слязох вътре и седнах на един от двата стола до болничното легло и погалих Ана по лицето. Толкова е красива дори и бледа и лежаща в болнично легло.

Стоях и я гледах поне пет минути когато чух, че вратата на стаята се отваря. Не погледнах кой е докато пред мен, от другата страна на леглото не седна онзи мъж, кой уж е помогнал на Ана.

Насочих погледа си към него докато той беше забил неговия в лицето на Ана.

-Спри да я зяпаш! - казах през зъби. Той се заснет леко и отдели погледа си от нея насочвайки го към мен.

-Закъсня, нали? - попита той и изтри усмивката от лицето си.

-Да съм закъснял за какво?!

-Да ѝ помогнеш преди Майк да постигне целта си

-И каква беше целта му? Ана да изгуби детето ли?! Защото определено не я е постигнал...

-Целта му никога не е била Ана да изгуби детето. Той искаше да нарани нея, а не бебето.

-Защо е искал да я нарани?

-Защото беше сигурен, че ако нарани нея ще нарани и теб. Реши да я пречупи, но не искаше да я пребива, затова... - прекъснах ги преди да довърши.

-Знам какво ѝ е направил! Няма нужда да го казваш! Обаче искам да знам какво точно си направил, че Ана не искаше да умираш? Разкажи ми до най-малката подробност с какво си ѝ помогнал, за да преценя дали да живееш или да последваш копелето!

-Майк искаше да ме награди задето съм помогнал в отвличането ѝ и ме прати при нея. Каза ми, че мога да ѝ направя каквото си поискам. Всичко без изключения. Нямаше как да откажа, защото щеше да се усъмни, а и имах план, така че отидох при нея.

-Тя... - не знаех как точно да задам въпроса си. - Тя как точно изглеждаше когато влезе там? - Той въздъхна.

-Беше завързана, а в нея имаше... имаше вибратор и анален разширител. Кожата по тялото ѝ беше зачервена, защото Майк я беше удрял с кожения камшик. - личеше си, че се притеснява да говори за това пред мен. Може би, защото много добре знае кой съм и, че Ана е моя. Затова и внимателно подбираме думите си... до колкото е възможно.

-След това какво стана?

-Отвързах я. Когато се изправи щеше да падне... не можеше да се държи на краката си. Тръгнахме към задния изход на къщата, но преди да стигнем до него Майк и хората му ни откриха. Мен ме

натикаха в мазето, а предполагам, че нея за върнали в стаята.

Той наистина ѝ е помогнал. Или поне се е опитал. Би трябвало да съм му благодарен... би трябвало, но един въпрос ме гризеше отвътре.

-А защо се опита да ѝ помогнеш всъщност?

Авторска бележка:

Надявам се главата да ви е харесала и съжалявам ако има правописни грешки. ❤❤🤍🤍🤍🤍🤍🤍🤍🤍□□💕💕💞💞❤❤❤❤❤❤❤❤❤❤

51.

-А защо се опита да ѝ помогнеш всъщност? - той видимо се стресна от въпроса ми. Не очакваше да го питам това.

-Ами... аз... просто така реших. - каза.

-Ако ще лъжеш го правиш с грешния човек. Никой не лъже Хари Стайлс! - каза. Беше очевидно, че ме лъже. - Искам да знам истината! Защо се опита да ѝ помогнеш? И не се опитвай да ме лъжеш отново, защото има твърде много начини да науча истината и без твоя помощ.

-Майк ми беше наредил да я следя и да му докладвам какво прави през повечето време... - започна той, но аз ги прекъснах.

-Значи така копелето Майк е научил, че тя е бременна?!

-Да. Всъщност... - той въздъхна. - аз му казах.

-А ти как, по дяволите научи за детето?! - станах от мястото си и повиших леко тон. Той също стана. Явно, за да сме на едно ниво.

-Не беше трудно предвид факта, че тя много често се държеше за корема, а и когато я следях и ти беше при нея виждах, че си внимателен. Не беше трудно да се досетя какво всъщност става. - говореше спокойно. Твърде спокойно.

-Имаш късмет, че си се опитал ѝ помогнеш и, че бебето е добре, защото ако не беше кълна се, че щеше да лежиш мъртъв до Майк! - той преглътна тежко, но не каза нищо. Аз седнах отново на мястото си и отново погледнах Ана. С периферното си зрение видях, че той прави същото, но гледах да не му обръщам внимание.

Погалих Ана по лицето. Изглеждаше толкова невинна в момента,

но като се сетя как ме яздеше...

Надървям се само при мисълта, за Ана, която ме язди... Не! Не Стайлс! Без секс, забрави ли?!

Със сигурност ще ми е трудно да издържа без секс около осем месеца. В смисъл... от както започнах да правя секс правя всяка седмица поне по два пъти, а сега трябва да издържа без да го правя цели осем месеца!

-Не мога да повярвам! - каза мъжът от другата страна на леглото. Погледнах го странно.

-Не можеш да повярваш на какво?

-Чувал съм такива неща за теб, за Хари Стайлс. Говори се, че си жесток егоист, че можеш само да убиваш и чукаш, че никога не си се влюбвал и няма да го направиш, защото си безчувствен. Честно казано си мислех, че само я използваш, но сега виждам как я гледаш...ти наистина я обичаш истински.

-Поздравления... откри единствената ми слабост.

-И каква е тя?

-Ана. Но да отклоним малко темата. Не ми отговори на въпроса. Защо се опита да ѝ помогнеш? И вече те предупредих, но ще го направя отново! Не се опитвай да ме лъжеш!

-Вече ти казах, че я следях и през това време аз... - той не продължи.

-Ти какво? - попитах леко грубо.

-Аз... влюбих се в нея! - каза ми бързо.

-ТИ КАКВО? - изкрещях. Знаех, че не мога да направя нищо. Ако го убия, което всъщност исках да направя, Ана ще ме попита къде е той, а кажа ли ѝ, че съм го убил тя ще се ядоса доста, а сега трябва да е спокойна. - Имаш късмет, че не трябва да те наранявам, защото точно в този момент искам да те убия! - казах му.

-Не съм идиот и няма да ви се пречкам ако това си мислиш. Просто искам да съм близо до нея поне за малко.

-Това ще го реши Ана. Аз ще съм отвън. Трябва да говоря с доктора, а ако през това време тя се събуди ме извикай! - казах му и излязох от стаята.

Гледна точка на Дейвид

Останах само с Ана в стаята. Как ми се иска да я целуна. Да усетя меките ѝ нежни устни върху мойте. Но не може. Тя е на Стайлс и аз трябва да го приема. Тя никога няма да е моя. Докато я гледах и размишлявах тя помръдна ръката си, а малко след това отвори красивите си очи и погледа ѝ попадна на мен.

-Как си? - попитах я.

-Д-добре. - отговори ми тя с дрезгав глас.

-Искаш ли вода? - след като тя кимна положително аз взех чашата с вода оставена до леглото ѝ, помогнах ѝ да се изправи леко и ѝ дадох да пие.

-Благодаря. - каза след като спря да пие. - Ъм... благодаря и, че се опита да ми помогнеш.

-Няма защо. Бих го направил отново. - тя ме погледна учудено, а лицето ѝ стана червени като домат. Беше много сладка така.

-Забравих да се представя. Аз съм Дейвид.

-Ана... приятно ми е. - каза тя и подаде ръката си.

-Удоволствието е изцяло мое. - казах и хванах ръката ѝ.

Малко по-късно

Гледна точка на Ана

След поне половин час в разговори Дейвид излезе от стаята. Той всъщност беше много забавен. Не мога да повярвам, че е същият човек който ме заплашваше с живота на Хари. Докато мислех

чух, че вратата се отваря, а не след дълго видях Хари. Отместих погледа си от него. Дори не знам дали бебето е добре. А и това което ми причини онзи Майк... беше твърде много.

-Ана. - каза той тихо. Веднага след като чух гласа му очите ми се напълниха със сълзи.

-Хари. - той дойде до мен и ме прегърна. Аз започнах да плача силно в прегръдката.

След като се отделих от прегръдката започнах да изтривам сълзите си. Не исках да ме вижда тъжна.

-Не се срамувай от сълзите си, красавице. Ако имаш нужда поплачи си. Знам, че всичко, което се е случило там ти е дошло в повече, но от сега нататък всичко ще е наред.

-Б-бебето... загубих л-ли го? - попита хлипайки.

-Не, не си. То е добре. Ще ставаме родители. - на лицето ми се появи лека усмивка. - Сега си почивай, защото искам вече да се прибираме. - погледнах към простреляния си крак. Все някога ще се оправи, така че няма за какво да се притеснявам. Важното е, че след всичко това аз, бебето и Хари сме добре.

Легнах на леглото и погледнах към Хари.

-Какво има, красавице? - попита ме той явно разбрал, че искам да му кажа нещо.

-Ъм... ще легнеш ли при мен? - беше ме срам да го попита.

-Трябва да поработим над това да не се срамуваш от мен. - каза ми той и легна до мен прегръщайки ме. Усещах, че внимава, предполагам да не ме нарани. Аз сложих глава на гърдите му и не след дълго заспах.

Авторска бележка:

Съжалявам ако има правописни грешки и се надявам главата да ви е харесала.

Обичам Вии! ❤❤💟💟💟💟💟💟💟💟□□💕💕💠💠💗💗💖💖
💖💖💖💖💗💗

52.

Прочетете авторската бележка накрая и моля всеки, който има време да даде мнението си за идеята… ❤

Осем месеца по-късно

Гледна точка на Ана

Ядох ягоди и докато гледах филм с Хари,той ме беше прегърнал. Бях в 9 месец и вече имах доста голямо коремче. Очакваше се да родя до няколко дни и заради това умират от притеснение. Все пак бременността ми изобщо не беше, а и все още не е лесна.

Гърбът ме боли, ям постоянно и не мога да спя по корем. Е, няма против да ям постоянно и да си имам оправдание, но след като родя определено ще трябва да свалям доста килограми.

С Хари не знаем какъв пол ще е бебето, защото решихме, че искаме да е изненада. Направихме бебешката стая с цветове, който ставай и за момиче и за момче.

Заради тежката бременност, която карах особено в първите четири пет месеца трябваше да ходя всяка седмица на преглед, за да видим дали всичко е наред с бебето.

С Хари вече не живеем при останалите по негово желание. Каза, че иска да имаме собствена къща, а останалите могат да идват когато си поискат. Къщата отново е на два етажа, но не е огромна като миналата,но не е и малка.

-Хари? - казах.

-Да, красавице? - попита ме той.

-Утре може ли да отидем да видим останалите? Не съм се

виждала с момичетата от няколко дни.

-Да, естествено. Ще отидем.

-Супер! Ще кажа и на Дейвид да дойде и да вземе със себе си новата си приятелка. - Пред последните осем месеца с Дейвид се сближихме доста и дори станахме най-добри приятели. Споделям си с него почти всичко. Стана ми по-близък дори и от момичетата, но това определено не се хареса особено много на Хари.

-Той има приятелка? - попита ме Хари учудено.

-Да, защо се учудваш толкова много?

-Няма значение.

На следващият ден сутринта

Бавно отворих очи и видях, че Хари вече се беше събудил и ме зяпаше.

-Защо ме зяпаш? - попитах и цялото ми лице стана като домат.

-Не може ли да зяпам жена си? - правилно разбрахте. С Хари се оженихме още когато бях в третият месец. Много мислихме как точно да го направим, но нещата ни се подредиха когато Сара влезе в затвора за опит за убийство. Осъдиха я на четири години, но може да излезе по-рано за добро поведение. Въпреки това вече бях спокойна и решихме да се оженим, но този път поканихме само най-близките си. Момичетата, момчетата, родителите ми, Дейвид и сестата на Хари, която се опита добре сприятели с мен, но не ѝ се получи просто, защото аз не исках да сме приятелки. Вярно, че му е сестра и трябва да сме в дори отношения, но не съм забравила, че заради нея когато бях успяла да избягам Хари ме намери. Тогава бях толкова уплашена. Нямаше от къде да знам, че ще се влюбя в Хари. Тогава мислех само и единствено за това да се спася от него и унижението, на което смятах, че ще ме подложи. И до една степен бях права.

-Не, не може да ме зяпаш! - каза и направих сърдита физиономия.

С Хари станахме и започнахме да се оправяме. Когато бяхме готови излязохме от къщата и се купихме в колата, като Хари потегли към сладкарницата, в която се разбрахме с останалите да се видим. Когато стигнахме, Хари паркира и излязохме от колата. Другите вече бяха там. Отидохме при тях и се поздравихме като аз се прегърнах с момичетата. Забелязах, че Дейвид го няма.

-Къде е Дейвид? - попитах.

-Каза, че няма да може да дойде. - отговори ми Зейн.

-Странно. На мен не ми е казвал нищо.

-Сигурно просто е забравил да ти звънне.

-Предполагам. - измърморих. Толкова исках да го видя. Все пак не се бяхме виждали от няколко дни, което не ни се случва често. И мисля, че винаги ще съм му благодарна, затова че не ме нарани когато имаше възможност. Ако го беше направил не знам дали нямаше да загубя бебето.

-Е, Ана как си, как се чувстваш? - попита ме Скарлет.

-Ами... добре като цяло. - отговорих ѝ.

-Вълнуваш ли се, че ще ставаш майка? - попита Кристин.

-Честно казано не знам. Притеснявам се за раждането. Знам, че ще боли и... - Ела ме прекъсна.

-Всичко ще е наред. Вярвам, че ще издържиш, а накрая с Хари ще си имате малко бебче! - каза развълнувано тя.

След около час и половина прекарани в разговори с Хари си тръгнахме. Когато стигнахме до къщата Хари излезе от колата и ми помогна и сляза от нея.

Влязохме във всекидневната и седнахме на дивана и Хари ме прегърна. Мина около половин час ,когато тръгнах да ставам и коремът ме сряза...

Авторска бележка:

Не знам точно колко глави остават до края на историята, но не са много.

Затова искам да ви попитам дали тази история би ви била интересна. Все още не съм ѝ измислила име на първо място, защото не знам дали ще ви хареса.

❤️

Изабел Маккейн, дъщерята на Едуардо Маккейн е вече на двадесет и една когато враговете на баща ѝ започват да я дебнат чакайки удобен момент, в който да я отвлекат и убият. Баща ѝ разбира това и прави всичко възможно, за да я опази, но един ден на нея ѝ писва да стои като затворник в стаята си и решава да се измъкне през нощта, за да отиде на купон заедно с най-добрата си приятелка. Това ще се окаже на лошото решение, което е вземала, защото някъде там, зад някой ъгъл Хари Стайлс чака удобен момент, за да си отмъсти!

❤️

Ако някой има предложения за име на историята може да напише в коментарите. Също и ако историята би ви харесала може да пишете в коментарите. Абе... Просто пишете в коментарите. 😁

53.

Мина около половин час ,когато тръгнах да ставам и коремът ме сряза,а след това и водите ми изтекоха... не след дълго се появиха и контракциите.

Изкрещях , а Хари веднага скочи на краката си притеснен.

-Х-хари...имам контракции. - извиках. Той без да се замисли ме все на ръце и веднага излезе от къщата отивайки до колата. Сложи ме на задните седалки и се качи на шофьорските място потегляйки с бясна скорост.

През повечето време, в което пътувахме към болницата крещях като истерична заради нечовешки силните болни в стомаха.

-Ана, спокойни всичко ще е наред. - опитваше се да ме успокой Хари, но аз дори не можех да му отговоря.

Благодарение на бясната скорост , с която Хари караше стигнахме до болницата доста бързо. Той излезе от колата и отново ме взе на ръце. Влязохме в болницата и той се разкрещя.

-ЖЕНА МИ РАЖДА! НЯКОЙ ДА ПОВИКА ЛЕКАР ВЕДНАГА! -доста бързо при нас дойдоха няколко човека,а с тях носеха и носилка. Хари ме сложи внимателно на нея и тръгнахме предполагам към някоя болнична стая.

Казаха,че отиваме в предродилната зала. Стигнахме до там и ме вкараха вътре, а Хари влезе с мен.

-Раждането все още не е започнало. - информираха ни. - Предполагам, че ще започне до час, затова ще извикам акушер гинеколога, който ще изроди бебето. - каза ни една ниска жена, която сигурно скоро е минала петдесетте.

-Не! - каза Хари. - Няма да я изражда мъж!

-Моля? - попита учудено жената.

-Няма да я изражда мъж. - каза Хари като явно се опитваше да звучи по-ясно.

-Но господине... - тя започна, но той я прекъсна.

-Извикайте някоя жена, която да я изроди. - каза Хари с груб глас, който сякаш не беше неговия. Жената нямаше избор и след кратък спор се съгласи с него.

Контракциите ми се повтаряха няма около пет минути, а през цялото време Хари ми говореше как всичко ще е наред и да не се притеснявам.

-Ана, ще изляза за малко, за да кажа на другите, че ще раждаш. Ще се върна след минутка. - каза ми нежно Хари. Аз кимнах и той пуснах ръката ми излизайки от стаята.

След малко се върна.

-До петнадесет минути ще са тук. - казах ми, а аз се усмихнах леко и кимнах. Радвам се, че момичетата ще дойдат, защото предполагам, че ще се чувствам по-добре когато знам, че са тук.

След около двадесет минути на вратата се почука. Хари каза едно силно "да" и в следващият момента през вратата влязоха момичетата. Ела каза на Хари, че останалите са отвън. Той каза, че ще се върне и излезе от стаята.

-Хей Ана, как си? - попита ме Кристин.

-Била съм и по-добре. - казах и се засмяхме.

-Това е ясно. Вълнуваш ли се? - попита Скарлет.

-Ами... не знам. По скоро да, но и някак си ме е страх. В смисъл... знам, че ще ме боли. Не знам дали ще се справя... - Ела ме прекъсна.

-Всичко ще е наред и утре по това време ще прегръщаш детето си, Ана. - аз се усмихнах. Тя е права. Отново както и в началото когато разбрах, че съм бременна чувствам, че не съм готова. Страх ме е. Но сега вече няма връщане назад. Ще родя, всичко ще е наред и утре по това време , както каза Ела ще прегръщам детето си. Моето и на Хари.

-Да, пра... - бях прекъсната от контракциите. Болката беше по-силно от преди малко. Момичетата забелязаха, че ме боли и отидоха да извика лекар. След няколко минути в стаята влезе жената от преди малко. С периферното си зрение видях, че тя спря погледа си на мен.

-Заведете я в родилната зала! - каза тя след няколко секунди прекарани е мълчание. - няколко сестри влязоха и не след дълго вече бях в родилната зала.

-Господине вие ще влезете ли? - попита жената Хари, който стоеше до вратата. Той кимна без да казва нищо и влезе.

-Трябва да я изместим на леглото за раждане (нямам идея как по друг начин да го напиша). - каза тя. Хари ме хвана и мен вдигна като булка поставяйки ме на другото легло. В залата влезе и още една жена. Предполагам тази която ще изроди бебето. Тя застана пред леглото и каза:

-Скъпа не се тревожи,защото няма причина. Всички жени минават през това. Няма страшно. Просто искам когато ти кажа да напъваш ти да го правиш, разбра ли? - каза а аз кимнах. Хари хвана ръката ми стискайте я в знак на подкрепа.

-Сега! - каза аз напънах като крещях, защото болеше доста...

Авторска бележка:

Надявам се главата да ви е харесала и ше се радвам ако напишете мнението си за нея в коментарите. 💕💕💕

Обичам Вии! ❤❤💛💛💚💚💙💙💜💜💕💕💞💞💓💓💗💗💖💖💝💝💟💟💖💖💖💖💗💗💓💓💞💞💕💕💜💜💙💙💚💚💛💛❤❤

54.

-Сега! - каза ,а аз напънах като крещях, защото болеше доста.

-Добре, браво. Хайде пак... - каза ми тя и аз отново напънах. Това се повтори още няколко пъти.

-Хайде сега за последно. - като чух това някак си се зарадвах. Още само един път и ще видя детето си, а и болката от раждането ще спре. Напънах с всичките син сили, който ми бяха останали, а няколко секунди по-късно чух бебешки плач и се усмихнах мързеливо поглеждайки към Хари. Лицето му в момента беше някаква съвкупност от емоции. Радост, изненада, страх...

Изведнъж корема отново ме заболя и аз изкрещях силно. Защо ме боли след като вече родих?!

-Явно има още едно бебе. - каза акушерката. - Не се тревожете. Искам отново да напъвате както преди малко. - аз кимнах и отново напънах като вече държах очите си затворени, защото не издържах на болката.

-Още малко госпожице. Само още малко... - каза ми тя. Разбрах, че иска отново да напъна, но честно казано не можех повече. Хари стисна ръката ми по-силно. - Остава наистина малко, напъвайте! - каза ми жената. Аз събрах всичките си сили и отново напънах. След това без да изчаквам да ми каже дали да го направя отново, пак напънах. Исках просто детето да се роди , а мен да спре да ме боли. Не след дълго въпреки, че ми се стори като цяла вечност чух и втори бебешки плач. Облегнах се на леглото изтощено и дишайки тежко.

Медицинските сестри увиха бебетата и ми ги дадоха. Не мога да повярвам, че държа децата си. Толкова са малки и сладки. Видях ги преди по малко от десет секунди и вече ги обичам.

-Госпожи Вие трябва да ди почивате. - казаха ми, а аз кимнах. Взеха децата от ръцете ми и ми сложиха нещо. Усетих как ми се доспива и след няколко минути затворих очи заспивайки.

След един час

Гледна точка на Хари

Сложиха упойка на Ана, за да си почине. Казаха, че раждането е било доста по тежко от очакваното. Важното е, ще тя е добре.

Не мога да повярвам, че станах баща. И на всичкото отгоре на близнаци. Все още не са казали нищо за бебетата. Казаха, че трябва да ги прегледат и след това ще мога да ги видя.

Сега всички чакахме пред стаята , в която настаниха Ана. Казаха ни, че ще я изпишат най- късно утре.

-Вие ли бяхте господин Стайлс? - попита ме жената на която се бях разкрещял, че не искам мъж да изражда Ана.

-Да. - отговорих ѝ.

-Първо честито. Имате две момченца. Също съпругата Ви е добре и ще се събуди след няколко минути. Децата са напълно здрави и ще можете да ги вземете при изписването. - кимнах , защото просто нямах думи.

Вярно, че исках поне едното да е момиче, но с Ана ше поработим над това. Само трябва да се възстанови от раждането и започваме. Момчетата дойдоха до мен и започнаха да ме потупват по рамото и да ми честитят.

Влязох внимателно в стаята на Ана. Тя все още спеше. По време на раждането бях до нея и много добре видях, че я болеше доста, а знаех, че тя точно от това се страхуваше. Чух я докато го казваше на една от приятелките на момчетата.

-Х-хари? - каза тя отваряйки бавно красивите си синьо зелени очи.

-Как си красавице? - попитах я усмихнато.

-Те добре ли са? - знаех, че пита за бебетата.

-Да, добре са. Когато те изпишат ще ги приберем с нас в къщата.

-Момче и момиче ли са? - попита тя.

-Две момчета. - казах, а на лицето ѝ се появи широка усмивка.

-Да! - каза тя весело.

-Значи си искала момче , така ли? - попитах и присвих очи.

-Да. Исках момче, а сега си имам две. - каза гордо.

-Е, аз пък исках момиче и ще трябва да поработим над това.

-Да бе, мечтай си. - каза тя и се засмяхме заедно. Тъкмо когато щях да кажа нещо бях прекъснат отнотварянето на вратата. През нея влезе Дейвид. Ана очевидно себю зарадва да го види.

Много добре си спомням, че той ми каза, че е влюбен в нея още от както я е следял, но и знам, че с нея са само приятели.

-Аз ще съм отвън. - казах и излязох от стаята.

Гледна точка на Ана

Аз съм най-щастливия човек на света. Имам близнаци от човека, в който съм влюбена.

-Здравей. - казах на Дейвид.

-Здравей, сладкиш. - каза ми той идвайки до леглото ми. Аз се надигнах и с Дейвид се превърнахме.

-Благодаря ти, че дойде. - казах докато все още бяхме прегърнати.

-За теб винаги. - каза той. Отделихме се от прегръдката и той попита. - Е, как си? Изглеждаш добре.

-Ами всъщност съм добре.

-Радвам се. - каза той весело.

-Какво стана с приятелката ти? И защо не успяхте да дойдете на сладкарницата?

Авторска бележка:

Ана и Хари си имат близнациии! 😱

Надявам се главата да Ви е харесала и ще се радвала ако напишете мнението си за нея в коментарите. ❤🤍💚💙□💙💚🤍❤

И само да ви кажа, че днес имам празник! (Деня на левичарите е...) ❤🤐

Също така освен тази глава остават още две до края на историята... 😫😩😤😭😭😭

Обичам Вии! ❤❤🤍🤍💚💚💙💙□□💕💕💞💞💖💖💗💗💝💝💘💘💓💓💞💞💖💖💗💗💝💝💘💘□□💙💙💚💚🤍🤍❤❤

55.

-Ами тя... знаеш... Имаше работа и затова не успя да дойде, но ми каза, че ще се радва ако се видите някой друг ден. - отговори ми той. Звучеше някак странно...В смисъл сякаш се опитва да ме излъже. Но той не би го направил, нали?

-Ъм... имам чувството, че лъжеш, не знам защо... - казах.

-Ана аз... Не искам да се отдалечиш от мен.

-Защо да го правя? - попитах.

-Аз... влюбен съм в теб още от преди да се запознаем! - каза бързо и се обърна с гръб към мен.

-Знам. - казах спокойно.

-Знаела си?

-Да, очевидно е. - казах и се засмях леко. Той не знаеше какво да каже затова аз наруших тишината.

-Няма да се отдалеча от теб, спокойно. Освен ако нямаш нищо да сме само приятели, защото не мога да ти предложа нищо повече. - той се усмихна и кимнах положително.

-Добре, съгласен съм да сме само приятели. А иначе как е бебето? - попита той отклонявайки темата. Аз се усмихнах.

-Близнаци са. - Дейвид очевидно се изненада чувайки това.

-Близнаци? Нямаше ли да имаш само едно дете? - попита ме.

-Не знаех колко ще са, но бях почти сигурна, че ще е едно. Не предполагах , че ще имам близнаци.

-А докторът, който следеше бременността ти не ти ли каза, че ще са две?

-Не. С Хари го помолихме да не ни казва нищо, защото искахме да е изненада.

Точно преди той да може да каже каквото и да било Хари влезе в стаята с усмивка.

-Изписват те, също и бебетата. - каза той. Една сестра влезе и махна системата от ръката ми. Пожела ми приятен ден и излезе от стаята. Аз станах внимателно, Хари дойде да ми помогне. Дейвид каза, че има работа и си тръгна.

Излязохме от стаята, а отвън имаше две медицински сестри и и двете държаха по едно бебе.

-Господин Стайлс, госпожице Стайлс... - те дойдоха до нас. Едната беше до мен и ми подаде едното дете. Аз го поех внимателно. Бях неопитна в тези неща. Хари пое другото дете, благодарихме и тръгнахме към изхода на болницата. Не мога да повярвам, че държа едно от децата си. И двамата са толкова сладки и мънички.

-Къде са останалите? - попитах.

-Тръгнаха си. Казах им, че ще се оправим. Ще дойдат утре. - каза той, а аз кимнах. Качихме се в колата, Хари я запали, излезе от паркинга на болницата и тръгна да кара към къщата ни.

-А сега какво ще правим? - попитах.

-Ще си гледаме децата, а и имаме да си наваксваме, нали знаеш. - каза той и се засмяхме.

-Имах в предвид, че детската стая е само за едно дете, а ние имаме две.

-До утре ще е за две, не се тревожи. Искам само да си почиваш и да не се напрягаш по никакъв начин.

-Значи без секс, така ли? - казах и се усмихнах самодоволно,

когато той ме изгледа шокирано преди да върне погледа си върху пътя.

-Кой е казал, че няма да правим секс?

-Очевидно ти. Не помниш ли? "Искам само да си почиваш и да не се напрягаш по никакъв начин. " , а това означава без секс.

-Ще си почиваш и няма да се напрягаш, но ще правим секс по простата причина, че не сме го правили от осем шибани месеца. - каза и присви очи. Знаех, че ще го ядосам. В момента дърпах дявола за опашката. Усмихнах му се.

-Щом искаш да си почивам, ще си почивам. Но докато си почивам няма да правим секс.

-Внимавай, красавице!

-Или какво?

-Ще разбереш...скоро. - каза той и се подсмихна. Загледах се в пътя, а не след дълго пристигнахме. Слязохме от колата и и двамата взехме по едно от мъничетата. Влязохме в къщата и се качих ме в детската стая където ги сложихме в кошарата да спят. Излязохме , а Хари се обади да поръча още една, защото не могат постоянно да спят в една.

След като се уверихме,че малките са заспали легнахме и си пуснахме филм. Бях се облегнала на гърдите на Хари и го погледнах, той мен също.

-Обичам те. - прошепнах му.

-Аз те обожавам.- каза и ме целуна. С Хари започнахме за задълбочаваме целувката, но ни прекъснаха два бебешки плача. От сега нататък ще е така, поне докато не пораснат.

Усмихнах му се и му намигнах ставайки от леглото. Той също стана и двамата отидохме в стаята на бебетата и ги взехме. Явно бяха гладни затова се приготвих да ги кърмя. Хари се намръщи и седна до мен.

-Мисля, че трябва да се изясним с тези сладури,защото тези са мои - той посочи гърдите ми. - и мама също. - аз се засмях и го целунах.

-Спокойно Хари, аз нямам две деца, а три, така че... - казах усмихнато и извъртях очи , а Хари ме погледна невинно или поне се опита, но определено не му се получи особено добре.

Вече имам три момчета и обожавам всяко едно от тях!

Авторска бележка:

Това за съжаление е предпоследната глава на историята, което значи, че остава още една... (Тва е висша математика) 😎❤

Надявам се главата да ви е харесала, въпреки че се получи кратка и не много интересна.

Обичам Вии! ❤❤🤍🤍💙💙💚💚🟫🟫💕💕💞💞💖💖💗💗💓💓💝💝💟💟💘💘💘💘💝💝💞💞💖💖💗💗💓💓💞💞🟫🟫💚💚💙💙🤍🤍❤❤

56. ⑱

Четири години по-късно

-Няма да ме хванеш, тате! - извика Ноа на Хари и побягна. Усмивка се появи на лицето ми гледайки трите ми момчета. В момента играем на гоненица в двора на къщата и както се досещате Хари гони.

Видях, че се насочва към мен и аз също както момчетата побягнах, но Хари ме хвана доста по-бързо от очакваното.

-Тате, пусни мама! - извика му Камерън и се направи на сърдит. Хари ме пусна и аз се засмях.

-Мамо, тате може ли днес да отидем при леля Скарлет? - попитаха заедно Ноа и Камерън, което ме накара да се усмихна широко.

Не за първи път говорят заедно. Това е някак си сладко. Всъщност Ноа и Камерън си приличат доста на външен вид, но определено не бяха едноячни. Да, и двамата бяха наследили красивите зелени очи на Хари. Косите им обаче не бяха точно като на Хари, с къдрици, но и не бяха като моята, прави, а нещо средно между тях. Въпреки това чертите на лицата им бяха доста различни едни от други.

Погледнах към Хари, а той каза:

-Да, защо не. Отидете. - каза той. Скарлет също имаше дете. Момиченце на три години, което се казва Оливия. Предполагам, че момчетата искат да отидат там, за да си играят с нея, защото те обичат да го правят, забавно им е.

-Добре, хайде да отиваме тогава. - казах и взех на ръце Камерън, а Хари взе Ноа. Излязохме от двора отивайки до колата. Почти

едновременно с Хари отворихме вратите на задните седалки и сложихме момчетата на детските им столчета. Затворихме вратите и се качихме в колата, Хари на шофьорското място, а аз до него.

Пътувахме около половин час преди да стигнем пред къщата на Скарлет и Луи. Когато стигнахме излязохме от колата и взехме момчетата , след което почукахме на вратата. След долу горе минута Скарлет отвори вратата. Когато ни видя се усмихна и се поздравихме. С Хари пуснахме момчетата и те влязоха в къщата предполагам, за да намерят Оливия. Със Скарлет се прегърнахме , а след това влязохме в къщата и аз, Хари, Луи и Скарлет седнахме в дневната им. Хари и Луи започнаха да си говорят нещо, но аз не ги слушах.

-Как са Камерън и Ноа? - попита ме Скарлет.

-Добре, но искаха да си играя с Оливия затова ги доведохме. Дано няма проблем? - това прозвуча по-скоро като въпрос.

-Не, естествено, че няма проблем. И без това Оливия скучае, така че би се радвала ако момчетата останат за един ден.

-Всъщност предпочитам да не ги оставям, защото все пак още са малки, а и никога не сме ги оставяли някъде без нас за цял ден.

-Ана. - каза Хари намеквайки се в разговора ни.

-Да?

-Ще е добре да си починем един ден, а и съм сигурен, че Луи и Скарлет ще се грижат за момчетата. - каза той. Може би Хари е прав. Нищо няма да се случи ако ги оставим за един ден, пък и няма да са с чужди хора.

-Ами... добре. Но само за един ден, не повече.

-Имаме сделка. - каза Хари. - Ще отида да им кажа, че ще останат тук за вечерта. - аз кимнах и той стана от мястото си излизайки от дневната. След няколко минути се върна и каза, че им е казал, че ще останат тук за през нощта и утре ще дойдем да ги вземем. След това си казахме чао с Луи и Скарлет и излязохме от къщата

им качвайки се в колата и потегляйки отново към нашата.

Когато вече си бяхме у дома часът беше 21:00.

С Хари се качихме в стаята си. Реших да се обърна към него, но когато го направих се блъснахме един в друг и щях да падна, но той ме хвана преди това да се случи.Изправи ме и когато вече бях стъпила здраво на земята го погледнах в очите , но той не гледаше в мойте, а вместо това погледа му беше забит в устните ми и преди да осъзная какво става той ме целуна. Усетих устните му, толкова меки и сладки. Имах чувството, че това е първата ни целувка.

Той захапа леко долната ми устна искайки достъп , който аз му осигурих без да се замисля. Езиците ни се вплетоха в страстен танц борейки се за надмощие. Той ме вдигна и не след дълго се намирах на леглото.

Целуна ме отново и смъкна късите ми дънкови гащи. Дръпна нагоре до преди малко прилепналата към тялото ми блуза и започна да целува корема ми, като с всяка целувка влизаше все по-надолу, и по-надолу. Щом стигна до линията на дантелените ми бикини спря и ги свали бавно докато ме наблюдаваше внимателно.

Приближи се до чувствителното ми място и изпрати тънка струя въздух върху клитора ми. От това му действие цялата настръхнах и вече бях мокра и готова за него.

Усетих меките му устни да целуват бедрата ми от вътрешната страна и неволно изпуснах стоновете, който и без това напираха да излязат.

Хари прокара няколко пъти език между срамните ми устни , а аз от своя страна извих гърба си под формата на дъга.

Свалих блузата си и се приближих към устните му. С него се целунахме още един път, след което той започна да обхожда с език цялото ми тяло, докато кръвта в мен бушуваше.

Изведнъж усетих един от пръстите му да влиза бавно в мен.

Истенах силно и си спечелих усмивка от страна на Хари. Той започна да вкарва и изкарва пръста си по-бързо , а след като добави и втори удоволствието ми се увеличи значително.

Стенех и си играех с къдриците му, а след това вплетох пръсти в косата му. Не можех да си намеря място.

След като добави и език знаех, че до няколко секунди щях да свърша. Докато вкарваше и изкарваше два от пръстите си в мен и смучеше и хапеше клитора ми, с ръката, с която до преди малко не правеше нищо сега започна да стиска внимателно лявото ми зърно.

След още три вкарвания на пръстите му в мен свърших и оставих всяка една частица от тялото ми да се наслади на неземното удоволствие, което този мъж ми доставя.

Хари се надвеси над мен и отново ме целуна. Бях задъхана, уморена и готова да заспя , но думите му съвсем развалиха плановете ми:

-Готова за още едно дете? - попита ме той, а докато асимилирах какво ми каза току-що той вече беше вкарал главичката на "малкия" си приятел в мен. След това го вкара целият в мен и започна да го вкарва и изкарва бавно. Защо винаги трябва да е толкова бавен?!

-Все още си страшно тясна, красавице. - каза той.

-Ще ме чукаш или не, Стайлс?! - попитах за да го провокирам и притиснах цялото си тяло към неговото.

След тези ми думи той излезе от мен толкова, че само главичката на члена му да остане вътре, а след това се заби яростно в мен. Аз изкрещях от удоволствието, което ми достави. Без да ме жали Хари влизаше в мен толкова бързо, че клатеше леглото заедно с нас. Стенех името му, беше толкова приятно да го усещам в себе си пак, и пак, и пак...

След десет минути безмилостно проникване в мен свърших отново, а секунда след това и Хари ме последва свършвайки в

мен. Ако продължим така скоро ще си имаме нов член в семейството.

След около минута, когато оргазмът и на двама ни беше отминал Хари излезе от мен със стон като легна на леглото и ме придърпа в прегръдката си.

Отпуснах главата си на гърдите му и се замислих за живота си от както срещнах Хари. В началото със сигурност не ми беше лесно... нито пък на него.

Отне ми доста време, много гняв, хиляди сълзи, няколко емоционални срива и още толкова заблуди, за да осъзная, че *любовта не е огън, който те кара да изгаря отвътре и да прекарваш безсънни нощи в размисли защо се е случило така, а е огънят , който те отпуска и те кара да заспиваш спокойно вечер, знаейки, че има някой, който винаги ще е до теб, за да те стопли.*

-Обичам те, Хари!

-И аз те обичам, Ана, и обещавам винаги да съм до теб... или в теб.

Край

Авторска бележка:

Това е краят на историята на Ана и Хари, а това е резюмето на новата ми история.

Изабел Маккейн, дъщерята на Едуардо Маккейн е вече на двадесет и една когато враговете на баща ѝ започват да я дебнат чакайки удобен момент, в който да я отвлекат и убият. Баща ѝ разбира това и прави всичко възможно, за да я опази, но един ден на нея ѝ писва да стои като затворник в стаята си и решава да се измъкне през нощта, за да отиде на купон заедно с най-добрата си приятелка. Това ще се окаже най-лошото решение, което е вземала, защото някъде там, зад някой ъгъл Хари Стайлс чака удобен момент, за да си отмъсти!

Отвлечена | завършена |

Хора... първа глава от новата ми история е вече качена.

Историята се казва Abducted или Отвлечена.

Ето го резюмето:👇

💠 Изабел Маккейн, дъщерята на Едуардо Маккейн е вече на двадесет и една когато враговете на баща ѝ започват да я дебнат чакайки удобен момент, в който да я отвлекат и убият. Баща ѝ разбира това и прави всичко възможно, за да я опази, но един ден на нея ѝ писва да стои като затворник в стаята си и решава да се измъкне през нощта, за да отиде на купон заедно с най-добрата си приятелка. Това ще се окаже най-лошото решение, което е вземала, защото някъде там, зад някой ъгъл Хари Стайлс чака удобен момент, за да си отмъсти! 💠

Ще се радвам ако хвърлите едно око на историята. 👀👀 (може и две.) 🎥❤️❤️❤️

Обичам Вии! ❤️💝💟💟💞💖💖💖💞💕💟💟💟❤️💟💟□💟□□💖💖💞💖💟💟💝□

Tied together

Да, правилно сте разбрали. 🫣

Tied together е името на новата ми история, а това е резюмето:

✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*

Тя е Илайза Стайлс. С леките къдрици на баща си, красивата червена коса на майка си и зелени като трева очи, всеки я искаше. Никой обаче не я получаваше... правеше ли се на недостъпна, или просто беше такава?

Илайза е на деветнадесет, когато решава, че е вече е време да се отдели от семейството си и поне да опита да създаде нормален живот.

Родителите ѝ са твърдо против, но след много скандали те ѝ позволяват да замине. Естествено и те имат условие: тя трябва да живее заедно с бодигард нает от тях, за да я пази дори с цената на живота си.

За нейното съжаление тя научава това тяхно условие твърде късно, чак когато вече е пристигнала в новият си дом следвана от непознат, но красив мъж - нейният бодигард.

✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*✧･ﾟ: *✧･ﾟ:*

Първа глава е качена в профилът ми.

Обичам Вии! 🫶🫶🫶

Control | завършена |

Можете да откриете първа глава от новата ми история "Control" в профила ми! Ще се радвам да хвърлите едно око, който иска може и две ( ) и естествено, ако началото ви хареса да оставите по един коментар, за да знам, че е така и да се ориентирам дали да продължавам да качвам глави.

On the knees/На колене |пише се|

"На колене" е името на новата ми история, която вече има качени три глави, а ъпдейти ще има два пъти в седмицата.

Резюме:

*

-Ще те подчиня, Кейтлин. - той я притисна към стената още по-силно. - Ще бъдеш моя!

-Махни си ръцете от мен! - тя се опита да се измъкне от силната му хватка, но без успех. - Какво искаш, мамка му?!

-Искам да сбъдна фантазиите си, принцесо, - прошепна ѝ. - а в тях ти си главната героиня.

***

Кейтлин никога не е живяла безгрижен живот. Като дъщеря на мафиот тя от дете е обучавана не само да се бие и да стреля, но и на най-важното - да бъде силна.

Един ден тя се оказва на грешното място и в грешното време, срещайки Карлос Смит - мафиот, който е готов на всичко не само, за да спи с нея, но и за да я подчини изцяло.

Една дума - любов, и тези пет букви ще преобърнат живота ѝ на двамата.

Завинаги.

*

Ако резюмето ви хареса и смятате, че историята би ви била интересна ще се радвам да я погледнете и след това да оставите мнението си за нея в коментарите или на лично.

Обичам Вии! ❤❤❤

"Sold" - пренаписана

Започвам да пренаписвам историята, като в новият ѝ вариант няма да е фенфик.

***

Дейвид Браун - на пръв поглед един нормален мъж с успешен бизнес. Но това е само на повърхността. А под нея той е човек,нарушавал закона многократно и по различни начини. Затова и когато решава не да намери,а да купи жената, която някой ден да стане майка на децата му, не му отнема много време преди да го направи.

Привличането и неочакваната страст,които се появяват между тях обаче, водят със себе си съмнение и дори отчаяние в живота на избраната от него жена, тъй като последното което е искала беше да се влюби в човекът, купил я, за да спи с нея.

Въпреки това съдбата има планове, от които нямаше да се откаже,колкото и невъзможно да изглеждаше това, което беше замислила...